

ზელიმ ჩაკვატაძე
(ვასო ზიძია)

ქეუმარიტება და ილუზია

„ღმერთო შეუნდუ, რამეთუ არ იცვიან რასა იქმან“

© ზელიმ ჩაკვატაძე

**ფაზისის სამეცნიერო აკადემიის
აკადემიკოსი
ზელიმ ჩაკვატაძე**

სარჩევნი

ნინასიტყვაობა	5
საქართველოს მომავალი	7
კაცთა შორის დაპირისპირების უდიდესი ფაქტორი.....	9
უცხოელის პრეზენტაცია ქართულ ცხოვრებაზე	12
დამოუკიდებლობა და თავისუფლება.....	16
ჭეშმარიტება და ილუზია.....	24
ებრაელთა შეთქმულების კაზუსი და კრედო	29
კოლექტივიზმი და ინდივიდუალიზმი.....	36
ქართველი რუსოფობების შემოქმედება.....	43
მდიდართა და ღარიბთა ანტაგონიზმი	51
ხალხის საჭიროება და მმართველთა ლაპარაკი	57
ქართველი კაცის გენეზისი.....	63
სიონისტური მისტიფიკაზია და ქართველი კაცი	67
სიონისტური შოვინიზმი და ოსკურანტიზმი	71
სიონისტებისა და არმენისტების ანტაგონიზმი	75
მალთუსისეული მისტიფიკაცია	79

წინასიტყვაობა

სწორია ისეთი შემთხვევები, როცა ილუზორული წარმოდგენებით შეპყრობილი ადამიანები, ვერ ამჩნევენ ცხოვრებისეულ რეალობას და ეგზალაციაში ჩავარდნილი ესკაპიზმით ცდილობენ მიზნის მიღწევას.

ჩემი პუბლიცისტური სტატიების კრებულის იდეა ერთგვარ სამსახურს გაუწევს ზემოთ დასახელებული ადამიანების ჯგუფებს, რომ ილუზია და რეალობა ერთმანეთისაგან გაარჩიონ, გაიგონ, რომ ილუზია განუხორციელებელი ოცნებაა და ესკაპიზმი რეალობას ვერასდროს შესცვლის.

ქართველ კაცს უყვარს ილუზორული წარმოსახვები, რომლებითაც იგი თითქოს ცხოვრებას იმსუბუქებს. მაგრამ უნდა ვურჩიოთ, რომ ილუზორულს არავითარი სიკეთე არ მოაქვს არც მისთვის და არც სხვისთვის, პირიქით აცოცხლებს და ათამამებს, ზოგჯერ კი ატუტუცებს კიდევაც მათ. და ისეთ ძალებთან აპირისპირებს, რომელთა მორევა მას არ შეუძლია და იწყებს იმ ომს, რომელშიც მისი დამარცხება წინდანინაა გაპირობებული მთელი 100%-ით.

თანამედროვე გლობალიზმის მიერ ბოძებული ლიბერალური კანონები და დოქტრინები დიდი სიკეთის მომტანი არავისთვისაა, მაგრამ ქართული კულტურისათვის ყველაზე მეტი გამანადგურებელი შეიქმნა. ამას თვითონ ჩვენი გადაღებული ცხოვრება უჩვენებს. სიონიზმი და გლობალიზმი მარტო ქართველების და რუსების კი არა მსოფლიოს მტერია, ეს კარგად უნდა გაანალიზოს, როგორც მსოფლიოს თითოეულმა მოქალაქემ ასევე თვით ურია-მაც, რომელსაც მსოფლიო სიონიზმი საშუალებად იყენებს და მას ოქროს მთებს პირდება, მაგრამ მიიღებს იმას, რაც გერმანელმა ხალხმა მიიღო ჰიტლერისაგან. სიონისტური ოსკურანტიზმი ყველაზე საშინელი და უღმობელი მტერია კაცობრიობისა და მასთან მორიგება და მორიდება კი არა ბრძოლაა საჭირო. ისინი არაფრად დაგიდევნენ ეროვნულ ღირებულებებს და ცდილობენ ყველაფერი თვის სურვილებს დაუქვემდებარონ და „ჭკვიან“ ხალხს გლობალურ – ლიბერალური ცხოვრების წესები დაუკანონონ.

დიდი ხნის წინათ გელა ჩარკვიანი წერდა: შევარდნაძემ მითხრა: „დო – მე – ნი – კი არ გაგიგია?!“ „...შენ, მსოფლიო მბრძა-

ნებლებს მასხრად იგდებო. თემასთან დაკავშირებით მოვუყევი, როგორ მიყვებოდა ჩემი ამხანაგი უცხოეთთან, მეგობრობის საზოგადოებაში, რომ ამერიკაში არჩევნები ფიქციაა. ნუთუ შენ ეს არ იცი?! – მარწმუნებდა კაცი, რომელიც თავის დროზე საბჭოთა დაზვერვაში მუშაობდა და უცხოეთში ხშირად იყო ნამყოფი. – არჩევნებამდე პარტიების ხელმძღვანელებს დაიბარებენ და ეტყვიან: ახლა თქვენი ჯერია, მერე ისინი იქნებიან“ (იხ. გ. ჩარკვიანის „ნაცნობ ქიმერთა ფერხული“ გვ. 415) აქ მონათხრობი ამბავი დადასტურებაა იმისა, რომ ხალხს ობიექტურ არჩევნებს კი არ უტარებენ, არამედ – ფიქტიურს. თუ კი მსოფლიოს ყველაზე თვალსაჩინო ქვეყანაში, აშშ-ში არჩევნები ფიქციაა, რაღა იქნება იგი თბილისის ცსკო-ში?! სხვა არაფერი თუ არა ფიქციად და ილუზიად ქცეული ხალხის იმედები მდგომარეობის გამოსწორებაზე.

რაც შეეხება დო-მი-ნიკს რომლის მმართველობა ნამდვილი რეალობაა და არა ფიქცია და ილუზია, ზის ვატიკანში, რომელთანაც საჭიროების შემთხვევაში ცხადდებიან დიდი რელიგიების და სიონურ-მასონური ლოჟების წარმომადგენლები და ლებულობენ სათანადო დარიგებებს. მასთან ერთ-ერთი ძლიერი ავტორიტეტია სიონისტური ლოჟები, რომელთა მითითებებს დო-მე-ნი-კი ყოველთვის დიდ ანგარიშს უწევს.

ზელომ ჩაკვეტაძე

6- XII-2021 წელი

საქარტველოს მომავალი

პასუხი საერთაშორისო ჟურნალ „კვალში“ 2015 წლის პირველ ნომერში გამოქვეყნებული მიმართვისა: რომ „საქართველო არის ქვეყანა, სადაც სიმართლეს ვერ ვპოულობთ 25 წელი. რა გველის მომავალში?“

მომავალში მოვიმკით იმას, რასაც აწმყოში დავეთესავთ. ლეიბნიცის აზრი „აწმყო შობილი წარსულისაგან არის მშობელი მომავალისა“, უდავო ჭეშმარიტებაა. მამებმა ავად თუ კარგად თავისი ვალი მოიხადეს ცხოვრების წინაშე და მიუხედავად სატანის მიერ მრავალგზის შემოტყვისა ქართული ზნეობაც და ეკონომიკაც შეძლებისდაგვარად გადაარჩინეს, მათ მიერ გამოცემული ღირებულებების დასაცავად ჩვენ გვმართებს იდეური და პოლიტიკური ბრძოლა და მარტოოდენ იმის იმედით ცხოვრება, რომ „ღმერთი დიდა“, სასიკეთოს ბევრს ვერაფერს მოგვცემს, რადგან იგი სიკეთეს და წყალობს იმასთან იჩენს, ვინც ზნეობრივი და ეკონომიკური ცხოვრების განსამტკიცებლად გამუდმებით ზრუნავს.

ჩემს წიგნში „ჩემი კომენტარები ჩვენს ცხოვრებაზე“ ნათქვამია, რომ ქართული საზოგადოება მოელის ახალ პოლიტიკურ პარტიას, რომელმაც ლიდერის როლი უნდა შეასრულოს ქართველი ხალხის გადარჩენის საქმეში. მან პირველ რიგში უნდა შექმნას ის „სამების საბჭო“ რომელზედაც მე საუბარი მქონდა ზემოთ დასახელებულ წიგნში (იხ. გვ. 131) ამის შემდეგ ერსაც და ბერსაც გაუჩნდება პატრონი, რომელიც საუკუნეობით ფეხმოდგმულ „წენვა-გლეჯის ბაზარს“ ექსტერნად ვერა, მაგრამ გარკვეული დროის შემდეგ გამოაცლის არსებობის საფუძველს და მას როგორც ყოველგვარი ბოროტების საფუძველს და მამოძრავებელ ძალას ისე გაანადგურებს, რომ მისგან მტვერსაც აღარ დატოვებს“.

გამიგონია, რომ არის ფილოსოფიაში ასეთი გააზრება: „საზოგადოება ზოგჯერ უბრუნდება ძველს რამდენადმე განახლებული ფორმით“. ნაპოლეონის ეპოქაში „მერიტოკრატიულმა“ პარტიამ დიდი როლი ითამაშა ბურჟუაზიული დემოკრატიის დამკვიდრების საქმეში. იგი ადამიანებში ძირითად ყურადღებას აქცევდა არა ჩამომავლობას ან სოციალურ მდგომარეობას, არამედ პიროვნულ უნარებსა და ძალისხმევას. იგი პირველად გამოიყენეს 1789 წლის

რევოლუციის შემდგომ და განსაკუთრებით ნაპოლეონის ეპოქაში, როგორც ნიჭისათვის „ღია გზის“ პრინციპი.

ჩვენში საუბედუროდ თუ საბედნიეროდ ყველაფერი ევროპული საზომით იზომება, თორემ დავით აღმაშენებელმა დასახელებული პრინციპი საფრანგეთთან შედარებით 8 საუკუნით ადრე გამოიყენა. (გაიხსენეთ მისი რეფორმები და მსხვილი ფეოდალების მორჩილებაში მოყვანა).

XIX საუკუნეში კი გრიგოლ ორბელიანმა ფართო ტრიბუნუდან იქადაგა: „მიეცით ნიჭსა გზა ფართო, ...ნიჭს მხოლოდ ზენა აძლევს კაცს და არა გვარიშვილობა“-ო.

ვურჩევ საზოგადოებას ქართული „მერიტოკრატიულ პარტიის“ შექმნას.

არ არის გამორიცხული, რომ ჩვენმა ახალგაზრდებმა დაამტკიცონ ჰეგელის შეხედულება: „მსოფლიო ცივილიზაცია კავკასიაში იღებს სათავეს“.

წარმატებას ვუსურვებ ჩვენს ახალგაზრდებს.

საქართველო ელოდება ახალ ჰერაკლეს.

ვაზისის საერო-სამეცნიერო აკადემიის

აკადემიკოსი ზელომ ჩაკვეტაძე

4/II-2021 წ.

კაცთა შორის დაპირისპირების უდიდესი ფაქტორი

„პირველყოფილი ადამიანები თანასწორუფლებიანი იყვნენ. ჰარმონია დაირღვა, როცა აღმოცენდა კერძო საკუთრება... ადამიანები ერთ რამეში აღმოჩნდნენ თანაბარნი – თავიანთ უფლებობაში დესპოტიზმის წინაშე“

რუსო

„ყოველგვარი შენაძენი რაც არ შეესატყვისება მასზე დახარჯულ შრომას, უპატიოსნოა“

ლ. ტოლსტოი

სამართალი კი არ უნდა შეესაბამოს პოლიტიკას არამედ პოლიტიკა სამართლის რწმენას.

კანტი

ადამიანთა დაპირისპირების უდიდესი, უძველესი და დღემდე დაუძლეველი ფაქტორი წარმოებული დოვლათის განაწილების პრინციპია.

კერძო საკუთრების გაჩენასთან ერთად ხდება საზოგადოების კლასებად დაყოფა, გაბატონებული კლასი თავისი უპირატესობის შენარჩუნების მიზნით ჰქმნის სამართალს და სახელმწიფოს, რომლებიც ხდებიან მისი ერთგული მსახურები, სახელმწიფომ სამართალს დააკისრა გაბატონებული კლასის ინტერესების დაცვა ღარიბების ხელყოფისაგან. სამართალი ამ დავალებას უხსოვარი დროიდან დღემდე პირნათლად ასრულებს. მიუხედავად იმისა რომ სახელმწიფოს ძირითადი ფუნქცია სამართლის დაცვაა, იგი მას არასდროს არ იცავს ჩაგრულთა სასარგებლოდ და მის მიერ გატარებული სამართალი, სამართალი კი არა უმეტეს შემთხვევაში უსამართლობაა. იგი მიზნის მისაღწევად იყენებს სიცრუეს, გაიძვერობას, სისხლისღვრას და მრავალნაირი ცბიერებას, ოღონდ მიზანს მიაღწიოს და გაბატონებულ კლასს უფლებრივი და ქონებრივი უპირატესობა შეუნარჩუნოს.

ყოფილა შემთხვევები, რომ ჩაგრულ ხალხს რევოლუციები მოუხდენია. მაგრამ განაწილების პრინციპის ობიექტური დამცველი ჯერ ქვეყანაზე არ გამოჩენილა. ერთი ბოროტება მეორით

იცვლებოდა, მაგრამ განაწილების პრინციპი უცვლელი რჩებოდა.

სახელმწიფო და სამართალის ერთ-ერთი ძირითადი ფუნქციაა მდიდრებისა და ღარიბების ერთმანეთთან მორიგება მშვიდობიანი გზით. და თუ მდიდართა ინტერესების დაცვის საქმემ მოითხოვა, არც ღარიბთა სისხლის ღვრას ერიდება.

ბურჟუაზიის იდეოლოგიების მიზანი და თვითმიზანიც ის არის, რომ დაარწმუნონ ღარიბი უმრავლესობა ბურჟუაზიული ცხოვრების ჰუმანურობასა და პროგრესულობაში სოციალისტური დემოკრატიის უარყოფისა და ლანძღვა-გინების ხარჯზე. საამისოდ განწირული ჰყავთ სსრკ და მისი წითელი კანონმდებლობა. აქვთ საკმაო წარმატებაც მდიდართა კასტებშიც, საშუალო ხალხშიც, ბრბოებშიც. მაგრამ მაღალი გონების კაცებთან მათი პროპაგანდა უნაყოფოა. სსრკ სოციალისტური კი არა სოციალიზმის მაგვარი სახელმწიფო იყო, რომელიც განაწილების პრინციპის სამართლიანობის დაცვაში საზარბაზნე მანძილზე მაინც დაუახლოვდა ობიექტურ სამართალს, მაშინ როცა სხვები მისგან ასტრონომიული მანძილით არიან დაშორებულნი. დიდი ხნის წინათ, სამოქალაქო არეულობის დროს იმერელმა კომუნისტმა მითხრა: „ჩვენ რაც შეგვეძლო გავაკეთეთ, ახლა თუ ამოქოლვის ღირსი ვართ, ქვები უკეთესებმა გვესროლონ, უარესები ნუ გვესვრიანო. შენ ჯერ ახალგაზრდობის სული გიდგას და ნახავ, რასაც უზამენ ესენი ქვეყანას“-ო.

არ არის გამორიცხული, რომ თუ სოციალისტური სახელმწიფოს მაგვარმა სსრკ-დ წოდებულმა სახელმწიფომ თუ სიმართლესთან საზარბაზნე მანძილზე მიაღწია საკმაო დროის შემდეგ სათოფე მანძილზეც მოახლოებოდა და ხალხი სამართლისა და პატიოსნების გზაზე დაიყენებია.

ბურჟუაზია ხშირად გამოდის ეროვნული სუვერენიტეტის დროშით. იგი პატრიოტული გრძნობით ინიღბება. მას ეროვნული სუვერენიტეტი იმისთვის კი არ აწყობს, რომ ხალხს ეკონომიკური და პოლიტიკური უფლებები ჰქონდეს, არამედ იმისთვის, რომ თავისი ხალხი მთლიანად თვითონ ჯიჯგნოს სხვების ჩაურევლად და წილში ჩაუფლოდოდა.

ბურჟუაზიამ თავისი გამეფებისთანავე შეჰქმნა პროლეტარიატი და პაუპერიატი, რომელსაც განაწილების პრინციპის უხეში დარღვევით ხშირად აიძულებს, გამოვიდეს მის წინააღმდეგ მანი-

ფესტაციებით, დემონსტრაციებით და ზოგჯერ იარაღით. პროლეტარიატი გლეხობისგან განსხვავებით მაღალორგანიზებული კლასია. მაგრამ განაწილების პრინციპის დარღვევის წინააღმდეგ ბრძოლაში დღემდე დიდს ვერაფერს მიაღწია. თუ მხედველობაში არ მივიღებთ ევროპის ზოგიერთი ქვეყნების ბურჟუაზიის ეკონომიკურ დათმობებს, რომლებშიც მსოფლიოს სხვა ქვეყნებთან შედარებით მაღალია საზოგადოების სოციალური მომსახურების დონე, თუმცა სასწორის პინა ბურჟუაზიისკენ ძირსაა დაწეული და მუშისა მაინც ჰაერშია.

პროლეტარიატი არ არის მომავლის მქონე კლასი, მისი დიქტატურა ალოგიკურია. იგი „ნითელი კაცების“ შეთითხნილია. პროლეტარიატი გამარჯვების შემდეგ ანესრიგებს განაწილების პრინციპს და უერთდება მოსახლეობის საშუალო ფენას. ასევე გაქრობადია ბურჟუაზიის კლასი, რადგან განაწილების პრინციპის სამართლიანობის დამკვიდრება მას კი არ გაანადგურებს, როგორც ამას გამარჯვებული ნითლები აკეთებდნენ, არამედ აიძულებს შეუერთდეს მოსახლეობის საშუალო ფენას. ასე რომ ყველა ფენაზე მეტი სიცოცხლის უნარიანი გახდება მოსახლეობის საშუალო ფენა. მართალია, იქნება ქონებრივი განსხვავება ადამიანებს შორის, მაგრამ არავითარ შემთხვევაში ისეთი არა როგორც ახლა გვაქვს. აქ საჭიროა მოვიშველიოთ ფრანგული ანდაზა“ ვინც შრომობს პურის ქერქს ხრავს, ვინც არ შრომობს ხობის ხორციით იწყობს სადილს“.

ფაზისის საერო-მეცნიერული აკადემიის

აკადემიკოსი ზელიმ ჩაკვეტაძე

1-II-2021 წ.

უცხოელის პრეზენტაცია ქართულ ცხოვრებაზე

„ის შეება მრავალ ჯალათს მრავალ ვერაგს
და აბჯარი შეადგენდა მისთვის პერანგს.
თანაც ჰქმნიდა ისეთ მაღალ ხელოვნებას,
თავაზობდა სულს დახვეწილ გემოვნებას“

ჰუგო ჰიბერტი

კაცს მაღალი გრძნობა და ინტელექტი სჭირდება,
რომ გაიგოს ქართველების ზნეობა და ცხოვრება.

ავტორი.

პასუხი 1979 წლის 20 მარტს გაზეთ „საარბრიუკერ ცაიტუნგ-ში“ პეტრე მიხაელის მიერ გამოქვეყნებულ სტატიაზე დიდი ტრაპეზი სენსაციური ქვესათაურით“ გამოცდა სულისა შენისა საქართველოში მოგზაურობის ჟამს“.

სტატიის ავტორი წერს: რომ „მე, პეტრე მიხაელმა დასავლეთ ევროპას აღმოვუჩინე ახალი საინტერესო ტომი – განუწყვეტილად მოქეიფე ხალხი – ქართვ ელები ისხდნენ ქართველები სუფრასთან, სვამდნენ და ჭამდნენ, ისევ სვამდნენ და ჭამდნენ. თანამეინახენი უზომოდ აქებდნენ ერთმანეთს, ძველ ეროვნულ ცეკვებს ცეკვავენ. სადღეგრძელოებში აუცილებლობად მიაჩნიათ, ყოველი ლხინის ჟამს კვლავ გაიხსენონ რაინდული ხანა, ან ბარაქიანი ქვეყნის ბრძოლა ხარბი მეზობლების წინააღმდეგ. ქართველები მხოლოდ წარსულით ცხოვრობენ. მათი სიცოცხლე განუწყვეტელი ქეიფია, სუფრა კი თეატრალურ წარმოდგენას გავს, სადაც წარსულს თამაშობენ. ეს ხალხი არ მოქმედებს, არ იბრძვის, არ ცხოვრობს, ის ცხოვრებას თამაშობს“.

პეტრე მიხაელის მსჯელობა ზედაპირულია. იგი ისეთი პატარა ჭუჭრუტანიდან ხედავს ქართულ ცხოვრებას, როგორც მიხეილ ჯავახიშვილის პერსონაჟი კვაჭი კვაჭანტირაძე – პარიზს ხედავდა.

„ორ კვირაში კვაჭი კვაჭანტირაძემ მსოფლიოს დედაქალაქში ყველაფერი ნახა და ყველაფერი იგემა. იგი დროს ატარებდა მუდმივ განცხრომასა და ქეიფში და ფიქრობდა, რომ მასავით ატარებდა დროს პარიზის მთელი მოსახლეობა ის კი რა იცოდა რუსეთის ფიგელ – ადიუტანტმა სილიბისტროს შვილმა, რომ როდესაც

ის დროს ატარებდა განცხრომასა და ვნების მორევში, იმ დროს პარიზის და მასთან ერთად მთელი საფრანგეთის მოსახლეობა დროს მუდმივ შრომაში, ფუსფუსში და ლუკმა პურის ძებნაში ატარებდა“. (იხ. მიხ. ჯავახიშვილის „კვაჭი კვაჭანტირაძე“).

ახლა გადავხედოთ კვაჭის თანამოაზრის შეხედულებას ქართველი ხალხის ანმეოსა და წარსულზე. კვაჭისთანა შემფასებელი ცხოვრებისა ვერასდროს წარმოიდგენს იმას, რომ ლეჩხუმში ხვამლის მთის დასავლეთით მდინარე ცხენისწყლის დინების შუა წელში მდებარე სოფელ ოყურეშში გლეხები 70 გრადუსი დახრილობის ფერდობზე თოხნის დანყების წინ წვივებზე ცაცხვის კანს შემოიკრავდნენ, რომ თოხის დარტყმისას ასხლეტილი ქვებით წვივები არ დაზიანებოდათ.

ან იმის შესახებ რა უნდა სცოდნოდა პეტრე მიხაელს, რომ სარდიონ ჩაკვეტაძეს „წითელი ანგელოზები“ სახლში შეუხტებოდნენ, გადასახადები რატომ არ გადაიხადებო. წაართმევდნენ გერმანული „სწრაიადების ასკოლკებით“ კალთებდახვრეტილ შინელს და ღიბებზე გამოკიდებდნენ, იქნებ ვინმემ იყიდოს, გადასახადი ამოვიღოთ და რაიკომის წინაშე თავი ვისახელოთ.

ახლა გადავხედოთ ლიტერატურას, რომლის გარეშე ცხოვრება, ისედაც ძნელი ასატანი მთლად აუტანელი გახდებოდა.

ვაჟა – ფშაველა ღარიბის სიმღერაში წერს:

**„აღარსითა მაქვს საშველი, აღარსით ველი შველასა,
ბაღნები დამინიოკდა, კაბა დაუცვდა ლელასა.
ვინ იტყვის წვნიან საჭმელსა, პურს ველრ ვშოვობ ხმელასა,
შემომტირიან ბაღნები, გამომინვდიან ხელსაო,
პური მოგვშივდა, მამაო, – სიტყვას მეტყვიან ძნელსაო
ამის გამგონეს ცეცხლი მწვავს, გული დამინყებს ლევასა.
გაუხენია ყველანი სჭვალს და ყივანა ხველასა.
არ იქნა არ იძინებენ, დედას აგლეჯენ კაბასა.
დაღონებულმა მშობელმა იქვე მიმართა ტაფასა,
გუშინდელის ნადულარს ტაფაზე მიმხმარს ფაფასა.
მოფხიკა პატარ პატარა შეასუსნინა ყველასა.
ადგა და გარეთ გავარდა ცრემლი სულ ხუთავს ენახა“.**

რა იცის უცხოელმა კაცმა, რომ ქართული კაცის ლუკმა ოფლშია გაზეილილი, თორემ ასე უხეიროდ არ იმსჯელებდა, რა იცის

მან იმის შესახებ, რომ დაკვირვებული გონიერი უცხოელები ქართულ სუფრას აკადემიას ეძახიან?! – არაფერი, თორემ მას არ გაუკვირდებოდა სუფრასთან საუბარი და სადღეგრძელოები. რომ ქართველები ამ საუბრებში ერთმანერთს აცნობენ თავიანთ ყირს და და ლხინს და ამ შეტყობინებით პირველს ანახევრებენ და მეორეს აორკეცებენ. სადღეგრძელოებში აქებენ ერთმანეთს არ უარვყოფ იმას, რომ მოქეიფეები თავიანთ დადებით მხარეებს წამოსწევენ წინა ხაზზე. ამას აქვს თავისი დადებითი მნიშვნელობა. ტოლუბბაში რომელიც უფრო ხშირად უფროსი თაობის კაცია, ყმანვილ კაცს შეახსენებს: მე ბიძია, კარგად ვიცნობდი მამაშენსაც და ბაბუაშენსაც ისინი პატიოსანი მშრომელი სამართლიანი და პურმარილიანი კაცები იყვნენ. გისურვებ, რომ მათი ზნე – ჩვეულებები და ტრადიციები არ შეგერცხვინოს. მამაშენის შვილს ცუდკაცობა, გაიძვერობა და თაღლითობა ნამდვილად არ ეკადრება ასეთი სიტყვა ყმანვილზე უფრო მეტ ემოციურ და ინტელექტუალურ გავლენას ახდენს, ვიდრე კომსომოლების, ზვიადისტების, ნაცების და ქოცების 40 000 კაცისგან შემდგარი მიტინგები და დემონსტრაციები და მათი „გაუმარჯოს დამოუკიდებელ საქართველოს“ ძახილს ყმანვილ კაცს ევალება სამადლობელის თქმა. აქ იგი გონებას ძალას აყრის, რომ სიტყვა ლაკონიურად, ლოგიკურად და მოხერხებულად თქვას, ჩაეტიოს დროის მცირე მონაკვეთში, რაც თვითეულ მოქეიფეს ევალება.

ლაღო ასათიანი ქართულ ენას სადღეგრძელოს ენას უწოდებდა: „საქართველოს მთებში გაგაჩინა ზენამ სიყვარულის, ლექსის სადღეგრძელოს ენავ“.

ასე, რომ ქართული ენა არ არის „ფიორ“ – ის და არც „ჰენდე ჰონის“ არც „აგონ“- – ის და არც „რუკი ვერხ“-ის ენა. იგი როგორც უკეთ ითქვა „სიყვარულის, ლექსის და სადღეგრძელოს“ ენაა. ისენებენ წარსულს და წინაპრებსო, დაგვცინის ქართული ცხოვრებაში ზედაპირულად ჩახედული კაცი. მან არაფერი იცის ჩვენი ტრადიციების შესახებ, რომლებითაც წინაპართაგან ვართ დავალდებული. ტატო ბარათაშვილი ჯერ კიდევ სრულად ახალგაზრდა კაცი შთამომავლობას სთხოვს: „როს თქვენებურად მამულის ღვინით გულს ახარებდეთ, ხელთ ჯამის მპყრობნი წარსულს ტკბილად მოიგონებდეთ და მორიგისად სმიდეთ წინაპართ შესანდობარსა, მომიგონებდეთ ყარბს მგოსანს თქვენსა მბობარსა“.

ქართველიმ კაცმა იცის, რომ წარსულის დავინწყება უისტორიოდ დარჩენაა. უისტორიოდ დარჩენილი ერი დიდხანს ვერ იბოგინებს და არყოფნის გზას დაადგება ასე, რომ ისტორიის ცოდნას და დაფასებას სხვა ფაქტორებთან ერთდ უტილიტარული მნიშვნელობაც გააჩნია.

რაც შეეხება მეზობლების სიხარბეს და ბარაქიანი ქვეყნის ბრძოლას მათ წინააღმდეგ უნდა ეთქვა, რომ ეს ქვეყანა ბარაქიანი კი არა მრავალფეროვანი და მრავალ ჭირგამძლეა. მისი ბარაქინობა ჩვენ შეგვახსენა ვაჟა – ფშაველას ლექსმა და ოყურეშელი მესიმინდეების წვივებზე შემოკრულმა ცაცხვის კანებმა: მეზობლების სიხარბე კი ნამდვილი ამბავია. ისინი ყოველთვის თავდადებით იბრძოდნენ ქართული მიწების დასაპყრობად, რომელსაც მათთვის ეკონომიკურთან ერთდ ჰქონდა დიდი გეოპოლიტიკური მნიშვნელობა (იხ. „ჩემი კომენტარები გვ. 77-79)

**ფაზისის საერო – სამეცნიერო აკადემიის
აკადემიკოსი ზელიმ ჩაკვეტაძე
8-II-2021 წ.**

დამოუკიდებლობა და თავისუფლება

„პატარა ერებისათვის დამოუკიდებლობა
ძილში ნახული ტკბილი სიზმარია“

შოუ

„უპასუხისმგებლო ადამიანების
თავისუფლებას ბოროტება მოაქვს“

სტენდალი

„დემოკრატია თავისი მეტის მეტი
თავისუფლებით ტირანიას ბადებს“

პლატონი

განმარტებას მოითხოვს დამოუკიდებლობისა და თავისუფლების რაობა. ყველასთვის გასაგებია, რომ დამოუკიდებლობა და თავისუფლება დიდი უფლებებია. ისინი შეიძლება სინონიმებადაც ჩაითვალოს ერთმანეთის მიმართ, იმ განსხვავებით რომ პირველი ძირითადად იხმარება ცალკეული უწყებების უფლებათა გამოხატვის მიზნით, ხოლო მეორე ადამიანთა უფლებრივი მდგომარეობის გამოსახატავად.

არსებები დამოუკიდებლად ითვლებიან მას შემდეგ, რაც ისინი თავიანთი უნართა და მოქმედებით შეძლებენ საარსებო საშუალებების მოპოვებას. დამოუკიდებელი ცხოვრების დაწყების პირველ პერიოდში ისინი გამოუცდებლობის გამო ჯერ კიდევ ვერ აანალიზებენ იმ მდგომარეობას, რომ მათი ბედი და არსებობა მთლიანად თუ არა დიდი პროცენტით მაინც დამოკიდებულია ობიექტურ გარემოზე.

დამოუკიდებლობისა და თავისუფლებისაკენ სწრაფვა ყოველ ცოცხალ არსებას ახასიათებს. მაგრამ თუ ეს სუბიექტური ფაქტორი მისმა მატარებელმა არსებამ ვერ დაუქვემდებარა ობიექტური გარემოს მოთხოვნებს, მაშინ იგი მას დაზარალებისკენ უბიძგებს.

80-იან წლების ბოლოს სუსტნერვებიანი ჯეელები ბრბოებთან ერთად გაჰყვიროდნენ: „გაუმარჯოს დამოუკიდებელ საქართველოს“-ო პრეროგატივები ქვეყანას აიმედებდნენ, „მაფარი უთხა-

რით, მეგობრებო, კრემლი უკან იხევსო” 2008 წლის აგვისტოში ხალხის მიერ არჩეულმა და დაკანონებულმა პრეზიდენტმა რუსული ტანკების საწინააღმდეგოდ თავი მოუყარა რესპუბლიკის მიშმადიდებლურ ნაწილს; შეკრა „ცოცხალი ჯაჭვი და დაანყებინა მუშტების ქნევა გულუბრყვილო ადამიანებს რუსების შესაშინებლად (მუშტი სიმბოლოა უხეში ძალისა და არა დიპლომატიური ურთიერთობისა) ასეთი თაოსნობის მქონე პრეროგატივები დიდ კმაყოფილებას გრძნობენ, რომ თავში ჭკვიანური აზრები მოსდით ენით არა მაგრამ თვალებით ნამდვილად ამბობენ: „ხალხო, თქვენთვის ვინცებით ღვთაებრივი ცეცხლის ალზე, დააფასეთ ჩვენი ღვაწლიო“. გოგოლი წერდა: „აზრთა, გრძნობათა და შთაბეჭდილებათა მეორე არსებისათვის გაზიარება ერთერთი პირველი ბედნიერებაა ამ ქვეყნად“-ო. ეს ბედნიერება უნდა იგრძნოს იმან, ვისაც ცხოვრების ობიექტური ჭვრეტისა და მისი გაუმჯობესების უნარი აქვს და არა იმათმა რომელთა გონება მათემატიკურ აზროვნებაზე რომ გადახურდავო ერთუცნობიან განტოლებასაც ვერ ამოხსნიან; თორემ იმ მრავალუცნობიან განტოლებას, რომელსაც კაცობრიობის ცხოვრება წარმოადგენს, საზარბაზნე კი არა ასტრონომიულ მანძილზეც კი ვერ უახლოვდებიან ასეთი ლიდერები ნებით და უგუნურებით ხალხს ჯოჯოხეთის ჯურღმულებისკენ ექაჩებიან და ჰგონიათ სასუფეველში შეგვყავსო. ჩვენი ვაჟკაცობის წყალობით მონობიდან თავდახსნილი ქვეყანაო. მათი პროპაგანდა თავისი ილუზორულობის გამო უნდა იკრძალებოდეს, მათ წინააღმდეგ ბრძოლა მთავრობის და საზოგადოების პროგრესულად მოაზროვნე ნაწილის მოვალეობაა. სულელური პროპაგანდა სულელს ეძვირფასება და ისე ეთაყვანება როგორც მართლმორწმუნე ქრისტიანი ქრისტეს ხატს და ჯვარს.

საზოგადოების გაუთვითცნობიერებელი ნაწილი დაარწმუნეს ვაიპოლიტიკოსებმა, რომ ჩვენი ცხოვრების განვითარების დაბალი ტემპი გამოწვეული იყო რუსების უსამართლობით და მათი მტრული დამოკიდებულებით ქართველი ხალხისადმი. თითქოს ისინი მიეზიდებოდნენ ქართველი ხალხის მიერ წარმოუბუღელ მატერიალურ დოვლათს.

რამდენიმე წლის წინათ ბატონი დავით მხეიძე წერდა: რომ 90 წლის გათვლებით საქართველო 4-ჯერ მეტს მოიხმარდა ვიდრე აწარმოებდა. სანაცვლოდ რუსებს ჯეელებმა მუშტების ქნევა და

ლანძღვა-გინება დაუწყეს. მართალია რუსებთან ურთიერთობაში იყო წინააღმდეგობები, მაგრამ როდის და ვისთან ჰქონია ქართველ კაცს ურთიერთობა წინააღმდეგობების გარეშე?!

„პერესტროიკის“ ნაწყალობებმა დამოუკიდებლობამ და თავისუფლებამ დაანეებინა ბრბოებს მუშტების ქნევა, თორემ ჩემი ხნის კაცებს კარგად ახსოვთ, რომ ქართულ სუფრაზე ერთ-ერთ პოპულარულ სადღეგრძელოდ „წითელი ღობის“ სადღეგრძელო იყო მიჩნეული. თუ გონების თვალთ გადავხედავთ რუსეთ-საქართველოს „პერესტროკამდელ“ ურთიერთობებს, აღმოჩნდება, რომ რუსები მეტ სიკეთეს უწევდნენ საქართველოს ვიდრე ბოროტებას და ქართველებისაგან იმდენი ლანძღვა-გინება და წყევლა-კრულვა არ ეკუთვნით, რამდენსაც ბრბოები იმეტებენ. „ამ ხარკს ქართველები გლობალისტების, კოსმოპოლიტისტების და შოვინისტების შექეზებით ეწევიან.

არცერთი სხვა ერის კაცებთან ისე არ იდგნენ ქართველები ტერიტორიულად, ეკონომიკურად იდეურ-პოლიტიკურად, სარწმუნოებრივად და ენობრივად როგორც რუსებთან.

თავისუფლების და დამოუკიდებლობის დადებითად გამოყენება, მხოლოდ პატიოსან და შემოქმედებითი უნარის მქონე ადამიანებს შეუძლიათ. თორემ ბრბოების ხელში იგი ბოროტებისა და ცუდკაცობის საწინდარია.

ადამიანი რაც მან კაცობა დაიწყო, შეიზღუდა დროით, სივრცით სხვა არსებებთან დამოკიდებულებით და სხვა მრავალი ფაქტორით. სწავლული უსწავლელზეა დამოკიდებული, უსწავლელი სწავლულზე, ექიმი – პაციენტზე, პაციენტი-ექიმზე, ბრალდებული – ვეჯილზე, ვეჯილი – ბრალდებულზე, ბავშვი -ბებერზე, ბებერი – ბავშვზე, მგზავრი – შოფერზე, შოფერი – მგზავრზე, რეგენი – ბრძენზე, ბრძენი – რეგენზე, სუსტი – ძლიერზე, ძლიერი – სუსტზე. ეს ყველაფერი დოგმაა და მას ვერავინ გაექცევა.

ვისაც კაცთა ცხოვრების კეთილდღეობა აინტერესებს, იგი ფსევდო დამოკიდებულებისა და ფსევდო თავისუფლებისაკენ კი არა ადამიანთა შორის კეთილდამოკიდებულების, სამართლიანობისა და მაღალი პასუხისმგებლობისაკენ უნდა მიმართოს. წინააღმდეგ შემთხვევაში იგი კაცთა მოდგმას სატანას მუხრუჭებში მოამწყვდევს, ამის სიმპტომები კი არა აშკარა ფაქტებიც არსებობენ. პარადოქსული ფაქტია ის ამბავი, რომ ადამიანი, რომელსაც

არავითარი ბრალი არ მიუძღვის სატანას წინაშე, დიდად ზარალდება მისი შემოტევისაგან თავისი მოღვაწეობის ყველა სფეროში, ამ ქვეყნური ცხოვრების მთელ მანძილზე. ადამიანი რომ არ განადგურდეს, საჭიროა დაექვემდებაროს მისი შემქმნელის დიქტატს: „ოფლითა შენითა მოიპოვე პური შენი“ საუბედუროდ ამ მოწოდებას უმრავლესობის ნაცვლად ემორჩილება მხოლოდ უმცირესობა, რომელიც ჭაპანწყვეტით ექაჩება კაცთა მოდგმას სამართლიანობისკენ, ხოლო უმრავლესობა თავის და სხვათა ცხოვრების სავალალოდ ქვეყანას „წენვა-გლეჯის ბაზრისკენ“ ექაჩება, საიდანაც მცირე მანძილია ჯოჯოხეთის ჯურღმულებადღე.

რაც კი ღმერთმა ადამიანი შექმნა ხატად და მსგავსად მისა, ჩათვალა, რომ მისი მსგავსი არსება შეძლებდა დამოუკიდებელ ცხოვრებას, მაგრამ როცა ადამიანის ცხოვრებაში სატანა ჩაერია, იგი თავის მარწუხებში მოამწყვდია. ახლა სატანა ადამიანისადმი ნაწყალობები თავისუფალი არჩევანის დოქტრინების წყალობით მართავს კაცთა ცხოვრებას თავისი ინტერესების შესაბამისად. ღმერთი გულქვაობს და ნაკლებად წყალობს მის ქმნილებას. ეს მდგომარეობა მსოფლიო რომანტიკული პოეზიის გიგანტს, სრულიად ახალგაზრდა კაცს ტატო ბარათაშვილს ჩვენთან შედარებით ორი საუკუნით ადრე შეუმჩნევია და მსუბუქი საყვედური უთქვამს ღმერთისადმი: „ნუთუ მამასა არღა ჰქონდეს გულისტკივილი, ოდეს იხილოს განსაცდელში შემცოდე შვილი?!“ (იხ. მისი „ჩემი ლოცვა“).

თავისუფალი არჩევანის უფლება უნდა ჰქონდეს სინდის-ნამუსით დატვირთულ და ამაღლებული გონების ადამიანს. რაც შეეხება ახალგაზრდობას და ხალხის ძირითად ნაწილს, ისინი უნდა იყონ მსუბუქი, ხოლო ბრბოები მკაცრი კონტროლის ქვეშ. ჩვენმა პოლიტიკოსებმა დემოკრატია სკოლებშიც შეიტანეს. შეუძლია კი სკოლას და არმიას თავისი ფუნქციების შესრულება მკაცრი დიქტატის გარეშე?! მათ დიქტატის გარეშე ფუნქციების შესრულება კი არა არსებობაც არ შეუძლიათ. მათი მართვა და საქმიანობა აუცილებლად უნდა ექვემდებარებოდეს მკაცრ მაგრამ უაღრესად სამართლიან დიქტატს და არა გოგოლის „Значительное лицо“-სთანა კაცების კაპრიზებს, რომლის მუშაობის შესახებ მწერალი გვეუბნება „Основным принципом его работы был строгость, строгость и строгость“ მკაცრი კონტროლის და მომთხოვნელობის

გარეშე ადამიანის განვითარების თანამედროვე ეტაპზე საქმე არასრულად ან სრულებით არ გაკეთდება ხალხმა უნდა იცოდეს: რომ დისციპლინა ეს არის შეგნებული დამოკიდებულება „მოვალეობისადმი“ და არა „Значительное лицо“-ების კაპრიზები, ლანძღვა-გინება და ყვირილ-ბლავილი, რომელსაც განსაკუთრებული მონდომებით „წითელი ანგელოზები“ ეწეოდნენ.

სამართლიანი დისციპლინა, დიქტატი და მომთხოვნელობა, ვიმეორებ (რადგან გამეორება გრამატიკაში გვაძლევს ერთ დადასტურებას) საჭიროა ცხოვრების ყველა სფეროში. რა საბჭოები და დემოკრატიები შეიძლება გამართოს ექიმმა ჩემთან, როცა მე მედიცინის არაფერი ვიცი, გარდა იმისა, რომ „იგი არის მოძღვრება ადამიანის ეროტიული აფექტების შესახებ და სწავლობს ადამიანს მკურნალობის მიზნით“. უნდა დავემორჩილო ექიმის მოსაზრებას წინააღმდეგ შემთხვევაში დავზარალები.

შეგირდი თუ ოსტატის დიქტატს არ დაექვემდებარება ვერასდროს ოსტატი ვერ გახდება.

ადამიანებს ყველაფრის კეთება უხდებათ და ყველაფერთან კავშირი აქვთ. ყოველ საქმეს თავისი მცოდნეები და ოსტატები ჰყავს. თუ გინდა, რომ საქმე არ დააზარალო, მათი რჩევა და დარიგება უნდა მიიღო.

ხალხს უამრავი სახეობის მომსახურეობა სჭირდება – მათ შორის განსაკუთრებით ჭირვეულია და პრეტენზიული ორი წესი 1. შრომითი დასაქმების 2. წარმოებული დოვლათის განაწილება. შრომითი დასაქმება ჩვენს წინა ეპოქებში შედარებით მარტივი იყო. მოსახლეობის ძირითადი ნაწილი, რომელიც მონებისაგან და გლეხებისაგან შედგებოდა, დასაქმებული იყვნენ სოფლის მეურნეობაში, ხოლო ქალაქელები ხელოსნობით და ვაჭრობით. ორივე სახეობა შრომისა შეზღუდული იყო დროის და ხარისხის დიქტატით. სიმინდი სამყურს რომ გაიკეთებს თუ მაშინ არ გამარგლე (ორი თუ სამი კვირა გრძელდება მისი მარგვლის პერიოდი) მერე რამდენი გაგინადეს იმდენი ურტყი თოხი მიწას, მცენარე ზრდას შეაჩერებს, ჩაყვითლდება და უნაყოფოდ დაილუპება. ხელოსანმა თუ დროულად და ხარისხიანად არ შეასრულა დამკვეთის მოთხოვნა, მისი სახელოსნო ჭრელი პეპელასავით ორ დღეში გაქრება. მოსახლეობის შრომისუნარიანი ნაწილი რომ დასაქმებული იყოს ეს ცხოვრების დიქტატია, რომელსაც ჩვენს მიერ ნალანძღავ – ნაგინები ბურჟუა-

ზია უფრო ხარისხიანად ასრულებს, ვიდრე „ნითელი ანგელოზები“ ასრულებდნენ. არვ ერთი ბურჟუა არც ერთ კაპიკს მკაცრი ანგარიშის გარეშე არ გასცემს. ნურავინ აურევს ერთმანეთში ბურჟუაზიას და მთავრობას. პირველი მწარმოებელია და დიქტატორი, მეორე მისი აგენტი. ბურჟუაზია უხდის გადასახადს თავის აგენტურას და აღარ კითხულობს თუ რას მოხმარდა მის მიერ გაღებული თანხა, რომელიც გეგმაზომიერად უნდა დახარჯულიყო საზოგადოების მომსახურების მიზნით, მაგრამ გაიფლანგა. მე ევროპულ ცხოვრებაში კარგად ჩახედული კაცი არა ვარ, მაგრამ მაინც ვატყობ, რომ ევპორულ ბურჟუაზიას ჰყავს პატრონი, რომელიც კონტროლს უწევს მის მიერ გაღებულ თანხას, რომ იგი ნამდვილად მოხმარდეს ხალხის კეთილდღეობას. თორემ მათ ქვეყნებში ცხოვრების ისეთი დონე არ იქნებოდა, როგორც მიგრამტების საუბრებიდან ჩანს. ჩვენს ბურჟუაზიას ნამდვილად სჭირდება პატრონი, რომელიც დაარეგულირებს მათ ცხოვრებას, მაგრამ ვინ მოგვცემს ისეთ კაცს, რომელიც ობიექტურად დაიცავს როგორც კერძო ისე საზოგადოებრივ საკუთრებას?? ამნაირი მოგვცა ღმერთმა ერთი, მაგრამ გარეწრებმა რუსული „ვინტოვკის“ ტყვიით შუბლგახვრეტილი ბებერი კუნძივით დააგდეს წინამურის შარაგზაზე. ახლა ვილა მოგვცემს ახალ ილია ქავჭავაძეს?! გვყავდა და ვერ ვუპატრონეთ და ახლა თვითონვე უნდა ვუპატრონოთ ჩვენს თავს. ხომ დაგვარევა ფშაველმა ვაჟამ:

**„ვინ მოგვცემს კაი კაცებსა, ან კაი საქმეს სიღამა?
მინა არ აღმოაცენებს, არც ჩამოხტება ციღამა.**

...თუ თვითონ არ გავკეთდებით ჩვენი საქმით და გონითა“-ო.

კაცობრიული კულტურის და კაცთა მთელი ცხოვრების აქილევსის ქუსლი არის წამოებული დოვლათის განაწილების პრინციპი, რომლის გადაწყვეტა ნამდვილად მოითხოვს სწავლულთა და მეცნიერთა მსჯელობას და გადაწყვეტილებას და არა ბურჟუაზიული აპოლოგეტების მიერ წარმოჩინებულ და ხალხის მიერ არჩეული და დაკანონებული პრეროგატივების ორსაათნახევრიან არაფრისმომცემ მოხსენებებს.

გლობალისტების და კოსმოპოლიტისტების მიერ შემოთავაზებულ თავისუფლებას და დამოუკიდებლობას ხალხისათვის სასიკეთო არაფერი მოაქვს. სხვა რა არსებობს სამყაროში თავისუფალი და დამოუკიდებელი, ადამიანი რომ იყოს?!

გადავხედოთ სამყაროს აგებულებას გონების თვალსაზრისით ამ უკიდევანო სამყაროში, რომელიც მასში არსებული ძირითადი ყველა მიმართულებით, წინ, უკან, ზევით, ქვევით, მარცხნივ და მარჯვნივ უსასრულობამდე გრძელდება უშორესი ვარსკვლავი, რომელსაც ადამიანის გონება მისწვდა. დედამიწიდან 9 მილიარდი სინათლის წლითაა დაშორებული, მიემართება სადღაც უსასრულობაში კოსმოსური კანონის შესაბამისად და არა დამოუკიდებლად. იგი დამოკიდებულია მსოფლიო მიზიდულობის კანონზე ამ უსასრულო სამყაროში, რომელშიც ყველაფერი ერთმანეთზეა დამოკიდებული, შენ ვინა ხარ უანგარიშო კაცო, რომ იმ გიგანტს რომელსაც ნელსონმა „ჩრდილოეთის ქვეყნების ხერხემალი“ უწოდა, მუშტებს უქნევ და ალიზიანებ, მე შენგან დამოუკიდებელი ვარო“.

საჭიროა ხალხის ბედის სამართავი საჭე ჩაიბარონ იმ ადამიანებმა, რომლებიც ბრბოების და მათი ლიდერების დაკანონებულ ლოზუნგს „გაუმარჯოს დამოუკიდებელ საქართველოს“ შეცვლიან გონივრული ლოზუნგით: „გაუმარჯოს კაცთა და ერთა შორის სამართლიან და მეგობრულ დამოკიდებულებას“. ეს ლოზუნგი იქნება ანტიეთეზა იმ მოძრაობისა, რომელსაც მე და ბევრმა ჩემისთანამ ეროვნულ-გამანადგურებელი ვუწოდეთ. ჩვენს აზრს ადასტურებს შიმშილით გაძვალტყავებული ხალხის ზურგზე ვალად მოკოტრებული ოცო მილიარდი დოლარი, რესპუბლიკის განადგურებული ინდუსტრია, სულით ხორცამდე გაკოტრებული სოფლის მეურნეობა და მოსახლეობის საშუალო ფენის გაქრობა.

ამ საწყალ ხალხს, რომელიც პროცენტეიანი ნასესხები ფულით უამრავ საშუალო და უმაღლეს სკოლებს ინახავს, იმდენი მაინც უნდა ვასწავლოთ, რომ გაიგონ: „თითოეული ადამიანი ცალკეული რგოლია ცხოვრებისა და ის თავის შესაძლებლობებს ამჟღავნებს სხვა რგოლებთან კავშირით, თორემ სხვებისგან გამოყოფილი ვერც თავს არგებს და ვერც სხვას. რითაც მოყვარეს დაამწუნებებს და მტერს გაახარებს.

ლიბერალური თავისუფლება და დამოუკიდებლობა ამარტოკაცებს ადამიანს და ადვილად დასამორჩილებელს ხდის. სხვა კაცებისაგან დამოუკიდებელი გლეხის ხორცს, სოფლის ბურჟუაზია ძვლებზე დააკრავს და ძვლებს დაფშენის. აი რისთვის სჭირდება ბურჟუაზიას გლეხის თავისუფლება და დამოუკიდებლობა. ამდენ „რუსულს და ესპანურს“ საწყალ გლეხს ვინ გააგებიებს და თუ

ვინმემ გააგებია, მაშინ, როგორც ვაჟა-ფშაველა ამბობს: „ხომ ნახდა სამუდამოდა ჯადოქარისა ხელობა“.

P. S. დამოუკიდებლობა და თავისუფლება ადამიანებს უნდა მიეცეთ მხოლოდ დროის გარკვეულ მონაკვეთში და გარკვეულ სივრცეში გარკვეული მდგომარეობის შესაბამისად, მაგრამ არა მარადიულად. თუ იგი მჭიდრო კავშირში იქნება არა გლობალიზმთან და კოსმოპოლიტიზმთან არამედ პროგრესულ ეროვნულ ან ზოგადკაცობრიულ კულტურასთან. ერი დიდი იქნება თუ პატარა უნდა ემოტრილებოდეს ზოგადკაცობრიულ პროგრესულ მოთხოვნებს. კონტროლის მოშლის შემთხვევაში მივიღებთ იმას, რაც XX საუკუნის მეორე მეოთხედში მოხდა. ევროპის პატარა ქვეყნები თავიანთი დამოუკიდებლობით, თავისუფლებით და დემოკრატიით ჰიტლერმა დროის მცირე მონაკვეთში თავის დიქტატს დაუქვემდებარა, ზედ საფრანგეთიც მიაყოლა და თუ რუსის ჯარის მიერ შემუშავებული მოქნილი და დროული ღონისძიებები არა, არ იყო გამორიცხული, რომ ბრიტანეთის ლომიც მიეყოლებია. აი რა მოაქვს ბურჟუაზიის ლიბერალურ დამოუკიდებლობას და თავისუფლებას.

ახლა, ადამიანის კეთილდღეობისათვის შექმნილი პლანეტა სატანას „წყალობით“ თოფის წამლის სანყოფანად იქცა, მხოლოდ ნაპერწკალი სჭირდება, რომ კაცობრიობა სისხლსა და ცრემლში ააცუროს. ამ მოსალოდნელი უბედურების თავიდან ასაცილებლად საჭიროა, ერთიანი გულისხმიერება, ანგარიშიანობა და კაცთა შორის ურთიერთობების ისე დარეგულირება, რომ მათ ერთმანეთი კი არ დააზარალონ, პირიქით – ერთმანეთს ყოველნაირი კეთილი წამონწყების განსახორციელებლად დაეხმარონ და ხელი მოუწყონ.

ფაზისის საერო-სამეცნიერო

აკადემიის აკადემიკოსი

ზელიმ ჩაკვეტაძე

8-II-2021 წ.

ჭეშმარიტება და ილუზია

„ცდომილებას 100 გზა აქვს, ჭეშმარიტებას – 1“

ხალხური

„ჭეშმარიტება არ შეიძლება ეროვნული იყოს; იგი ყოველთვის უნივერსალურია, მაგრამ სხვადასხვა ეროვნება შეიძლება მონოდეტული იყოს ჭეშმარიტების სხვადასხვა მხარის გასახსნელად“

ბერდიაევი

ახალ ცხოვრებას ადამიანებისათვის ახალი პრობლემები მოაქვს. XXI საუკუნემ აიძულა ადამიანი გაარკვიოს ჭეშმარიტების არსი და გამოჰყოს იგი ილუზიებიდან სიცრუიდან და ფანტასტიკიდან.

ჭეშმარიტება არის სინამდვილე, სისწორე, სამყაროს სწორი აღქმა ცნობიერებაში. ილუზია – განუხორციელებელი იმედი, სინამდვილის მცდარად აღქმა, ფანტასტიკა – ოცნებით წარმოდგენა შეუძლებლის და განუხორციელებლის შესრულებისა. ჭეშმარიტება ილუზიის ფანტასტიკისა და სიცრუის ანტითეზაა და შეურიგებელია მათ მიმართ.

სიცრუე, როგორც ბოროტების დედაბოძი უხსოვარი დროიდან არსებობს. იგი პირველად სატანამ გამოიყენა ევასთან საუბრის დროს; მას შემდეგ ამ საშუალებას ადამიანი შეეგუა და შეუხსიხლხორცდა ისე მყარად, რომ მათი ერთმანეთისგან გათიშვა დიდ სიძნელეს წარმოადგენს. იგი დიდი დამზარალებელია კაცთა ზნეობისა და საერთოდ ყოველგვარი კაცობრიული პროგრესისა. მის წინააღმდეგ უხსოვარი დროიდან გაილაშქრეს კეთილი ნების ადამიანებმა. ხოლო ბიბლიამ მორწმუნეებს დაუკანონა „არ იცრუო“. ეს დაკანონება თავისი მნიშვნელობით ზოგადკაცობრიულია, მაგრამ დიდად არავინ გამოდევნებია არც მორწმუნეებში და არც ათეისტებში.

შოთა რუსთაველმა ცრუ კაცს სასიკვდილო განაჩენი გამოუტანა და იქადაგა: „კაცი ცრუ და მოლალატე ხამს ლახვრითა დასაჭრელად“-ო. ამ რუსთაველისეულ მონოდეტებას ბევრი იცნობს, მაგრამ ძალიან ცოტა იცავს. მხოლოდ პატიოსანი ადამიანები განურჩევლად განათლებისა, სარწმუნოებისა, პროფესიისა, ასაკისა

და სქესისა, ცდილობენ სიცრუისგან კაცთა ცხოვრების დაცვას, მაგრამ ბევრი არაფერი გამოსდით და იძულებული არიან, მცირედით დაკმაყოფილდნენ, რადგან მათი მოპირდაპირე ისე იკრებს ძალას „ნენვა – გლეჯის ბაზრიდან“, როგორც ანტეოსი მიწიდან და ჭეშმარიტების მიმდევართ კი ასეთი ბაზისი არ გააჩნიათ.

რადგან ჭეშმარიტებას უკიდურესობამდე უჭირს თავდაცვა, გარემომცველი სამყაროს „SOS“ – ის სიგნალს აძლევს, მაგრამ გაიგებს ეს „გაუნათლებელი „ხალხი განწირულის ბოღმა – ნალველს?! მიხვდება ეს „განათლებული“ ქვეყანა, რომ იმ გემის ჩაძირვა, რომელსაც ჭეშმარიტებას უწოდებენ: კაცობრიობას აკოპალიპსის დღე გაუთენებს?!

აპოკალიპსის თავიდან ასაცილებლად საჭიროა, ადამიანმა ზურგი შეაქციოს სიცრუეს და ილუზიას, რომლებშიც ქართველი კაცი პირველობას არავის დაუთმობს. ამ საქმეში დიდი უსამართლობა იქნება, რომ ჩვენი „განათლებული“ პრეროგატივები არ დავასახელოთ, რომლებიც 30 წლის განმავლობაში სანყალ ხალხს ტყუილებით პარაშუტივით ბერავენ. დღეს რომ შოთა რუსთაველის რჩევა შევასრულოთ, ქართველი ხალხის „რჩეულებისაგან“ წითელ წიგნში შესატანი რაოდენობა თუ გადარჩა, დიდი მიღწევა იქნება.

სიცრუეში არც „წითელი ანგელოზები“ ჩამოუვარდებოდნენ ვინმეს, მაგრამ ჯელებმა ზენიტში აიყვანეს მამათა ხელოვნება. 30 წელია იმედონებენ ევროკავშირში შესვლას; წარა – მარა გაიძახიან, ევროკავშირის კარი ჩვენთვის ღიააო. კარების გაღება რა ხეირს მოგცემს, თუ შიგ არავინ შეგიშვა. ქართველი ევროპეისტები ანგარიშს ვერ უწევენ იმას, თუ რამდენად მისაღებია ქართველი საშუალო კაცისათვის გაევროპელება.

„ნაპერესტროიკალი“ საქართველო წყალს მიაქვს თავისი ეკონომიკით, ზნეობით, და ტრადიციებით. მის გადარჩენაში იმდენი გარანტიაა, რამდენიც ხავსმოჭიდებული წყალნალბული კაცის გადარჩენაში, ან კაზინოს მოთამაშების გამდიდრებაში. პირველი მსხვერპლად ეწირება სტიქიას, მეორე – გათაღლითებული, ანგარიშიანი, ნასწავლი კაცების ჯგუფს, რომელთაც შესწევთ უნარი, ალბათობის თეორია მაქსიმალურად გამოიყენონ თავიანთი ოჯახების გასამდიდრებლად სხვისი ოჯახების დაქცევისა და გაუბედურების ხარჯზე საჭიროა, რომ ახალგაზრდობის მოქმედება და საქმიანობა კონტროლირდებოდეს მისივე ინტერესების დაცვის მიზნით.

დიდი შეცდომაა ილუზიისა და ფანტაზიის ერთმანეთში არევა. ილუზია, როგორც ზემოთ ითქვა, ცდომილებაა, განუხორციელებელი ოცნებაა, ფანტაზია – ნიჭია მწერლისა, რომლითაც იქმნება მხატვრული სახე, მხატვრული ნაწარმოები (იხ. „ჩემი კომენტარები“ გვ. 65). თუ ფანტაზიის სახით საქმე გვაქვს მხატვრულ და მეცნიერულ შემოქმედებასთან, მეცნიერებთან და პოეტებთან, ილუზია გვამარაგებს გიჟპოეტებით და შიზოფრენიკებით, რომლებიც ჭეშმარიტების გზაზე მიმავალ მეცნიერებს და ხელოვანებს წინ უსწრებენ და ფეხებში ეხლართებიან.

90-იან წლებში ანტი საბჭოურმა იმპერიალისტურმა გაერთიანებამ „პერესტროიკის“ საშუალებით შესძლო დაეშალა, მათ მიერ „ბოროტების იმპერიად“ მონათლული სსრკ. ჩვენი ჯეელები შეეცადნენ, რომ იმპერიის დანგრევა თავიანთ სასარგებლოდ გამოეყენებინათ. მაგრამ „პერესტროიკის“ ავტორი არ გავდა იმ პირუტყვს, რომელზედაც ამბობენ: „თავისთვის მუტრუკს აკეთებს, სხვებს კი უმზადებს ჯორსაო“. მას თავისი მიზნი ჰქონდა და იგი ისე მოხერხებულად შეასრულა, რომ ჯორიც თავისთვის გააკეთა და მუტრუკიც და სხვისთვის მუტრუკის დუდუკის მეტი ვერაფერი გაიმეტა. ჩვენს ჯეელებს ხელში შერჩათ ამაო იმედები, ზმანება და ნისლად ქცეული ილუზია.

„პერესტროიკისთანა“ საფუძველზე დაყდნობილი ეროვნული მოძრაობა რომ გამათავისუფლებელი კი არა გამანადგურებელი იქნებოდა, ამის გაუთვალისწინებლობამ ჯეელების მიერ, სხვებთან ერთად მეც ამაყვირა. ქართულ დემოკრატიას რომ ბებერი ხარის ბღვილი გაეგონა და გაეგო, იგი ილუზორული კი არა ჭეშმარიტი დემოკრატია იქნებოდა. ჯეელებმა „მრგვალი მაგიდა“ ჭეშმარიტების ბურჯად გამოაცხადეს და ზვიად გამსახურდია მის ქურუმად აირჩიეს. იმ პერიოდში შუა კაცობას მივალწიე და ველარ შევძელი ძველებურად გავყოლოდი ჩეხოვისეულ დარიგებას. „თუ შეგიძლია, არ წერო, ნუ წერ“ თავდაღმართისკენ მიმავალმა კაცმა ვერ შევძელი ქვეყნის განადგურებისთვის დუმილით მეყურება; ხელში კალამი ავიღე და დავინწყე პუბლიცისტური სტატიების წერა. ყოველ კვირაში იბეჭდებოდა წერილები ჩემი სტატიების ციკლისა, „ვაი თქვენს ხელში ჩვენს საქართველოს“, რომლებშიც ვამტკიცებდი, რომ „პერესტროიკით“ აცუნდრუკებული ჯეელების „შემოქმედება“ რეალობა და პოეზია კი არა ილუზია და შიზო-

ფრენიჳ იყო. ვურჩევდი „პერესტროიკით“ აცუნდრუკებულ ჯეე-ლებს: – რომ შეხედულება უნდა გამოიცვალოთ და ცხოვრებას რეალისტის თვალით შეხედოთ, თორემ იმ აზრით თუ მოიმართა საზოგადოება, რომელზედაც ამჟამად თქვენ დგახართ, მაშინ „ვაი თქვენს ხელში ჩვენს საქართველოს“ (იხ. ჩემი „ხმა ამოიღე გვ. 87 ბოლო აბზაცი).

გავიდა დრო ყველაფრის მქმნელ – გარდამქმნელი და გამოაშკარავა ზვიადისტების, შევარდნაძისტების, ნაცისტების და ქოცისტების საქმეც და უნარიც, აზროვნებაც და მისწრაფებაც, მაგრამ დიდი სასიკეთო არაფერი გამოჩენილა. მათი ღობე – ყორეს მოდებული კლაკიორები თავიანთი მწყალობლების გასამართლებლად გაჰყვირიან: ...ზვიადისთვის რომ ეცლიათ, ევროპას რომ მფარველობაში აეყვანა...რუსეთს რომ ხელი არ შეეშალა... ამერიკას რომ დაეჯერებია... და სხ.მრავალს; იმას კი არ იხსენებენ, რომ აინშტაინი გვასწავლის: „მეცნიერება არის ის, რაც არის და არა ჰიპოტეტური ასე რომ მომხდარიყო“.

ჩვენი პოლიტიკური აზროვნება 60 წლის განმავლობაში წმინდა წყლის ილუზია იყო და არა მიზანმიმართული საქმიანობა. რასაც ამტკიცებს ჩვენი განადგურებული ინდუსტრია, მთელი ეპოქით ჩამორჩენილი სოფლის მეურნეობა“ მოსახლეობის საშუალო ფენის გაქრობა.

კაცთა ცხოვრება მარტივი გასაგები და იოლი სამართავი არასდროს ყოფილა, მაგრამ არც ისე ძნელი გასაგები და შეუძლებელია, რომ ხალხის ქვშმარიტმა რჩეულებმა იგი ვერ გაიგონ და მისი მართვა ვერ შესძლონ. თუ შეუძლიათ რა უშლით ხელსო, იკითხავს დაკვირვებული კაცი. რა უშლით და... ხალხის უყურადღებობა საკუთარი ბედის მიმართ. მათი უგულო და ლოიალური დამოკიდებულება საზოგადოებრივი ცხოვრებისადმი, რაც საშუალებას აძლევს საზოგადოების თაღლითურ ნაწილს, რომელთაც ვიქტორ ჰიუგო „მოხერხებულ კაცებს“ უწოდებდა, რომ არჩევნების ბედი თავიანთი პირადული ინტერესების სასარგებლოდ მართონ. ასეთ შემთხვევაში, ბუნებრივია, რომ ისინი თავიანთ თავს აირჩევენ და თუ მათმა ინტერესებმა მოითხოვა, ღვთისაგან ბოძებული არჩევანის უფლებით მესიას ჯვარზე გააკრავენ და „განათლებულ“ ხალხს „ბრავო, ბის, მალადეც, ურას და ვაშას აძახებინებენ.

ზელომ წაყვიცაძე

ხალხს ღმერთი იმას მიუზღვავს, რასაც დაიმსახურებს. საზოგადოების განვითარების ის დონე, რომელიც მესიას ჯვარზე აკრავს და „ნენვა – გლეჯის ბაზრის“ ქურუმებს ძეგლებს უგებს, ადამიანებს მიერეკება მათთვის გამართულ სამსხვერპლოზე.

აკადემიკოსი ზელომ ჩაკვეტაძე

24-III-2021 წელი

ეპრაელთა შეთქმულების კახუნი და კრედი

„ამერიკა და ისრაელი ერთი სახელმწიფოა, რომელთაგან ისრაელი თავია, აშშ კი მისი ხილული ტანი, რაც წყალს ზედაა; მას კიდევე გააჩნია წყალს ქვეშა ნაწილი, რომელსაც მსოფლიოს სიონისტური ნაწილი შეიძლება ეწოდოს“

აკადემიკოსი ალექოჩარი

კაცობრიობის 5 500 წლიანი ისტორიის მანძილზე ადამიანებმა აწარმოეს 14 000 ომი. არ არსებობს ერი, რომელსაც ღმერთის მიერ ადამიანის გონივრული და ფიზიკური უნარის გამოსაყვავებლად და ოფლის საღვრელად შექმნილი ქვეყნის, „წენვა – გლეჯვის ბაზრად“ გადაკეთების საქმეში თავისი წვლილი არ შეეცანოს „წენვა-გლეჯის ბაზარში“ არც ერთ ერს დევნა და ანიოკება არ დაკლებია. უნდა ითქვას, რომ ამ ბაზარში ურიებზე მეტი დევნა და შევიწროება არავის განუცდია. ამ ფაქტორმა შეუწყო ხელი მათ იმ ხასიათისა და მიდრეკილებების ჩამოყალიბებაში, რომლითაც თანამედროვე კაცობრიობა იცნობს.

მათ თავიანთი ისტორიის დასაწყისშივე შექმნეს საღვთო წიგნი „თორი“, რომელიც ეპრაელთა შეთქმულების დადასტურებაა.

ძველ დროში დაფანტულმა და დაბნეულმა ეპრაელებმა შუა საუკუნეებში ევროპულ რენესანსსა და ანტისემიტიზმს დაუპირისპირეს თავიანთი უძველესი მასონური მიმდინარეობა „სიონიზმი“, რომელიც დღეს კაცობრიობის ორგანიზმში გლანდებივითაა გამჯდარი. ურია მობოვა ეკონომიკური ბატონობა ევროპაში, ამერიკაში და აზიის დიდ ნაწილში. დარჩათ ჩინეთი, ირანი და ჩრდილოეთ კორეა)

ეზრას ჩამოყალიბებული „ქურუმთა კოდექსი“ საფუძვლად დაედო ებრაულ ფაშიზმს და ნაციონალ – შოვინისტური იდეოლოგია გადაიქცა მათი ეროვნული თვითგადარჩენის მექანიზმად. ფული კაცთა ცხოვრებაში შუამავლობის უდიდესი საშუალება იყო და არის. შუა საუკუნეებში მისი მფლობელი ურია ხდებოდა. იელოვამ ბევრი ვერაფერი გაუკეთა თავის რჩეულ ერს, მაგრამ ფულის სიყვარული შთაუნერგა. მას ფულის კუპიურების დანახვა იმოდენა სიამოვნებას ჰგვრის, რამდენსაც ვენახი ქართველ კაცს. ფულის სიყვარულმა იელოვას რჩეულ ერს სტიმული მისცა კაცობრიობაზე გაბატონებისაკენ. კაცთა ცხოვრების ღრმადმცოდნე გომ-

უილიამ შექსპირმა თავისი „ვენეციელი ვაჭრის“ სახით დაგვანახა, რომ ურია რა კი იგი ფულის პატრონია, თავისი მხეცური ინსტიქტის დასაკმაყოფილებლად ცდილობს, გამოიყენოს სახელმწიფო კანონმდებლობა და თუ პორციას მართლმსაჯულებრივი განსაკუთრებული უნარი არა, შაილოკი თავის მიზანს მიაღწევდა.

შაილოკის მემკვიდრეობა აგრძელებს წინაპრის ტენდენციას და უპირისპირდება ევროპულ რენესანსს და უძველეს მასონურ მიმდინარეობაზე დაყრდნობით იწყებს მანამდე არსებული ებრაულ – მასონური ორგანიზაციის „ილუმინატის“ აღორძინებას.

1875 წლიდან ებრაულ საზოგადოებაში ჩნდება „სიონის ბრძენთა კრების“ ოქმები“, რომლებშიც აშკარად ჩანს სიონისტთა მიზნები და ამოცანები. ამ ოქმების საშუალებით ვგებულობთ მათ მსოფლმხედველობას, რომ „...ადამიანი ცბიერიც უნდა იყოს და პირმოთენეც... ადამიანური თვისებები გულღიობა და პატიოსნება პოლიტიკაში მანკია ... ბოროტება ერთად-ერთი საშუალებაა მიზნის მისაღწევად. ბრბო ბრმა ძალაა, მის მიერ არჩეული ხალხი ისეთივე ბრმა ძალაა, როგორც თვითონ ბრბო“.

სტალინის მიერ ხელმონერილმა ახლად შექმნილმა ისრაელის სახელმწიფომ შესძლო შეექმნა მსოფლიო ებრაული იმპერია და მიზნისაკენ მომავალ გზაზე ხელი ვერავინ შეუშალა და მსოფლიო ბატონობა გადავიდა ერთპოლუსიან გლობალურ მმართველობაზე.

ებრაელებზე მსჯელობისას უნდა გავითვალისწინოთ მათი ცხოვრების ის პერიოდები, როცა დევნა მიმდინარეობდა. ისინი რომ განსაკუთრებული უნარის არ ყოფილიყვნენ, გაქრებოდნენ ან სხვა ერებში გაითქვიფებოდნენ. გასაოცარია მათი ოპტიმიზმი. მრავალჯერ განადგურებული განდევნილი, ანიოკებული და გაუბედურებული ერი არ კარგავს იმედს გადარჩენის. მათ არც ნოყიერი მიწები ჰქონიათ და არც დიდი სამრეწველო და სავაჭრო ობიექტები; მაგრამ გააჩნდათ თვითგადარჩენის ინსტიქტი და რელიგიური რწმენა, რომლებმაც წამყვანი როლი შეასრულეს მათი გადარჩენის საქმეში. მათ ბიბლიაში სათავეს იღებს უდიდესი რელიგიური მიმდინარეობა – ქრისტიანობა, მოგვიანებით – მაჰმადიანობა, რომლებმაც დაიპყრეს ჯერ ევროპა, და შემდეგ წინა და შუა აზია.

ებრაული წიგნები მონოლითურობისა და გამძლეობისაკენ მოუწოდებდნენ თავის ხალხს, ხოლო სხვა ხალხებს ებრაელთა ბატონობის და სამსახურისაკენ.

როგორც სიონისტურ პოლიტიკაზე დაკვირვება გვიჩვენებს, ებრაული სული ჩანასახის მდგომარეობაში საუკუნეების განმავლობაში ატარებდა იმ სულს, რომელსაც მომავალში ფაშიზმი და კომუნიზმი ეწოდა.

სიონისტი ჟაბოტინსკი წერდა: „სიონიზმი ნიშნავს ებრაელთა ბრძოლას მომავლისათვის, ისრაელისათვის, რომელზეც დამოკიდებული იქნება მთელი მსოფლიოს მომავალი“. რავინ დავიდოვიჩის სიტყვებია: „ებრაელები მთავარი ნაციაა, რომელიც უნდა არჩინონ დანარჩენმა ერებმა“. საშინელებაა რომ ეს ფორმულა თვითვე ებრაელს ჩაბეჭდილი აქვს გონებაში და იყენებს „შეთქმულების“ განხორციელების საქმეში.

1938 წელს აშშ-ს კონგრესზე „ებრაელთა შეთქმულების“ შესაბამისად დაკითხულ ებრაელებს განუცხადებიათ: „მსოფლიო უნდა წარიმართოს ებრაული სწავლებით, ხოლო ნაციათა ძმის – იუდაიზმის საფუძველზე ყველა დანარჩენი რასები და რელიგიები უნდა მოიპოს“ „არაებრაელი ხალხის სული მომდინარეობს ეშმაკისაგან და აქვთ ისეთივე სულები, როგორც რქიან პირუტყვს და სხ. ცხოველებს“.

მე არ შევუდგები იმის გარჩევას, იელოვამ შექმნა ებრაული სული თუ ებრაულმა სულმა და ცხოვრებამ – იელოვა. თუ იელოვას დაპირებებს და ებრაულ მისწრაფებებს გავითვალისწინებთ, აღმოჩნდება რომ ორივე მათგანის აზრი და მისწრაფება ანტიკაცობრიულია, სატანურია და მათ არაფერი აქვთ საერთო ადამიანურ და არც ღვთაებრივ ფაქტორებთან.

ურბიები მონობის წინააღმდეგ კი არ იბრძვიან, არამედ იმისთვის, რომ თვითონ გახდნენ მონათფლობელები.

ბატონი ურია არ ღებულობს იმ ღვთაებრივ და კაცობრიულ მოთხოვნებს, რომლებიც ადამიანებს ავალდებულებენ: „ოფლითა შენითა მოიპოვე პური შენი,... არა კაც ჰკლა,... არ იქურდო,... არ იცრუო,.. არ იმრუშო...“ იგი მიმღები და გამტარებელია, მაკიაველის შეხედულებისა: „მიზანი ამართლებს საშუალებას“

ებრაული მისწრაფება კაცობრიობაზე გაბატონების თაობაზე ეწინააღმდეგება ღმერთს, (ქრისტეს) კაცსაც და ბუნებასაც. ამ სამი ფაქტორის წინააღმდეგ ურია და მათი გონების კარნახით შექმნილი იელოვა უძლურნი აღმოჩნდებიან, მათ მიერ დასახული მიზნის განხორციელების საქმეში, მიუხედავად იმისა, რომ მათ ხელშია ფულიც ოქროც. კავკასიელ კაცს უთქვამს: „ქვეყანაზე

ვერვინ შესძლო სიმართლისა დაჩოქება და უმსგავო საქმეებით დედამინის აქოთება“ – ო. რაც აქამდე ვერ შესძლო ბოროტებამ, უნდა ვირწმუნოთ, რომ ვერც მომავალში შესძლებს, რადგან ბოროტებას და ავკაცობას ბედი არ უწერია.

ეროვნული ყოყლოინობის იდეა თურმე ებრაული წარმოშობისა ყოფილა, რომელმაც კაცთა ცხოვრების საუბედუროდ ყველა ერში გაიდგა ფესვები. გასული საუკუნის 30-იან წლებში მან მთლიანად დაიპყრო იმოდენა კულტურის მქონე ერი, როგორც გერმანიაა. შეიქმნა შოვინისტური ლოზუნგი „deutschland deutschland uber alles, uber alles in der welt“. მათ იდეებს და ლოზუნგებს ბედი არ ეწერა და კაცობრიობის დემოკრატიულმა ძალებმა დასახელებული ლოზუნგი ფაშისტურ გერმანიას დამხრჩვალნი ძაღლივით შემოახვიეს კისერზე და მიხაკისფერი ჭირისგან გაათავისუფლეს გოეთეს, შილერის და ნოვალისის გერმანია.

ვინც „თორს“ და „თალმულს“, თუნდაც ახალი აღთქმის წიგნს გონების თვალთ გადაიკითხავს, გვერდს ვერ აუვლის იესო ქრისტეს პასუხს სამარიელი ქალისადმი, რომელმაც მას ავი სულით შეპყრობილი ქალიშვილის გადარჩენა სთხოვა: მას ქრისტე ეუბნება, რომ „იგი მოვლენილია მხოლოდ ისრაელის სახლის დაღუპულ ცხვრებთან, და არ არის კარგი, რომ შვილებს წაართვა პური და ძაღლებს გადაუგდო (მათე)“, იესო ისრაელებს მიიჩნევს შვილებად დანარჩენ ხალხს ძაღლებად ებრაელთა ასეთი მსოფლმხედველობა უდავოა, რომ საპასუხო გრძნობას გამოიწვევდა სხვა ხალხებში.

ჩვენში, მიუხედავად იმისა, რომ სხვა ერებისადმი ტოლერანტობა მაღალ დონეზე დგას, მანაც ხშირად გაიგებ ასეთ გამოთქმებს „ამნაირ საქმეს ურიაც არ იზამდა-ო...ურიაც არ ჩაიდენდაო“ ხოლო ინგლისში XVI საუკუნეში დაწერილი „ვენეციელ ვაჭარში“ შექსპირული ხელოვნებითაა გადმოცემული ვაჭარი ურიის წარმოშობაც, ბუნებაც და შემოქმედებაც: გრაციანო ასე მიმართავს შაილოკს:

„თუნდაც ჯალათის სულსაც არ ძაღუძს, სიმახვილეში შეეჯიბროს შენს ბოროტებას...

წყეულიმც იყავ, უღმობელო, ქოფაკო ძაღლო!

ლამისაა პითაგორას მცნება ვირწმუნო, რომ მხეცთა სულნი გადადიან კაცის სხეულში.

შენი ქოფაკი სული ალბათ კაცთა ჟღერისთვის ჩამოხრჩობილი მგლიდან მოდის.

სახრჩობელიდან გაფრინდებოდა მისი სული და დედაშენის ბინძურ საშოში შენს შობამდე შეგეყრებოდა.

მართლაც შენი სურვილები მგლური არ არის?! გაუმაძღარი, სისხლიანი და მტაცებლური!“

(იხ. შექსპირის „ვენეციელი ვაჭარი“)

აქ ჩვენ ვისმენთ ურჯულ ურიის ფსიქოლოგიურ დახასიათებას.

ურიების ბოროტმა მაგრამ მახვილმა და გამჭრიახმა გონებამ შესძლო ახალ გარემოებებთან შეგუება, არსებობის შენარჩუნება და გაფანტული ერის გამთლიანება და II მსოფლიო ომის შემდეგ სახელმწიფოს შექმნა.

1948 წლის 18 ოქტომბერს მსოფლიოს პოლიტიკური რუკის შემცვლელმა სტალინმა ხელი მოაწერა ისრაელის სახელმწიფოს შექმნაზე, რითაც შესრულდა „ებრაელთა შეთქმულების“ პროგრამა მინიმუმში, რომლის წინააღმდეგ ვერც ერთი პატიოსანი კაცი ვერ წავიდოდა და ვერც სტალინმა გასწია წინააღმდეგობა. რაც შეეხება მათ ილუზორულ სწრაფვას მსოფლიოს ბატონობაზე, უძლეველობაზე და ზეკაცობაზე, ვერც ერთ დროში, ვერც ერთი ერის (მხედველობაში მყავს თვით მათ ერში არსებული პატიოსანი ნების კაცები) ვერც ერთი გონებაგახსნილი ნაშუსიანი კაცი თავისი ნებით ხელს ვერ მოაწერს აუცილებლობის შემთხვევაში კაცობრიობა ურიების „ვატერლოოს“ შექმნის.

ჩემს პუბლიცისტურ სტატიაში „რეცენზია წიგნისა ებრაელთა ბიბლიური შეთქმულება“ ნათქვამია: ... ებრაელებს რომ სლავიანების დამორჩილებაზე უფრო ადვილ საქმედ მათი ამოწყვეტა მიაჩნიათ, ეს აიძულებს რუსეთს სათავეში ჩაუდგეს ანტისიონისტურ გაერთიანებას, რომელსაც კავკასიის ხევ -ხუვებში გაბნეული ტომები კი არა დიდი სახელმწიფოებიც ვერსად გაექცევიან. გაიხსენეთ ევროპის დიდი სახელმწიფოები II მსოფლიო ომის დროს, რამდენ დათმობებზე მიდიოდნენ სტალინის წინაშე. ისინი არც სტალინის ლამაზი უღვაშებით იყვნენ მოხიბლული არც მისი ჩიბუხით და არც სიტყვა – პასუხით მისადმი მორჩილებას უტილიტარული პირობა კარნახობდა მათ. საჭიროების შემთხვევაში კატასტროფის წინაშე მდგარი ევროპა ისე გაერთიანდება რუსეთის ფრთებს ქვეშ, როგორც XX საუკუნის 40-იან წლებში გაერთიანდა გერმანულ ფაშიზმის წინააღმდეგ.

„ძლიერთა ამა ქვეყნისა“ მართებთ ღრმად გაანალიზონ ებრაელთა ერთ-ერთი ლიდერის განაცხადი: „ფული ჩვენს ხელშია და ოქრო, რატომ არ უნდა გავბატონდეთ მსოფლიოში“-ო.

ებრაელთა შეთქმულების მიზანი იციან მხოლოდ სწავლულებმა და მეცნიერებმა, რომელთა აზრების მიმართ ქართველი ხალხის „რჩეულები“ ვერ იჩენენ კეთილდამოკიდებულებას. ხოლო ხალხმა არც მისი მიზნები იცის და ტაქტიკაზე წარმოდგენაც არა აქვს. და მის თავზე დატრიალებულ ჯოჯოხეთს ადრე ამერიკას მიაწერდა, ახლა რუსებს აბრალებს. რა იცის ხალხმა „ილუმინაციების“ ღვანლის შესახებ ორი მსოფლიო ომის გაჩაღების საქმეში?! – არაფერი. რა იცის ხალხმა იმის შესახებ რომ გერმანული ფაშიზმი და რუსული სოციალიზაცია სათავეს ებრაელთა საღვთო წიგნებიდან რომ ღებულობს?! რა იციან მსოფლიოს ხალხებმა ან თვითონ ურიებმა რომ 6 მილიონი ებრაელი მასონურ – სიონისტურმა იდეოლოგიებმა სამსხვერპლოზე შესწირეს გერმანულ ფაშიზმს, რომ ევროპაში გაფანტული ებრაელები იძულებული გაეხადათ პალესტინაში დაბრუნებულიყვნენ და მასონურ – სიონისტური სახელმწიფო შეექმნათ. – არაფერი, რა იციან მსოფლიოს ხალხებმა რომ მათ მასონიზმ – სიონიზმი იელოვას სამსხვერპლოზე მისაყვანად ამზადებს, რომ თავის იდეურ – პოლიტიკურ მოძღვრებას გამარჯვება მოაპოვებინოს.

ყურადღებას საჭიროებს ბედი უბრალო ურიებისა, რომლებსაც მასონურ – სიონისტური ორგანიზაცია საყრდენ მასალად იყენებს როგორც ფაშისტები გერმანულ ხალხს იყენებდნენ და საწყალი გერმანელები მაშინაც კი როცა რუსული ზარბაზნები გერმანიის ბებერ მიწას აბარბაცებდნენ, ხმის ჩახლეჩამდე ჰყვირობდნენ „ჰაილ, ჰაილ ჩვენს ფიურერს, ზიგ ჰაილ და კიდევ ჰაილ“-ო.

საჭიროა, გავითვალისწინოთ „ებრაელთა შეთქმულების პირველი ეტაპი რომელიც ებრაული სახელმწიფოს ხელახალ შეკონინებას ასახავდა მიზნად და სტალინის რეზოლუციით კიდევაც შესრულდა, რაც პროგრესულ ნაბიჯად უნდა ჩაითვალოს, მაგრამ მასონისტურ – სიონისტური იდეოლოგიური სწრაფვა მსოფლიო ბატონობაზე და ამ სტრატეგიის შესრულებაში ებრაელი ხალხის და მასთან ერთად სხვა ერების ბრბოების გამოყენება უნდა აიკრძალოს.

1875 წელს ებრაულ საზოგადოებაში გაჩენილ „სიონის ბრძენთა“ ოქმებში ვკითხულობთ: „ჩვენ ებრაელები ვართ დამან-

გრეველები და ასეთებად დავრჩებით...რაც არ უნდა გაგვიკეთოს სხვა ერმა, არასდროს დაგვიკმაყოფილებს იგი მოთხოვნებსა და საჭიროებებს. ჩვენ ყოველთვის ვანგრევთ, იმისთვის რომ ჩვენ ჩვენი საკუთარი სამყარო გვჭირდება (მორის სემიუელი „თქვენ არაებრაელებო“ გვ. 16) ასეთმა იდეოლოგიებმა რომ პლანეტა დაიპყრონ, ეს კაცობრიობის კატასტოფა იქნება.

სიონიზმი და ფაშიზმი როგორც შოვინიზმის ყველაზე საშინელი გამოხატულება უნდა განადგურდეს. მის წინააღმდეგ ბრძოლის ტაქტიკის შემუშავება უნდა მიენდოს სწავლულთა, მეცნიერთა და პატიოსან მშრომელთა წარმომადგენლების საბჭოებს.

20-IV-2021 წ. ზელიმ ჩაკვეტაძე

კოლექტივიზმი და ინდივიდუალიზმი

„კოლექტივიზმი არის ისეთი ზნეობრივი გრძნობა, რომელიც მუდამდებდა პიროვნების მისწრაფებაში ჰარმონიულად შეახამოს პირადი და საზოგადოებრივი ინტერესები“

გ. ბანძელაძე

„ცდება ის, ვინც ფიქრობს, რომ სხვის გარეშე იოლად გავა“

ლაროფშუკო

„ადამიანი თავისი ბუნებით საზოგადოებრივი არსებაა“
არისტოტელე

„მხოლოდ ის ცხოვრობს, ვინც მარტო თავისთვის არ ცხოვრობს“

მენანდრე

პიროვნების ფსიქიკური თვისებებიდან ერთ-ერთი ძირითადი თვისება ხასიათია. იგი გვიჩვენებს, თუ რა მიზნებისაკენ მიისწრაფვის ადამიანი თავისი მოქმედებით, რა ხასიათის მოთხოვნებია წამყვანი მის ქცევაში. ამ თვალსაზრისით ყალიბდება ადამიანთა სამი ძირითადი კატეგორია:

1. საზოგადოებრივი ხასიათის
2. ეგოისტური და
3. ალტრუისტური.

საზოგადოებრივი ტიპის ადამიანის მახასიათებელი თვისება საზოგადოებრივი (კლასის, სამშობლოს და კაცობრიობის) ინტერესების წინ წამოწევაა.

საზოგადოებრივი ხასიათის კაცების ფორმირებას საფუძველი ჩაეყარა მაშინ, როცა ადამიანებმა დაიწყეს გაერთიანება გვარებად და ტომებად. კერძო საკუთრების გაჩენასთან ერთად გაჩნდა ეგოისტური ხასიათიც, მალე ალტრუისტურიც. პირველი პირადულთან ერთად იცავს საზოგადოებრივ ინტერესებს. მეორე, რომელსაც ეგოისტურს უწოდებენ, მუდამ იმის ცდაშია, რომ ობიექტური სამყარო გამოიყენოს თავისი ვიწრო ეგოისტუ-

რი მიზნების განსახორციელებლად, რომ საზოგადოება ხიდად გამოიყენოს პირადი ბედნიერებისაკენ მომავალ გზაზე. ასეთი კაცების სიმცირე ჩვენში არასდროს ყოფილა; ახალ დროში კი ისე უხვად არიან, რომ გამოცდილ ბულალტერსაც გაუჭირდება მათი აღრიცხვა. მათ მომრავლებას დიდად შეუწყო ხელი კერძო საკუთრების დამკვიდრებამ და საზოგადოების კლასებად დაყოფამ, ხოლო ფაშიზმა და კომუნიზმმა ახალი თვისებები შესძინა, „გლობალიზმმა“ კი შარავანდედით შემოსა.

საზოგადოებრივი ხასიათის მქონე კაცების მიერ შექმნილი გაერთიანებები ეგოისტმა მიიღო და დაუქვემდებარა პირადულ – ეგოისტურ ინტერესებს და აქცია იგი იმ საასპარეზო მოედნად, რომელსაც „ნენვა-გლეჯის ბაზარს“ უწოდებენ, რომელიც ის ობიექტია: „სადაც ძმა ჰხარბობს სისხლსა ძმისასა, სად შური, ზაკვა ძულებადა ჰხდის წმინდა სიყვარულს მოყვასისა“.

მესამე პირადულზე წინ სხვა კაცის ინტერესები დააყენა და საჭიროების შემთხვევაში მზად არის, თავისი სიცოცხლე გასწიროს მის გადასარჩენად.

ოსტროვსკი ამბობდა: რომ „ყველაფერზე ძვირფასი რაც ადამიანს ეძლევა არის სიცოცხლე“. ალტრუისტი ღვთისგან ბოძებულ ამ უძვირფასეს განძს სწირავს სხვისი სიცოცხლის გადარჩენის მიზნით. რა ძალა აიძულებს ალტრუისტს, გასწიროს სხვისთვის მისი პერსონისადმი ღვთისგან ბოძებული უძვირფასესი განძი?!.. არისტოტელე წერს: „ადამიანის მხრივ უგუნურება იქნება, თავისი საკუთარი ცხოვრება კი არ არჩიოს, არამედ ვილაც სხვისი“.

კაცთა ცხოვრება მუდმივი დინამიკაა. იგი იცვლება დროისა და სივრცის შესაბამისად პიროვნების შეხედულებებზე მსჯელობისას თუ მხედველობაში არ მივიღებთ იმ დროსა და სივრცეს, რომლებშიც ამ პიროვნების მოღვაწეობა ხდებოდა, ჭეშმარიტებიდან ამოგვარდებით.

ჯერ ჩვენი დრო რა არის ჰუმანიზმისა და სამართლიანობის დანერგვის საქმეში და არისტოტელესი რაღა იქნებოდა. ნიცშეს აზრით: „სირცხვილი, სირცხვილი და სირცხვილი არის კაცთა მოდგმის ისტორია“. რა ჰუმანიზმზე და ალტრუიზმზე შეიძლება ილაპარაკო იმ ეპოქაში, რომელშიც კაცთა მოდგმა ემორჩილება დევიზს: „კაცი კაცისთვის მგელია“.

შუა საუკუნეებში რენესანსმა უდიდესი გადატრიალება მოახდინა კაცობრიობის ისტორიაში. მან ახალ დროში დაამკვიდრა

ახალი დევიზები და პოსტულატები. რომაული „კაცი კაცისთვის მგელია“ -ს ნაცვლად საქართველოში გაისმა რუსთველის ხმა: „მე იგი ვარ, ვინ სოფელსა არ ამოვკეფ კიტრად ბერად, ვის სიკვდილი მოყვრისათვის თამაშად და მიჩანს მღერად“.

რუსთაველის ეპოქამდე დიდი ხნით ადრე კაცობრიობამ თავიდან მოიცილა თავის ისტორიაში ყველაზე საშინელი საზოგადოებრივი ფორმაცია – მონათფლობელობა, რომლის სიცოცხლის გაგრძელებით დიდად იყვნენ დაინტერესებული თეოლოგები და მდიდართა კლასები. მაგრამ ბევრი არაფერი გამოუვიდათ მონობის სამარადისოდ დამკვიდრების საქმეში და ადამიანებმა დაამკვიდრეს ფეოდალიზმი და მალე ბურჟუაზიული წყობაც. მიუხედავად ჩვენს მიერ მრავალგზის ლანძღვა – გინებისა, მათ ბევრი რამ გააკეთეს ზნეობრივი ნორმების გაკეთილშობილების საქმეში. ჰიუგოს ლანტენაკი, რომელიც ალყაშემორტყმული და ცეცხლმოდებული ციხიდან გაიქცა ბებერი სულის გადასარჩენად, როცა განწირული დედის კვილი მოესმა, რითაც შევლას ითხოვდა ცეცხლმოდებული ციხიდან ბავშვების გამოსაყვანად, მობრუნდა ცეცხლმოდებულ ციხეში შევიდა და ბავშვები გადაარჩინა, მაგრამ თვითონ მტრებს ჩაუვარდა ხელში, რომლებმაც იგი სასიკვდილო საკანში დაამწყვდიეს. მისმა შეურიგებელმა მოწინააღმდეგემ... გაიანგარიშა ლანდენაკის კეთილშობილური მოქმედება ბავშვების გადარჩენის საქმეში და იგი საკნიდან გააპარა, თვითონ დარჩა მის ადგილზე და დილით მის მაგივრად შეეგება ჯალათს.

ჰიუგო ახალი დროის შვილია და ახლებურ სახეებს ჰქმნის ხელოვნებაში. მის შემოქმედებაში კი არიან პედანტებიც ჯალათებიც და ყაჩაღებიც. (უჯალათო და უყაჩაღო ცხოვრებას ვინ მისცემს ამ სანყალ ხალხს) მაგრამ მათში ველარ ვხვდებით არისტოტელეს დროინდელ პატრიციებს, რომლებსაც დიდ სიამოვნებას ჰგვრიდა გლადიატორების ხმლების და ნაჯახების ჩახა-ჩუხი და სასიკვდილოდ განწირული დაჭრილების ოხვრა და ბლავილი.

ადამიანი მარტო მიწიერი კი არა ღვთაებრივი არსებაც არის. რამდენად ახლოსაა იგი ღმერთთან, იმდენად უკეთესად გრძნობს ჰიუგოს გმირების ალტრუიზმს, რომელიც გამოწვეულია მათი დამოკიდებულებით ადამიანური იდეალებისადმი. მართალია, ლანტენაკის ცხოვრება სავსეა უამრავი ცოდვებით, მაგრამ იგი მაინც კარგ კაცად რჩება, რადგან მასში განწირული ბავშვების

გადარჩენით გაიმარჯვა ადამიანურმა იდეალმა. ხოლო გოვენმა გაითვალისწინა ის მდგომარეობა, რომ ლანტენაკის ცოდვებით დატვირთულმა სულმა ბავშვების გადარჩენით იხსნა თავი ძველი, სატანური ცოდვებისგან და კაცთმოძულეობის მაგივრად კაცთ-მოყვარეობის გზას დაადგა, ამიტომ იგი ველარ გაიმეტა სასიკვდილოდ და მის მაგივრად თვითონ გასწირა თავი.

თუ მკითხველი კარგად გაითვალისწინებს ჰიუგოს გმირების მოქმედებას, დაასკვნის, რომ ისინი ეწირებიან სხვას კი არა თავიანთ იდეალს, რომელიც ღვთისგან ბოძებულ სიცოცხლეზე ძვირფასია. ასე, რომ ჩვენგან შეფასებულ უძვირფასეს განძზე ძვირფასი განძიც არსებულა, რომელსაც იდეალს ეძახიან, და რომლის დაცვა ადამიანებისთვის უდიდეს მოვალეობას შეადგენს.

კაცობრიული მოვალეობის შესრულება სამშობლოს დაცვა, ტომობრივი თუ ეროვნული ინტერესების დაცვა, თუნდაც დიდი საწარმოო ობიექტების მშენებლობა აუცილებლად მოითხოვს ადამიანთა გაერთიანებას კოლექტივებად. გაერთიანება არ არის მარტოდენ ადამიანების სტიქია. მას სხვა არსებებიც მიმართავენ არსებობის შენარჩუნებისა და საარსებო საშუალებების მოპოვების მიზნით. ჭიანჭველების ოჯახი ათასობით წევრს ითვლის, ასევე მრავალრიცხოვანია ფუტკრის ოჯახიც. მათი გაერთიანება სტიქიურია, მაგრამ უტილიტარულიც. აბა რა იდეალებზე შეიძლება ლაპარაკი მწერებთან და ცხოველებთან.

არის ასეთი შეხედულება: თითქოს კოლექტივებად მხოლოდ სუსტები ერთიანდებიან, ხოლო ძლიერები ინდივიდუალისტები არიანო, მაგრამ ეს შეხედულება მხოლოდ ნაწილობრივ გამოხატავს ძირითად აზრს ცოცხალ არსებათა მიერ არსებობის შენარჩუნებისათვის ბრძოლის საქმეში. მართალია, ლომები თავის ძალაში დარწმუნებულნი მარტო დახეტილობენ, მაგრამ სპილოსთან ბრძოლის დროს ერთიანდებიან. თვით ჩვენი შორეულ წინაპრებად წოდებული ჰომოები ჯოგებად ერთიანდებოდნენ, მის გარეშე შეიძლება მათ არსებობა შეენარჩუნებიათ, მაგრამ არ გაუჩნდებოდათ მოთხოვნილება დანაწევრებული ბგერით მეტყველებაზე, რომლის გარეშე ცივილიზაციის შექმნა რომ ზღაპარი და მითია, ამაზე ვერავინ შეგვედავება. ადამიანთა პირველყოფილი ჯოგების გაერთიანება კი იყო უტილიტარული მიზნით განპირობებული, მაგრამ მათ სასახლოდ უნდა ითქვას, რომ ის გაერთიანებები

შემდეგდროინდელი, თუნდაც დღევანდელი გაერთიანებებისაგან განსხვავებით დაზღვეული იყო ყოველგვარი ანგარებისა და უზურპაციისაგან. ერთი მწერალი წერს „ოქროს ხანა მაშინ იყო, როცა ოქრო არ მეფობდა“-ო. ფილოსოფოსები ამბობენ: საზოგადოება ზოგჯერ უბრუნდება ძველს, რამდენადმე განახლებული ფორმითო. არ იქნება ცუდი საზოგადოება სანარმოო ძალების განვითარების თანამედროვე დონით მიუბრუნდეს იმ სამართალსა და დადგენილებებს, რომლისთვისაც უცხო და მიუღებელი იყო წარმოებული დოვლათისა და უფლებების უზურპაცია ბელადის ან რომელიმე წევრის მიერ.

ადამიანთა გაერთიანებისა და ერთსულოვნების გარეშე რომ კაცთა ცხოვრება ბნელი კი არა შეუძლებელია, ამას თვითელი ადამიანი ხვდება, მაგრამ იგი ისეა წითელი კოლექტივისგან დაშინებული, რომ კოლექტივში მუშაობის მაგივრად არჩევს, რომ თავის ჭკუაზე იჩერჩეტოს.

ხალხმა, რომელმაც გაერთიანებების ბევრი საფეხური შექმნა, მიდის იმ დასკვნამდე, რომ ცალკეული ადამიანი რა დიდი ფიზიკური და სულიერი ძალისა არ უნდა იყოს, მაინც სხვა ადამიანებთან ურთიერთობისა და თანადგომის გარეშე უძღურია. სრულყოფილი ადამიანის ჩამოყალიბების ერთ-ერთი ძირითადი ფაქტორი სხვა ადამიანებთან თანაცხოვრებაა. ამისთვის ბავშვი ბავშვების კოლექტივში უნდა იყოს, რომ იგი სრულფასოვან მოქალაქედ ჩამოყალიბდეს. კაცი სხვა კაცებთან უნდა იყოს, თავის ჭირ-ვარამს თუ სიხარულს სხვა კაცებს უზიარებდეს და სხვისას თვითონ იზიარებდეს საკუთარ მე-ში ჩატეული კაცი სრულფასოვანი კაცი არ არის. ჭკვიან კაცს უთქვამს: „საცოდავი კაცუნები თავის მე-ში ჩატეულან“-ო

დიდად არა, მაგრამ საკმაოდ ჩახედული ვარ ადამიანის სულიერ სამყაროში და შემიძლია ვთქვა: რომ ადამიანის შინაგანი სულიერი სამყარო ისევე მრავალფეროვანი და უსასრულოა როგორც მისი გარემომცველი ობიექტი. მაგრამ თავის მე-ში ჩატეული კაცი კაცი კი არა კაცუნაა, უფრო სწორად კაცისმაგვარი თოჯინა. ხომ გვასწავლის ცბონებული ორბელიანი: „კაცი ის არის, ვინც არის ზეგარდმო არსით ქებული, მით ყოვლი საქმე არს კეთილ და მხარე დამშვენებული“-ო.

თანამედროვე ქართველი კოლექტივს ეძახის იმ გაერთიანებას, რომელსაც XX საუკუნის 30-იან წლებში სასოფლო-სამეურნეო

კოოპერატივები უნოდეს. იგი დასაწყისში ურთიერთთანასწორობას და მეგობრობას ნერგავდა მის ნევრებს შორის, მაგრამ მათმა ხელმძღვანელებმა თავიანთი მუშაობა შეუფარდეს თავიანთ უტილიტარულ მიზნებს და კოლექტივის ინტერესები დაუქვემდებარეს თავიანთ დიქტატს, რამაც იგი წითელი დიქტატურის ეკონომიკურ საფუძვლად აქცია. წითელ სამოთხედ გამოცხადებული კოლექტივი ნამდვილად იყო სამოთხე თავმჯდომარისა და მისი თანამშრომლებისათვის, ხოლო გლეხისთვის იგი ნამდვილ ჯოჯოხეთად აქციეს, თუმცა ახლა როცა ხალხმა ბიზნესი და კომერცია გამოსცადა, ისე მისტირის იმ „წითელ სამოთხეს“, როგორც უდაბნოში გახიზნული ურიები „ეგვიპტურ ქვაბებს“ მისტიროდნენ.

„წითელმა კოლექტივმა“ უარყო და არარაობად მიიჩნია კერძო საკუთრება და „ჩემიას“ ხელათამანი გადაუგდო: „შენ, უფლება არა გაქვს არსებობდეო“ თავმჯდომარისათვის მომგებიანი იყო ის დოვლათი რომელსაც „ჩვენია“ ერქვა და თავის ჭკუაზე განაგებდა, თავის ეგოისტური მიზნების შესაბამისად .

90-იან წლებში „გლობალიზმმა“ კომუნისტების მიერ ხალხის გასაბედნიერებლად გაჩენილი კოლექტივი აყიროსავით მოისროლა მაგრამ მის საშველად არც ერთ მინისტრს, თავმჯდომარეს. ბუღალტერს, რაიკომელს ან აღმასკომელს ხმაც არ ამოუღია, ისე ჩაიძირა ის „სანყალი“ დავინყების უძირო ზღვაში, რომ არც ერთ ეგოისტს, გაიძვერას, ძალს და მამაძალს, რომლებზედაც ზრუნვას მან თვისი ცხოვრება შესწირა, შესანდობარი ჭიქა ღვინოც არ დაუღვია“.

ბებრებმა იციან და ჯეელებმა უნდა გაიგონ, რომ ნებისმიერი გაერთიანება რომელიც არ დაეყრდნობა წარმოებული დოვლათის სამართლიანი განაწილების პრინციპს და ვერ უზრუნველყოფს საწარმოო ძალების განვითარებას დროისა და სივრცის მოთხოვნების შესაბამისად, ისე განუკითხავად და უპატივცემულოდ დასამარდება, როგორც კომუნისტების არტელები, კომუნები და კოლექტივები დასამარდნენ.

ახალგაზრდებმა აუცილებლად უნდა გაითვალისწინონ ჰიტლერის შეხედულება: რომ გაერთიანება ვერ ქმნის ერთიან ნებას, არამედ ერთიანი ნება ჰქმნის გაერთიანებას“. შეიძლება საზოგადოების გაერთიანება მოახერხო კაცმა, მაგრამ თუ იგი ერთიან ნებაზე არ იქნება დაფუძნებული პირველი შემოტევისთანავე ისე

დაიშლება, როგორც ბაბუანვერა იშლება ქარის შემობერვით. მხოლოდ ის გაერთიანება უძლებს შემოტევას, რომელიც ერთიან ნებას ეყრდნობა.

აღრე თუ გვიან ხალხი უნდა დაადგეს გაერთიანების გზას. იმ გზას, რომლის საფუძვლად ეგოისტურ უტილიტარიზმზე დაყრდნობილი კომერცია და ბიზნესი არ გამოდგება. მან თავისი შემოქმედების კრედოდ უნდა აღიაროს განაწილების პრინციპის ობიექტური დაცვის აუცილებლობა და იზრუნოს სანარმოო ძალების განვითარებაზე დროისა და სივრცის შესაფერისად.

P.S. არის ასეთი ლეგენდა: გოლიათური აგებულების ჭკვიანი კაცი განუდგა სოფლის კოლექტიურ გაერთიანებას, მე თქვენზე ღონიერიც ვარ და გონიერიც, ამიტომ თქვენს კოლექტივში ვერ შემოვალ.

მოვიდა გაზაფხული. გავიდა კოლექტივი სახნავად. გამოვიდა ის გოლიათი თავისი გოლიათური ხარებით. რამდენსაც კოლექტივი ხნავს ერთ მხარეზე, იმაზე მეტს გოლიათი ხნავს მეორე მხარეზე. მოაწია საღამომ. გოლიათის გოლიათურმა ხარებმა გოლიათური სახნისით ამოაგორეს მიწიდან უზარმაზარი ქვა, რომელიც გოლიათს ფეხზე დაეცა. აფხარკალდა... მაგრამ ქვა ვერ გადააბრუნა და მორთო ღრიალი „მიშველეთ ხალხო“-ო მივიდნენ კოლექტივის კაცები, ქვა გადააბრუნეს და გოლიათი სიკვდილისგან დაიხსნეს. გადარჩენილი გოლიათი გადაბრუნებულ ქვაზე დაჯდა დიდხანს იფიქრა და ბოლოს მიმართა ხალხს: „კარგი ყოფილა ერთობლივი ძალა, მიმიღეთ ხალხო, თქვენს კოლექტივში“.

ლეგენდაში ჩადებული აზრი ისე გარკვევით გვიდასტურებს კოლექტიური შრომის უპირატესობას ინდივიდუალურ მოღვაწეობასთან, შედარებით რომ მისი კომენტირება საჭირო აღარ არის.

20-VI- 2021 წელი

ზ. ჩაკვეტაძე.

ქართული რუსოფობიის უმთავრესი მომენტები

„ჩრდილოეთის ქვეყნების გაერთიანების ხერხემალი რუსეთია. თუ ის წყობილებიდან გავა ყველაფერი დაიშლება“

პორაციო ნელსონი

„რასაც არაფერი ეშველება, კაცი არ უნდა აეთრევიოს“

ილია ჭავჭავაძე.

„შეუძლებელია შეძრწუნების გარეშე ახსენო ეს ბუმბერაზი (რუსეთი), რომელსაც ვერც ფლანგებიდან შეუტევ და ვერც ზურგიდან; თვითონ კი დაუსჯელად გესხმის თავს, ან იხევს უკან ყინულებში და კაემის ნიაღში. ეს ხომ არ არის ის მითიური ანტიკონი, რომელსაც ვერ დაამარცხებ, თუ ხელს არ ჩაავლებ, არ ასწევ და არ გაგუდავ, მაგრამ სადღა ნახავ პერაკლეს?“

ნაპოლეონი

ჩემი ხნის კაცებს კარგად ახსოვთ, რომ ის უდიდესი იმპერია, რომელიც მთელი თავისი შემადგენლობით ბეკოს წითელ ჯორჯით, წითელი წიგნებით, წითელი ტრანსპარანტებით, წითელი კონსტიტუციებით, წითელი კოდექსებით და წითელი მანიფესტებით დატვირთული წითელ გზაზე წითელი სამოთხისკენ მიჩანჩალებდა და გულში არასდროს გაუვლია გვერდზე გადახვევა.

„მაგრამ სანუთრო განა ვინმეს დიდხანს ახარებს?“ გზაზე შეხვედრილმა მათუსალა ურჩხულმა რისხვით შემოუტია: „შენ არსებობის უფლება ვინ მოგცაო“ და მაშინვე ნაფლეთებად აქცია თავისი ბარგი – ბარხანინად.

იმ ურჩხულმა თავისი განზრახვა, რომელსაც „პერესტროიკა“ უწოდა, რამდენიმე წელიწადში „სასახელოდ“ შეასრულა და დაშალა ის წითელი იმპერია, რომელიც მას კაცობრიობის ჩაყლაპვაში ეცილებოდა.

სტალინის შეხედულებით „მსოფლიო სიონიზმი“ მთელი ძალებით შეეცადა ჩვენი კავშირის მოსპობას.... სსრკ-ს ძალა ხალხთა მეგობრობაშია. ბრძოლის მახვილი მიმართული იქნება ამ მეგობრობის დანგრევისაკენ...“ სტალინის წინასწარმეტყველება ახდა.

ახლა მასონურ – სიონისტური უწყება თავისი „გლობალიზმით“ იპყრობს მსოფლიოს და საწყალი ქართველი კაცი ამ დამპყრობელს ტამ-ფანდურით ხვდება.

ჭკვიანი და ცბიერი ურიებისგან შევიწროებულმა რუსეთმა კავკასიის ქედზე გადმოალაჯა და ხევ-ხუევებში ჩაბუდებულ ტომებს ერთა შორის თანაცხოვრებისა და ურთიერთ დახმარების კოდექსები შესთავაზა. ჩვენი რუსოფობები მათ მუშტების ქნევით ხვდებიან და ერთმანეთს აგულადებენ: „მაგარი უთხარით, მეგობრებო, კრემლი უკან იწევსო“.

ივანე კრილოვს უთქვამს „ყოჩაღ, ცუგავ, ერთი შეხე ამ ფინიას შვილოსაო, ჩანს რომ არის ღონიერი, ისე უყეფს სპილოსაო“.

ვინც „ებრაელთა შეთქმულების“ გეგმებს იცნობს და კორუმპირებული არ არის, აუცილებლად გაიზარებს ჩემ შეხედულებას: „ებრაელები რომ რუსების დამორჩილების ნაცვლად მათ ამონყვეტას აპირებენ, ეს აიძულებს რუსეთს, სათავეში ჩაუდგეს ანტი-სიონისტურ გაერთიანებას. ამ მოთხოვნას კავკასიის ხევ – ხუევებში გაბნეული ტომები კი არა ევრაზიის დიდი სახელმწიფოებიც ვერსად გაექცევიან. გაიხსენეთ ევროპის სახელმწიფოები II მსოფლიო ომის დროს, რამდენ დათმობაზე მიდიოდნენ სტალინის წინაშე. ისინი არც სტალინის თვალტანადობით, არც უღვაშებით და არც იდეებით იყვნენ მოხიბლული. მათ სტალინისადმი მორჩილებას თავიანთი სახელმწიფოების უტილიტარული მიზნები კარნახობდა“.

კი ამბობენ „как иван так и дурак“-ო, მაგრამ ისინი არც ისე დურაკ-ები არიან, რომ ვინმეს თავი იოლად შეაჭმევინონ. ისინი ისევ ისე მოახდენენ კონტინენტურ გაერთიანებას სიონიზმის წინააღმდეგ, როგორც ფაშისტების წინააღმდეგ მოახდინეს. იმ გაერთიანებასთან შედარებით, რომელიც რუსეთმა უნდა მოახდინოს შენი კავკასიური სახლი თავის პოტენციური და აშკარა ძალებით ისე გამოჩნდება როგორც თავი სპილოსთან“ (იხ. „ჩემი კომენტარები“ გვ. 103 აბზ II). ამ სიძნელეების მოლოდინში რუსოფობების და მათზე აყოლილი ბრბოების მუშტების ქნევა და ლანძღვა – გინება სრული უტყინობაა, ცუნდრუკია, რომელსაც სიკეთე კი არა ბოროტება მოაქვს. ამიტომ რუსოფობების პროპაგანდა უნდა აიკრძალოს.

რუსოფობები, რომლებსაც პატრიოტებათ მოაქვთ თავი, სინამდვილეში სიონიზმის ანკეხებზე წამოცმული თევზები არიან.

თუ ცნობისთვის არ მალატობს ისინი ან უვიცები, ან კორუმპირებულები არიან, რომელთაგან პირველს ავად თუ კარგად პატრონობა სჭირდება, მეორეს – დასჯა. „პერესტროიკის“ მიერ ნაწყალობები დემოკრატიული პრინციპები – პრინციპები საიტკენ მიაქანებს სანყალ საქართველოს, ამას საქმეში ჩახედული ყველა ადამიანი მიხვდება.

რუსთაველს უთქვამს: „მტერი მოყვრულად მოსული მტერზედა უფრო მტერია“ არ მიენდობის გულითა, თუ კაცი მეცნიერია“-ო.

მოვიდნენ დახვეწილი დემაგოგები, მოიტანეს საფერენდუმო ჩანაწერები: „გსურს თუ არა დამოუკიდებელი, თავისუფალი, გამდიდრებული, განათლებული, განათებული, სამართლიანი, მშვიდობიანი, აშენებული, გალამაზებული და დამშვენებული საქართველო“-ო გავიზრე: ღვთისმობელმა ალბათ, თავის წილხვედრ მიწაზე ეს ანგელოზები გამოგზავნა-თქო. რას მივხვდებოდი ტყიური კაცი, რომ ეს ანგელოზები ცრუპენტელები ყოფილან. სატანამ ისე დამიბნელა გონება, რომ ვერც რუსთაველის ზემოთ მოხსენებული აფორიზმი მოვიგონე, ვერც ილიასეული დარიგება: „ბებერსა სასძლოდ მოსულსა უფრთხილდი მოერიდე“-ო და ისეთი კმაყოფილებით მოვუნერე ხელი სატანოფილებს და რუსოფობებს, თითქოს დიდი ეროვნული საქმე გამეკეთებია ხალხთა შორის მშვიდობიანი და სამართლიანი ურთიერთობის საქმეში და უშველებელი აგური დამედოს ერის განათლებისა და კულტურის მშენებლობის უბანზე. მაშინ შუა კაცობას ვიყავი მიღწეული, მასწავლებლად დიდი ხნის ნამუშევარი, ქარხნებში და კოლექტივებში დიდი ხნის ნაწვალეები და ნაწამები, მაგრამ ურიების დაგეშილმა აგენტებმა პატარა ბიჭვით მომატყუეს. ღვთის წყალობით მალე შევაფასე ხალხის თავზე დატრიალებული უბედურება და ბებერი ხარვით მოვრთე ბლავილი: „არ დაიჯეროთ, ხალხო,... ესენი ეროვნულ – გამათავისუფლებლები კი არა ეროვნულ – გამანადგურებლები არიან-თქო. დავინყე ეროვნულ-გამანადგურებელი მოძრაობის მამხილებელი სტატიების ციკლის „ვაი თქვენს ხელში ჩვენს საქართველოს!“ წერა (სტატიების ეს ციკლი ახლა შეტანილია ჩემს წიგნში „ხმა ამოიღე, თუ ხარ ცოცხალი“... (მაგრამ ჩემი მონოდება დარჩა „ხმად მალაღებლისა უდაბნოსა შინა“, რადგან „კაცთა მოდგმა“, როგორც დანტე ამბობს, „იმდენად ჭკუა მოკლეა, რომ გონივრული საბუთების გაუსინჯავად ყოველგვარ

აღტემას დაერნმუნება“. სარეფერენდუმო ჩანანერები აბსოლუტურ ქვემარტებად მიილო და მორთო ღრიალი: „ძირს რუსეთის დამპალი იმპერია, გაუმარჯოს დამოუკიდებელ საქართველოს“-ო. ამ ღრიალმა გადაფარა ბებერი ხარის ბლავილი. და ასეთი შედეგი გამოილო, რომ სანყალ საქართველოს ერთი ფეხი აფხაზეთში ჩაადგმევია ხაფანგში და მეორე – სამაჩაბლოში. ახლაც ისმის ტელევიზორებზე იმ ღრიალის ჩანანერები. ძნელი გასარკვევია, როგორ მოიქცე კაცი, ხალხს აჰყვე, თუ აიყოლიო. თუ ჭკვიანი ხარ და მისი სიკეთე გინდა, ვერ აჰყვები, თუ სატანას სულს არ მიჰყიდი, სწრაფად აიყოლიებ ბრბოებს და შემდეგ საშუალო გონების ხალხსაც. რადგან საშუალო ხალხი სასწორის ისარს ჰგავს, იგი ხან ქვევით იწევს, ხან ზევით. მხოლოდ მაღალი გონება არ მიჰყვება, უფრო სწორად ცდილობს არ გაჰყვეს ბრბოების ხროვას. მაგრამ მიუხედავად წინააღმდეგობებისა სტიქიად ქცეული ბრბოებისა და საშუალო ხალხის გაერთიანებული არმია მაინც ითრევს თავის ფერხულში და სულის გადასარჩენად ცარიელ სტომაქზე ხელს ისობს და ბრბოების, ხალხის და თაღლითების საამებლად იძახის“ რა კარგია ბიზნესი და კომერციაო“.

ვიქტორ ჰიუგოს უთქვამს: „ბნელით არის მოცული სული ხალხისა. ბნელი ხომ ბუდეა ცოდვისა. ცოდვილი ის კი არა არის, ვინც სცოდავს, არამედ ის ვინც აბნელებს“, და დაბნელებული გონება იმის მაგივრად რომ მახვილი დამბნელებლისკენ მიმართოს, მისი ბედის თანაზიარი მოძმისკენ მიმართავს და დამბნელებელს ძეგლებს უგებს. ასეთნაირად აწყობილი ქვეყანა ბებერი ხარის ბლავილს ვერასდროს გაიგებს.

90-იან წლებში იბერიის ცოდვით გამწარებული ბებერი ხარის ბლავილს ახშობდა ბრბოების ღრიალი: „ძირს რუსეთის დამპალი იმპერია, გაუმარჯოს დამოუკიდებელ საქართველოსო“. ახლახან ტელევიზორზე გავიგე. (გაზეთებზე ღვთის და ქართული დემოკრატიის წყალობით ხელი არ მიწვდება) რომ ხალხის მონინავე ნაწილი გამოეყო ბრბოებს და რუსებთან მშვიდობიან ურთიერთობას მოითხოვს, რა კი საზოგადოების საკმაო ნაწილი მიხვდა, მალე დიდი ნაწილიც მიხვდება, რომ თუ კაცთა და სახელმწიფოთა ურთიერთობაში უარყოფითს დადებითი სჭარბობს, ურთიერთობის განყვეტა ნამგევიანია. კაცს 80-ს გადაცილებულს ცოტა სიკეთეც მინახავს, ჭირი მრავალი, წიგნები სხვისიც საკმაოდ წამიკითხავს

და ჩემიც დამინერია. ცხოვრების კარგად მცოდნე ვარ თქო ვერ ვიტყვი, რადგან ეს კვებნად მიმარჩნია. მაგრამ საშუალო კაცის დონეზე იგი გამომიციდია და კიდევაც შემისწავლია. მაგრამ ის ველარ გამიგია, რა შეუჭამეს რუსებმა ამ სუსტნერვებიან ჯეელებს ასეთი, რომ მათი დანახვაც არ უნდათ.

დიდ ცოდვას ჩაიდენს, ვინც მე რუსოფილობას დამნამებს, რადგან არც რუსოფილი ვარ და არც რუსოფობი. უბრალო რუსისტი ვარ და ვეკუთვნი რუსისტიების იმ პლეადას, რომელსაც შესწევს უნარი, გაიანგარიშოს რუსეთის როგორც გიგანტური სახელმწიფოს როლი მის ირგვლივ მდებარე პატარა სახელმწიფოების ეკონომიკური და კულტურული განვითარების სფეროში. ყოველნაირად ვცდილობ გავყვე ქემმარიტების გზას და თუ პატარა მნიშვნელობის მქონე სუბიექტურ გადახვევას ჩავიდენ, ეს მოხდება ჩემი ერის სასარგებლოთ. „მე თუ გინდა თავი მომჭრან, ტანი გახდეს გასაბერად“, მაგრამ მაინც ვიტყვი: რომ ომებით და რეპრესიებით გაძვალტყავებულმა რუსეთმა ზაჰესის მშენებლობაზე თბილისს ოქროს ექვსასი მანეთი გადმოურიცხა. გაზეთ „საქართველო და მსოფლიოს“ 2018 წლის 3 იანვრის ნომერი გვატყობინებს: „მჩაგვრელ და უზურპატორულ სსრკ-ში ანექსირებული საქართველო 1990 წლის გათვლებით 4-ჯერ მეტს მოიხმარდა, ვიდრე აწარმოებდა“. თუ გადავხედავთ ქართულ ინდუსტრიას, რომლის ნატამალიც ეროვნულ – გამანადგურებელი მოძრაობის წყალობით აღარ არსებობს იგი მართალია, ქართველი კაცის შრომით იყო ნაკეთები, მაგრამ მაორგანიზებელ ძალას მოსკოვი წარმოადგენდა. ხოლო როცა მან რუსოფობების და ბრბოების მუშტების ქნევითა და ლანძღვა – გინების წყალობით თბილისზე ხელი აიღო, ჩვენი წარმოების ძვირადღირებული საშუალებები თურქეთის ბაზარზე ჯართის ფასად გაიყიდა. რაც არ შეიძლებოდა მომხდარიყო რუსეთის მმართველობის დროს.

საქართველოს ისტორიაში ყოფილა შემთხვევები, რომ ქართველ კაცს თავის ქვეყანაში მაორგანიზებელ ძალად უცხო კაცის ხელი დასჭირვებია. შემიძლია დავასახელო დავით IV და საურმაგი. პირველმა ყიფჩალები მოიშველია თავაშვებული ფეოდალების დასამორჩილებლად, მეორემ – დურძუკები. მე არასდროს ვყოფილვარ ორჯონიკიძის მეხოტბე, მაგრამ ის კი მეეჭვება, რომ ნოე ჟორდანიას თბილისს რუსებზე უკეთეს მფარველს მოუნახვავდა.

დიდი პატრიოტი გრიგოლ ორბელიანი, რომელიც ქართველი კაცის არსებობისა და შემოქმედების ძირითად კრედოთ პატრიოტობას მიიჩნევს, რუსების შესახებ გვეუბნება: „ღმერთმა ნუ ქნას, რუსებს საქართველოზე გული აუცრუვდეთ და აქედან წავიდნენ. მერე ნახეთ ლეკიანობა და საქართველოს გაგლეჯ – გამოგლეჯა“ ახლა დაჩიავებული დასაწყლებული, დამშეული, გაგლეჯილ – გამოგლეჯილი და უცხოელთა ვალებით მუცელგამოტენილი საქართველოს შემყურე ეროვნული სულის მატარებელი კაცი ხედავს და ხვდება, რა უქნა ქართველ ხალხს იმ რუსეთისადმი მუშტების ქნევამ და ლანძღვა – გინებამ, რომლის ნაპოლეონისეული დახასიათება მკითხველს სტატიის ეპიგრაფით გავაცანი.

მე თუ პოლიტიკური ალღო არ მღალატობს, და თუ ჩვენს ხალხს ცხოვრების გაუმჯობესება ნამდვილად უნდა, რუსოფობების თარეში უნდა აღმოვხვრას, თორემ სანამ ქართველები რუსების ლანძღვა – გინებაში მინისტრების პორთველებს არიგებენ, მათი ცხოვრება გაუმჯობესებისაკენ არ წავა.

ზედმეტი არ იქნება რომ მკითხველს შევახსენო, ნაალდამაჰმადხანარი საქართველოც არ ჩავარდნილა იმოდენა ეკონომიკურ სიდუხჭირეში, როგორშიც XXI საუკუნეში ჩავარდა. ამ ჩავარდნის ძირითადი ფაქტორი რუსოფობიაა. იგი გამოწვეულია. გლობალიზმის ვაქცინით, რომელიც აავადებს პატარა ერებს დიდი ერების სიძულვილით.

წინააღმდეგობების გარეშე არც კაცთა და არც სახელმწიფოთა შორის კავშირი არ არსებობს. თუ ამ კავშირში უარყოფითი ფაქტორები სჭარბობს დადებითს, მაშინ კავშირი ირღვევა, თუ დადებითი უარყოფითს – მაშინ გრძელდება.

რუსეთისა და საქართველოს ორსაუკუნოვანი ურთიერთობების დროს, ხშირად ყოფილა უკმაყოფილება, შეთქმულებაც, ამბოხებაც. მაგრამ საქართველოს რუსეთთან იმოედენა წინააღმდეგობა არასდროს ჰქონია როგორც: თურქეთთან, არაბებთან, ბიზანტიასთან, მონღოლებთან, ან ირანთან. წინააღმდეგობების დაძლევა ყველასთან ძნელია, მაგრამ ქართველი კაცი თუ შექმნილ მდგომარეობას გონივრულად გაანალიზებს აღმოჩნდება, რომ მათი დაძლევა სხვა სახელმწიფოებთან შედარებით რუსეთთან უფრო იოლია ტერიტორიული სიახლოვე, სარწმუნოებრივი ერთიანობა, ნათესაური კავშირი, (საქართველოს ათასობით რუსი

ქალი ჰყავს რძლებათ მოყვანილი და ჩვენი შვილების ზიარი შვილები ჰყავთ). ენობრივი კავშირი (80-იან წლებში აღწერის დროს მოქალაქეთა 24%-მა განაცხადა, რომ რუსულ ენაზე აზრის გამოთქმა შეუძლია; ხოლო ჩვენი სწავლულები სქელტანიანი რუსული წიგნებით საჭიროების შემთხვევაში კარგად სარგებლობენ) II მსოფლიო ომმა დიდად დააკავშირა ქართველი ხალხი რუსებთან. ზაფხულობით ჩვენი კურორტები ივსებოდა დამსვენებლებით, რაც კიდევ უფრო გვაახლოვებდა ამ ხალხთან. ხალხის ცხოვრების საუბედუროდ ერის პრეროგატივები ჩამოთვლილი ფაქტორების სიკეთეს ვერ ამჩნევენ, ან არ სურთ შეამჩნიონ.

ქართველი ხალხი ოდითგანვე უახლოვდებოდა რუსს იმის გამო, რომ იგი ქრისტიანია. მაღლიერებით იგონებს გურამიშვილი მწყალობელ რუსს: როგორც რომ ერმა ყაზახმა მე მამინ მომიარაო, როდესაც მყავდა მივლიდა მეტს მამაჩემი არაო“.

1800-იან წლებში რუს მოგზაურს ტოლტოის უთქვამს: „თბილისში ჩემს დანახვაზე ქართველები შეჩერდებიან, პირჯვარს გადაიწერენ და ღმერთს სთხოვენ, რაც შეიძლება მეტი რუსი გვანახე ჩვენს ქალაქში“-ო (იხ. ალ. ჭავჭავაძის ლექსები“. შესავალი ნაწილი გამ. 1939 წ. გრიშაშვილის რედაქტორობით).

„ბებრებმა იციან და ჯელებმა უნდა დაიმახსოვრონ, რომ ადამიანში უნდა გძულდეს მასში ჩამდგარი სატანისეული ჩვევები და მიდრეკილებები და არა თვით ადამიანი. რუს კაცში რომ მანკიერების მეტს ვერაფერს ხედავს, ასეთი კაცი თვითონ არის მანკიერი და იგი ვერც ეროვნულ ღირებულებებს დაიცავს და ვერც ინტერნაციონალურს, რადგან მისი აზრი ფაშიზმისაკენ მიექანება“ (იხ. ჩემი „ბებერი ხარი და ნენვა – გლეჯის ბაზარი“ გვ. 24 აბზ. III).

რადგან რუსოფობების შემოქმედება ძირეულად ენინააღმდეგება საქართველოსა და რუსეთს შორის მეგობრულ და კულტურულ კავშირს, რომლის გარეშე საქართველო თავქუდმოგლეჯილი მიექანება უფსკრულისაკენ მთელი თავისი კულტურით, განათლებით, ისტორიით და ეკონომიკით, აუცილებელია, რომ მათი შემოქმედების ფიასკო დაინეროს. წინააღმდეგ შემთხვევაში ქართველი ერის არა მარტო პოლიტიკური, ზნეობრივი და კულტურული, არამედ ბიოლოგიური ფიასკოც დაინერება.

P. S. უფალო, შენგან ბოძებული თავისუფალი არჩევანის უფლება ღუპავს ქვეყანას, რადგან მას საზოგადოების უმრა-

ვლესობა ჯეროვნად ვერ იყენებს უვიცობის გამო. ჩეხოვი ამბობს: „ჭკუა ას კაცში ერთს აქვსო“. 99 უჭკუო ერთ ჭკვიანს ისე მიათრევს, როგორ ლომი კრავს.

შენგან შექმნილი ქვეყანა უჭკუო ხალხის კა არა შენმა რჩეულებმა უნდა მართონ. გადახედე შენს მიერ დაწესებულ სამეფო კარებს, პარლამენტებს, სამინისტროებს, ეკლესიებს, მეჩეთებს, სინაგოგებს და დაინახავ, რომ თავისუფალი არჩევანის ნყალობით ისინი სავსე არიან არა შენგან, არამედ მოხერხებული კაცებისაგან მდაბიო ხალხის მხარდაჭერით წამოტივტივებული „რჩეულებით“

უფალო. შენ ადამიანებისათვის ყველაფერი უხვად მოგიცია, მაგრამ ჭკუა... ამიტომაა რომ სანყალი ხალხი ვერ არჩევს თეთრსა და შავს, ბოროტს და კეთილს, „იუდას სანთელს უკმევენ ჯვარზე აცმევენ ქრისტესა“, ბებერი ხარის ბლავილი მშიერი მგლის ყმული ჰგონიათ.

შეიწყალე უფალო, რეგვენი ხალხი; იმდენი ჭკუა მაინც მიეცი, რომ ბებერი ხარის ბლავილი ბებერი მგლის ყმუილისაგან გაარჩიოს და მაშინ მიეცემა დადებითი შეფასება თავისუფალ არჩევანს. თორემ ახლა იგი ჭკვიან კაცს აცინებს, სატანას მოქმედების სტიმულს უორკეცებს და ახალისებს.

ფაზისის საერო – სამეცნიერო აკადემიის აკადემიკოსი:

ზელომ ჩაკვეტაძე

16-VIII-2021 წელი.

მდიდართა და ღარიბთა ანტაგონიზმი

„მდიდართა სამოთხე ღარიბთა
ჯოჯოხეთისგანაა შექმნილი“

უცნობი ავტორი

„ჩვენ გავთავისუფლდებით
გარე ჩაგვრისგან, როდესაც გავთავისუფლდებით
შინაური მონობისგან“

ეზოპე

„ამბობენ, რომ დედამინაზე სხვადასხვა
ხალხი ცხოვრობს, ...მაგრამ მე არა მჯერა ეს! არის მხოლოდ
ორი ხალხი, ორი შეურიგებელი ტომი – მდიდრები და ღარიბები“

გორკი

„ჩვენი ქვეყნის ქონება 60 კაცის ხელშია“

ჭიჭინაძე (გაზეთი „საქართველო და მსოფლიო“) 29-1-2019 წ.

ადამიანთა გაერთიანების გარიჟრაჟზე წარმოების უმარტივესი საშუალებები ვერ იძლეოდნენ საშუალებას ჭარბი დოვლათის დაგროვებისა. მაგრამ როგორც კი ადამიანმა შესძლო უმარტივესი იარაღების გაუმჯობესება, შესაძლებელი გახდა ცოცხალი, მაგრამ მანაც ჭარბი დოვლათის მოპოვება და ამ დღიდან საფუძველი ჩაეყარა კერძო საკუთრებას. ხოლო კერძო საკუთრებამ გამოიწვია ადამიანების კლასებად დაყოფა, ორ ძირითად ნაწილად – მდიდრებად და ღარიბებად.

პირველყოფილი თემური წყობილება ადამიანთა თანასწორუფლებიანობისა და სოლიდარობის ურთიერთობაა. ენგელსი წერს: „რა საუკეთესო ორგანიზაციაა ეს გვაროვნული წყობილება, მიუხედავად მთელი მისი სიმარტივისა, აქ არაა ჯარისკაცები, ჟანდარმები და პოლიციელები, არაა თავად – აზნაურობა, მეფეები, მეფის მოადგილეები, პრეფექტები და მსაჯულები, არაა ციხეები, არაა პროცესები, მაგრამ ყველაფერი თავისი წესით მიმდინარეობს.“

ყველა უთანხმოებას და დავას სწყვეტს იმათი კოლექტივი, ვისაც ისინი ეხება – გვარი ან ტომი, ანდა ცალკეული გვარები ერთმანეთს შორის ოჯახურ მეურნეობას ხომ მთელი რიგი ოჯახები ერთად ეწევიან. მინა მთელი ტომის საკუთრებაა. მხოლოდ პატარა ბაღჩები აქვთ მათ დროებით სარგებლობაში გადაცემული ოჯახური მეურნეობისათვის... ღარიბსა და გაჭირვებულს შეუძლებელია იქ ადგილი ჰქონდეს. – ოჯახურმა მეურნეობამ და გვარმა იციან თავიანთი მოვალეობანი მოხუცებულთა, ავადმყოფთა და ომში დასახიჩრებულთა მიმართ, ყველანი თანასწორნი და თავისუფალნი არიან, დედაკაცებიც კი. მონები ჯერ კიდევ არ არსებობენ. ასევე როგორც წესი ჯერ კიდევ ადგილი არა აქვს უცხო ტომების დაპყრობას... ხოლო თუ რაგვარ მამაკაცებსა და დედაკაცებს წარმოშობს ასეთი საზოგადოება, ამას ადასტურებს ის გარემოება, რომ ყველა თეთრკანიანი, რომელსაც კი შემთხვევა ჰქონია, გაურყვნელ ინდიელებს შეხვედროდა, ალტაცებულია ამ ბარბაროსების საკუთარი ღირსების გულწრფელობით, ხასიათის სიმტკიცით და სიმამაცით“.

როგორც ზემოთ ითქვა კოლექტივი გაიყო ორ ძირითად ნაწილად კერძო საკუთრების გაჩენასთან დაკავშირებით. ფენებად გაყოფილ ადამიანთა შორის ურთიერთთანამშრომლობისა და მშვიდობიანი თანაარსებობის შენარჩუნების მიზნით შეიქმნა სამართალი და სახელმწიფო. ეს ორი წარმონაქმნი არის ერთგული დამცველი მდიდართა კლასისა. მათი მოვალეობაა, შეუნარჩუნოს მდიდრებს მდიდრული ცხოვრება ღარიბების ყვლეფის ხარჯზე. იმ დღიდან დაწყებული პატარა პაუზებით ადამიანები იბრძვიან ფრონტის ორ ძირითად ხაზზე: I. კლასობრივ და II ეროვნულზე. ფრონტის ორივე ხაზზე სატანა უხვ მემკვიდრესავით სავსე პეშვებით უყრის ადამიანებს: მტრობას, სიძულვილს, დაუნდობლობას, შეუბრალებლობას, სისხლის ღვრას და ათსგვარ ვაის და უის. ეს ყველაფერი გამოწვეულია კაცთა შორის ინტერესთა დაპირისპირებით.

სამართლიანი სახელმწიფოს და კანონების შექმნა მხოლოდ სამართლიან ხალხს შეუძლია გვყავს თუნდაც თანამედროვეობაში სამართლიანი კაცები?! – არა. რატომ?! – იმიტომ, რომ დანაშაულებრივ სახელმწიფოში უდანაშაულო კაცი ისე ძნელი სანახავია, როგორც რიყეში ოქროს კენჭი.

თანამედროვე კაცობრიობის დიდი ნაწილი შედგება ორი სახეობის დამნაშავეებისაგან: 1. აშკარა დამნაშავეები, რომელთა მცირე

ნაწილი საპრობლემატიკაში ჰყავთ გამომწყვდეული „ძლიერთა ამა ქვეყნისა“ და II პოტენციური დამნაშავენი, რომლებიც როგორც კი საშუალება მიეცემათ, სულს სატანას მიჰყიდნიან, მაგრამ საამისო გარემო ჯერ არ შექმნიათ. უფრო სწორედ ვერ მიუგნიათ ქვეყანაში, სადაც პროფესორ იაკობ ახუაშვილის სიტყვებით რომ ვთქვათ: „...ბინძური კაპიტალისტური ექსპანსიის გარეშე ცხოვრება არ შეიძლება“ სულის გაყიდვა ბევრს არ გაუჭირდება. ჩვენი კომერსანტები ეკლესიაში დადიან და ღმერთს ეხვეწებიან: „ყაჩაღობაში შეგვინყვე ხელი“ – სკოტს უთქვამს: „...კომერცია... გაჭირვებას უმსუბუქებს ხალხს და დიდად უწყობ ხელს დოვლათის დაგროვებას“-ო.

არ გამოვრიცხავ, რომ ცხრა მთასა და ცხრა ზღვას იქით აკეთებდეს რამე სასიკეთოს სკოტისთვის საქებარი კომერცია, მაგრამ ჩვენში იგი „წენვა – გლეჯის“ ბაზრის მასტიმულირებელი ძალაა და მისი შემყურე ქართველები დიდი ხანია წითელი კაცების წითელ მაღაზიებს მისტირიან. კომერციამ საქართველოში ჯერ არნახული და ჯერ არსმენილი კანონიერება მოიტანა, კომუნისტების დიქტატურა ხალხს შოფრების და მზარეულების დიქტატურით შეუცვალა.

ლევ ტოლსტოი გვასწავლის: „ფული, რომელიც აღემატება ნივთზე დახარჯული შრომის ღირებულებას, უკანონოა“ „მე თუ გინდა თავი მომჭრან, ტანი გახდეს გასაბერად“ მაინც ვიტყვი, რომ კომერციული ჯიხურების დახლების დამცველი და მწყალობელი მთავრობა მდაბიო ხალხის ინტერესების დაცვას არც ისურვებს, და ვერც შესძლებს, რადგან მას კომერცია აცხოვრებს და მის მწყალობელს იგი ვერ უღალატებს. ქართულმა პოლიტიკურმა აზროვნებამ თავის საქმეს მოარგო ილიასეული აზრი „ნუ უღალატებ შენს ძველ ამხანაგს, ის შენ აცხოვრე, მან შენ გაცხოვროს“. ისინი შეხმარტკბილებულად თავის უტილიტარულ მიზნებს აღწევენ და თავიანთ თავს ხალხისთვის წამებულ რაინდებად ასალებენ, სინამდვილეში კი ხალხის ჯოჯოხეთზე თავიანთ სამოთხეს აშენებენ. სხვა ქვეყნებს სათანადო სტატისტიკის არ ცოდნის გამო ვერ შევხვები, მაგრამ საქართველოში რომ 1 000 %-იანი ფასსამატით მედიკამენტებს ჰყიდნიან, ის კაცები ისეთ სადღეგრძელოებს გააშანაშალებენ, რომ გაჭირვებული დედაბერი ღმერთს მადლობას შეუთვლის, სულიწმინდა მოვლენია ამ გაჭირვებულ ხალხს გადასარჩენადო.

ბალზაკი ამბობს: „ღმერთს არ შეუქმნია არც ერთი კანონი, რომელსაც უბედურებისაკენ მივყავართ. ადამიანები კი შეიკრიბნენ და ყველა მისი ნამოქმედარი დაამახინჯეს“-ო და ამ სიმახინჯეში არც გლეხს გამოუჩენია პასიურობა, არც დიდგვაროვანს და არც „დიდფულოვანს“ .

მთავრობები ერთვარად ხელს უწყობენ მდაბიო ხალხის გაბოროტებას. ჩემი ხნის კაცებს, კარგად ახსოვთ, რომ თავმჯდომარე მენაკვეთეობის პირობებში ხელს უწყობდა გლეხს, რომ ჩიჩქი ტარო ან ჩალა მოეპარა თავისი ნაკვეთიდან. ამით იგი თავის ბოროტებას იცავდა მხილებისაგან, როცა იგი „დიდ ტაროს“ მოიპარავდა, გლეხი კარგადაც რომ დაენახა ეს ქურდობა, საიდუმლოს მაინც აღარ გათქვამდა. იმიტომ, რომ თავმჯდომარეს შეეძლო მისი ავკაცობაც ელიარებია. შელი ამბობდა: „თუ დღეს ადამიანი უტოდველი გახდება, ხვალ შეუძლია მთავრობისა და მასთან დაკავშირებული ბოროტების მოსპობა მოითხოვოს“-ო.

გლეხი, რომელიც არაფრად დაგიდევს კოლექტივის ქონების თაღლითისაგან მითვისებას, დამნაშავეა და უნდა ისჯებოდეს.

ილია ჭავჭავაძე კახეთიდან თბილისში მოდიოდა, – მოლარემ შაურიანი არ გამოუბრუნა, დაუნყო ჩხუბი. მოვარდა მსახური – „ბატონო ილია“ გადის მატარებელი რა დროს შაურზე ჩხუბიაო“ (მაშინ მატარებელი კახეთში კვირაში ორჯერ დადიოდა) არა უშავსო, უთხრა ილიამ, მეორე მატარებელს დაველოდები, ახლა ჩემს წინ დედაკაცი ფუჭდება (ილუპება) და შეველა უნდაო. მე არ მოვიტხოვ ილიობას საცოდავი კაცუნებისგან, რომლებიც საკუთარ მე-ში არიან ჩაკეტილი, როგორც კუ ჯავშანში, ეს კი უნდა განვაცხადო, საკუთარ მე-ში ჩატეული კაცი მთავრობის სავარძლებში არ ჩააბრძანონ თაღლითებმა და ხალხის ბედი არ ჩაბარონ, რაც ისე ხშირად ხდება ქართული დემოკრატიის წყალობით ჩვენს ცხოვრებაში, რომ მის აღრიცხვას მხოლოდ მრავალნაცადი ბუღალტერი თუ შესძლებს.

საზოგადოების განვითარების წინა ფორმაციების დროს ახალ დროსთან შედარებით სუსტად იყო განვითარებული საწარმოო ძალები. ახალმა დრომ წარმოების განვითარებას ძლიერი სტიმული მისცა. მაღალმა მოგებამ განაწილების პრინციპის დარღვევის წყალობით გააღრმავა ანტაგონიზმი მუშასა და მენარმეს შორის. გაითიშა მათი ინტერესები და ისინი სხვადასხვა პოლუსებზე დააყენა. მუშა

ცდილობს მეტი ფული გამოგლიჯოს მენარმეს. მენარმე კი სულ იმის ცდაშია, რაც შეიძლება მეტი სამუშაო ძალა ამონჭეროს მუშის მუსკულებიდან. გამარჯვებული კი ყოველთვის მენარმე გამოდის.

100 წლის წინათ საშუალო მუშა დღეში 2 რუბლსა და 39 კაპიკს ღებულობდა, რომლითაც შეიძლებოდა ეყიდა 17 გირვანქა ხორცი, ან 29 გირვანქა ლობიო ან 59 გირვანქა ნავთი (გირვანქა = 409,5 გრამს.)

თუ შევადარებთ იმდროინდელი საწარმოო ძალებს ამდროინდელთან, ცხადი გახდება, თუ რამდენი %-ით გაიზარდა ბურჟუაზიის მოგება და რამდენით აინია მუშის ხელფასმა. მივიღებთ უცნაურ შედეგს, რომ ტენიკის პროგრესმა მუშათა ცხოვრება წარმოების საშუალებების განვითარებასთან შედარებით კუს ნაბიჯით თუ წასწია წინ. (გადახედეთ წინა აბზაცში მოცემულ სტატისტიკას) მენარმეთა მოგება კი გეომეტრიული პროგრესიით მიიწევს წინ შეიქმნა მილიარდერებისა და მილიონერების არმიები. მათ შორის შეიძლება დავასახელოთ 5 უმდიდრესი ოჯახი, რომელთა შეხედულებების გარეშე მსოფლიოში არცერთი ზოგადსაკაცობრიო საკითხი არ წყდება:

1. სლომების, მფლობელი 50 მილიარდის (მექსიკა)
2. ფერორის, 23 მილიარდის მფლობელი (მონტე – კარლო)
3. ასტორების, 100 მილიარდის მფლობელი (აშშ)
4. თათების, 100 მილიარდის მფლობელი (ინდოეთი)
5. უილტონების, 130 მილიარდის მფლობელი (აშშ)

პოლიტიკოსები გვასწავლიან, რომ არსებობს სამი სახის დიქტატურა 1. ფულის, 2. რელიგიის, 3. პიროვნების. მე კი ის შემოდის ვთქვა, რომ დიქტატურა პარალელურ სტრუქტურებს იტანს კი არა, დანახვაც არ უნდა მისი.

უკანასკნელ საუკუნეებში ცივილიზირებული სამყაროს სრულყოფილებიანი დიქტატორი არის ფული. ხოლო ხალხის მიერ არჩეული და დაკანონებული მთავრობები წარმოადგენენ ფულიანი კაცების აგენტურას. იგი ყოველთვის მზად არის პირნათლად შეასრულოს მფარველის დავალება, თუნდაც მისმა შესრულებამ ხალხის ზღვა სისხლიც მოითხოვოს.

1925 წელს ამერიკელი გენრე ფორდი გაზეთ „ნიუ-იორკ ტაიმსში“ წერდა: „იზოლაციაში მოაქციეთ 50 ყველაზე მდიდარი

ებრაელი და ომებიც შეწყდება“-ო. მაგრამ დარჩა მისი ხმა „ხმად მლალადებლისა უდაბნოსა შინა“ შეეძლო კი ამერიკულ ბურჟუაზიას, მიეღო რაიმე ღონისძიება მოსალოდნელი ომის ასალაგმავად?! – არც ერთ შემთხვევაში. ბურჟუაზიის აპოლოგეტებს, არც კომუნისტებს ჩემი შეხედულებები არ მოსწონთ, ალბათ იმიტომ რომ მე პლებეური წარმოშობის კაცი ვარ და ჩემი შეხედულებები კლასობრივ უტილიტარიზმზე დაჰყავთ, მაგრამ ამ შემთხვევაში მოვუსმინოთ ინგლისელ ლორდს და მსოფლიო რომანტიკული პოეზიის მწვერვალს ჯორჯ გორდონ ბაირონს, რომელიც საქვეყნოდ აცხადებს: „...ომი მათთვის არის მასაზრდოებელი შემოსავალი, სამშობლოს სიყვარული ზღაპრული გასავალი. მათი ბედნიერება, სინათლე, რწმენა, ზრუნვის საგანი, სოცოცხლე და სიკვდილი არის შემოსავალი“, ასეთ ადამიანებთან, რომლებსაც ხელთ აქვთ ჩაგდებული მთელი ამქვეყნიური სიმდიდრე, ჰუმანიზმზე და წარმოებულ დოვლათის, განაწილების სამართლიანობაზე ლაპარაკი წყლის ნაყვავა. ხოლო იმაზე ფიქრი რომ შესაძლებელი იყოს მათი გაკეთილშობილება და მათი ინტერესების დაქვემდებარება მდაბიო ხალხის ინტერესებთან და მოთხოვნებთან, სხვა არაფერი თუ არა წმინდა წყლის ილუზია.

ზელომ ჩაკვეტაძე.

12-IX-2021 წ.

ხალხის საჭიროება და მმართველთა ლაპარაკი

„მმართველთა ლაპარაკი ხალხის საჭიროებაზე ჰგავს
ყრუ – მუნჯთა მსჯელობას მუსიკაზე“

მაქსიმ გორკი

„მე მძაგს ის კაცი ვით კარიბჭე
კუშტი ჰადესის, გულში რომ ერთი
აზრი აქვს და პირით სხვას ამბობს“.

ჰომეროსი

„დაბრმავებულნი, ნინ მიგიძღვებათ
თავად ბრმები და ოინბაზები“

ფრანკო

ძნელიაო-ნერს ცხონებული ილია: „როცა თქმასა და ქმნას შუა
ხიდი ჩატყდება“.

ხიდჩატყეხილობა ყველაზე მკაფიოდ ბურჟუაზიული საზოგადოების მმართველობის პირობებში გამოიმჟღავნდა, თორემ იგი საზოგადოების კლასებად დაყოფისთანავე მოხდა წარმოებული დოვლათის განაწილების პრინციპის დარღვევასთან ერთად. სხვისი კუთვნილი დოვლათის მიმთვისებელს ან აშკარად უნდა ელიარებია თანამოძმეთა წინაშე, რომ იგი რაიმე უპირატესობის (ფიზიკური ან გონებრივი) გამო ითვისებდა კუთვნილზე მეტ დოვლათს, ან უნდა ეცრუა, რომ რაიმე გვაროვნული ინტერესების დაცვის მიზნით ინახავდა კოლექტიურად წარმოებული დოვლათის იმ ნაწილს, რომელსაც იგი კუთვნილზე ზევით ითავისებდა. ორივე შემთხვევაში ხიდი ჩატყეხილი აღმოჩნდა თანამოძმეთა შორის და გაჰქრა ის ჰარმონია კაცთა შორის, რომლის შესახებ ენგელსი თავის „ოჯახის, კერძო საკუთრებისა და სახელმწიფოს წარმოშობაში წერდა: რომ „...ყველა თეთრი კანიანი, რომელთაც შემთხვევა ჰქონიათ, გაურყენელ ინდიელებს შეხვედროდნენ, აღტაცებულია ამ ბარბაროსების საკუთარი ღირსების გრძნობით, გულწრფელობით, ხასიათის სიმტკიცით და სიმამაცით“.

ზემოთ დასახელებული ჰარმონიის დარღვევით საზოგადოება გაიყო ორ არატოლ ნაწილად – ღარიბებად და მდიდრებად. პირ-

ველნი მოექცნენ უმრავლესობაში მეორენი-უმცირესობაში. გონებრივად და ფიზიკურად ძლიერმა უმცირესობამ საზოგადოების ნევრთა შორის მშვიდობიანი თანაარსებობის და პრაქტიკულად „ძლიერთა ამა ქვეყნისა“ დაცვის მიზნით შექმნა სამართალი და სახელმწიფო. ორივე შექმნილი დღემდე უდიდეს ერთგულებას და მაღალ მზრუნველობას უწევს თავის შემქმნელს. ბურჟუაზიის აპოლოგეტებმა შეიძლება უგალობონ „ძლიერთა ამა ქვეყნისა“: თქვენგან შექმნილი ორი ქმნილება თქვენი ერთგული მანამ იქნება, სანამდე თქვენი ცოდვა და მაღლი ქარონის ნავზე არ მოთავსდება“.

ახალ დროში წარმოების საშუალებების განვითარებამ ძველ დროსთან შედარებით დიდი მოგება მისცა გაბატონებულ კლასებს და მათ ფავორიტებს, ხოლო მდაბიო მასებს – უმნიშვნელო, მაგრადგანვითრებულ ქვეყნებში ბურჟუაზია ავად თუ კარგად არსებობის შესანარჩუნებელ თანხას უხდის ფართო მასებს. ხოლო ქართულ ბურჟუაზიას ძალიან უჭირს მდაბიო ხალხზე საარსებო მინიმუმის მიცემა და ფართო მასებს გაუსაძლის მდგომარეობაში აცხოვრებს. ჩვენი უფერული და უდღეური ინტელიგენცია თავის დღეში ვერ, უფრო სწორად არ მოსთხოვს თავის მფარველ მთავრობას ხალხის ეკონომიკური მდგომარეობის გაუმჯობესებას, რადგან ქართული ბურჟუაზიის ქართული სტომაქის ამოყორვა უამრავ „ხორაგს“ მოითხოვს. 90-იან წლებში მსოფლიო დონის პოლიტიკოსმა განაცხადა: „ვერ მინისტრების და მოსამართლეების კეთილდღეობას უზრუნველყოფთ და შემდეგ მასებს მივხედავთ“ კარგად დანაყრებული ბერი კარგად ილოცებსო. ანალოგიური აზრი გამოთქვა მისმა არცთუ ისე შორეულმა პოლიტიკურმა მემკვიდრემ ივანიშვილმა: „მთავრობის კაცს თუ დიდი ჯამაგირი არ ექნება, მას ქრთამისგან ვერავინ შეაკავებსო“ და როგორც ხალხი ამბობს: თუმცა ხალხის ენა რა დასაჯერებელია, მაგრამ ზოგჯერ (იშვიათ შემთხვევაში) ისიც შეიცავს გარკვეულ ჭეშმარიტებას. ივანიშვილი ინტელიგენციის „მსხვილ“ წარმომადგენლებს 400 ლარს უხდის დახმარების სახით. ან „მსოფლიო დონის პოლიტიკოსს ან მენავთობე დემოკრატს“ ვინ მოაცლევინებდათ იმისთვის, რომ ვიქტორ ჰიუგოს „საბრალონი“ გადაეშალათ და ამოეკითხათ: „...ფუფუნებაში მყოფი სხვის ტანჯვას ველარ თანაუგრძნობს, მდიდარი მღვდელი სრული უაზრობაა“ მე უბრალო

სოფლის უბრალო მასწავლებელი და პლებეური წარმომოშობის კაცი „თუნდაც თავი მომჭრან, ტანი გახდეს გასაბერად“, მაინც ვიტყვი ლიდერობისაკენ მისწრაფებული ყმანვილების გასაგონად: რომ „ჭეშმარიტი ლიდერი ის კაცია, რომელიც იმ კოლექტივის ზნეობრივი, ინტელექტურალური და ეკონომიკური ცხოვრებით ცხოვრობს. რომელსაც ის ხელმძღვანელობს“.

„განათლებული ხალხის“ წარმოდგენაში დიდ დემოკრატიულ უფლებას წარმოადგენს მთავრობის მიერ ბოძებული საარჩევლო ხმის უფლება. რა იცის საწყალმა ხალხმა, რომ არჩევნების ბედი კულისებში წყდება და სამთავრობო პოლიტიკა ხალხს პასუხისმგებლობას აკისრებს, რომ ამ გადაწყვეტილების მორჩილი იყოს.

ვინც ჩემს პუბლიცისტურ სტატიას „ბურჟუაზიული და სოციალისტური დემოკრატიები“-ს გაეცანო, რომლის დაბეჭდვა საქართველოს ცენტრალურმა გაზეთმა „საქართველომ და მსოფლიომ“ ვერ შესძლო, ემახსოვრება: რომ „იქ სადაც სოციალისტური დემოკრატია დუმს, ხოლო ბურჟუაზიული – თარეშობს“ (იხ. ჩემი „ბებერი ხარი და წენვა – გლეჯის ბაზარი“ გვ. 47 აბზ III) მთავრობა გვეკლინება ისეთ აღმასრულებლად, როგორც კრილოვის იგავშია ნათქვარი:

**„დათვმა ჰკითხა ვერ გავიგე სათხოვარი რა გაქვს შენო,
მიბრძანე და აქ სუყველას ჩამოვანყოზ როგორც ჭერსო,
დავტორავ და ისე გავხდი, ვერ არჩევდეს რბილს და ძვალსო.
მერე ვინ რას გაუბედავს შენს კანონს და სამართლს“ – ო“**

ჩემი 80 წლიანი გამოცდილებით ვიცი, რომ არჩევნები არის ძლიერის და არა სიმართლის და პატიოსნების ნების დაკანონება და აღიარება ფართო საზოგადოების ძირითადი კონტიგენტის მიერ... „ძლიერნი ამა ქვეყნისანი“ მოხერხებულადაც იყენებენ პერიკლესეულ საარჩევნო კოდექს თავიანთი უტილიტარული მიზნების გასახორცილებლად.

მაშინ პიონერი კაცი ვიყავი სოფელში თავმჯდომარე მოგვიკვდა. დაობლდა სოფელი. რაიკომმა „პატრონი“ გამოუგზავნა „დაობლებულ სოფელს“. დაობლებულმა ოყურემლებმა იუკადრისეს, ჩვენ ხანდაზმული ხალხი ვართ. ჩვენსავე კაცს ჩავაბარებთ ჩვენს ბედსო და რაიკომიდან გამოგზავნილი „აპეკუნი“ უკან გააბრუნეს. ორი კვირის შემდეგ ჩამოვიდა რაიკომის მდივანი, ჩამოიყვანა

მილიციის უფროსი თავისი დამბაჩით. ...კრების წინაშე გამოვიდა მილიციის უფროსი, ქამარზე დამბაჩა შეისწორა და ხალხს მიმართა: „ამხანაგებო, ოყურემის კოლმეურნეობის გამგეობის თავმჯდომარედ ვასახლებ ამხანაგ დარისპან ირემაძეს, ვის გსურთ დარისპან ირემაძის თავმჯდომარეობა, ასწიეთ ხელი“-ო ხალხმა თავი შეიკავა. უფროსმა შეჰყვირა: „ჰაიტი, თქვე მამაძაღლებო, ხომ არ გგონიათ, მართლა გეკითებით რამეს-ო ასწიეთ ახლავე ხელები“-ო იკადრა ხალხმა ხელების აწევა „ახლა დაუშვით“-ო, განუცხადა მათ: მისცა კომენტირება საბჭოურ საარჩევნო სისტემას: რომ „ყოველ მოქალაქეს ჩვენ ქვეყანაში აქვს მხოლოდ ერთი ხმის უფლება და თქვენ რომ ორივეს სწევთ, ეს დანაშაულია, რომელიც დასჯას ექვემდებარება“. მხოლოდ თითო ხელი ასწიეთო და მეორეთ თითო ხელი აანეგია, არის გარკვეული შემთხვევები, როცა ძლიერის ნება სუსტის ნებას ემთხვევა. ასეთ შემთხვევაში იქმნება საერთო სახალხო ნება. ასეთ გაერთიანებას შეუძლია, რომ თითქმის შეუძლებელი შესაძლებლად აქციოს. პარადოქსული ფაქტია ის ამბავი, რომ მაჩანჩალა, მშიერმა, ყოველმხვრივ შევიწროებულმა და შიმშილით გაძვალტყავებულმა რუსეთმა იმოდენა დამპყრობელი როგორიც ნაპოლეონი იყო, ისე იფრინა წინ, როგორც მშიერმა ლომმა ირმების ჯოგი.

მთავრობისა და ხალხის ერთსულოვნება ისეთ ძალას ჰქმნის, რომლის განადგურებას ძნელად თუ ვინმე შესძლებს. ხოლო როცა მთავრობას თქმასა და ქმნას შუა ხიდი ჩაუტყდება, მისი ავტორიტეტი ჯერ უფერულდება, შემდეგ ნადგურდება. ხალხი დიდი სისხლის ფასად ახალ მთავრობას ჰქმნის, მაგრამ მის სათავეში მაინც მდიდარი უმცირესობის წარმომადგენლები ხვდებიან, რომლებიც ძველებური მთავრობის ტაქტიკას ახლებურით ცვლიან და მდიდარი უმცირესობის წინაშე ფავორიტობით კმაყოფილდებიან. ამ ფავორიტების ხელოვნებასთან მთლიანად არის დაკავშირებული მდიდარი უმრავლესობისა და ღარიბი უმცირესობის მშვიდობიანი თანაარსებობა. მშვიდობიანი თანაარსებობის შენარჩუნების მიზნით გაბატონებული უმცირესობისაგან მათი ფავორიტი ახერხებს, რომ რალაც ხელოვნებით თავის მფარველს ხელიდან გამოსტაცოს მშიერი უმრავლესობისათვის მისაცემი საარსებო მინიმუმი. დიდი ხნის წინათ ამერიკის პრეზიდენტმა ჯონ კენედმა საქვეყნოდ განაცხადა: „თუ საზოგადოებას არ შეუ-

ძლია გააუმჯობესოს ღარიბი უმრავლესობის ბედი, ვერ დაიცავს მდიდარ უმცირესობას“. ჯონ კენედის ოდენა კაცობას კი არ მოვითხოვ ნითელი საბუდრებიდან აფრენილი ჩვენი ბურჟუაზიის ფავორიტებისაგან, მაგრამ ამას კი ვიტყვი: რომ მთავრობა, რომელიც მოიხმარს თავისი მოხელეების ფინანსური უზრუნველყოფისათვის სახელმწიფოს ბიუჯეტის 43%-ს არსებობის ღირსი არ არის და იგი თავისივე ნებით მშვიდობიანად უნდა გადადგეს თავისი ზვიადისტებით, შევარდნაძისტებით, ნაცისტებით და ქოცისტებით.

„პერესტროიკის“ ჩონგურზე აცუნდრუკებულმა ქართველი ხალხის „მონინავე ნანილმა 33%-იანი კომპარტია დანაშაულებრივად შერაცხა და მას ხალხის სახელით გამოუცხადა: „თქვენ, უფლება არა გაქვთ, არსებობდეთ“, ხოლო ათასნაირი ბიჭ-ბუჭების 00 რალაც პროცენტთან პარტიებს წელიწადში 28 მილიონამდე ღარს ახმარს ხალხის დემოკრატიული უფლებების გამტკიცების მიზნით.

ჰუმანურად მოაზროვნე კაცებისათვის მუდამ მიუღებელი იქნება ჰიტლერის შეხედულება სიტყვისა და საქმის ურთიერთობაზე: „პროპაგანდა ერთია, საქმე – სხვაა. ერთმანეთში არ უნდა ავურიოთ, რასაც პროპაგანდისათვის ვამბობთ და რაც უნდა ვაკეთოთ.“ ჰიტლერისეული დარიგება სხვა არაფერია, თუ არა სიცრუის გამოყენება მასებთან ურთიერთობაში. აქ ევროპის დამპყრობელს და მსოფლიო მბრძანებლობის პრეტენდენტს აუცილებლად უნდა შევახსენოთ შოთა რუსთაველის აზრი სიცრუეზე: „კაცი ცრუ და მოღალატე ხამს, ლახვრითა დასაჭრელად“-ო.

ვინც ფაშისტურ იდეოლოგიას იცნობს, ეცოდინება გებელსის შეხედულება სიმართლის დამალვის აუცილებლობაზე. „ჩემისთანა კაცს სიმართლე რომ ათქმევინო, ყველა კბილი უნდა დააყრევინო“-ო ასე სძულთ გულბოროტ კაცებს სიმართლე. და პატიოსნება, რომლებიც მიუხედავად ათასგვარი შევიწროებისა, მაინც ემსახურებიან და ამაგრებენ კაცთა შორის მეგობრულ ურთიერთობას. სიმართლე და სიცრუე ერთმანეთის მიმართ ანტაგონისტური არიან და მათი ერთმანეთთან შერიგება არავითარ მიწიერ ძალას არ შეუძლია. სიცრუის უდიდესი ხელოვნება და წარმატება არის, რომ თავის თავი სიმართლეს დაამსგავსოს და ამ საშუალებით დაიპყროს ბრიყვების ურიცხვი არმია, რომლითაც მოფენილია მთელი დედამიწა. კი გვასწავლიან სწავლული კაცები სიმართლე

უძლეველიაო, მაგრამ ეს ძნელი დასაჯერებელია რამდენი მართალი და პატიოსანი კაცი ვიცით, მეც, შენც, სხვამაც, რომელიც მუდმივ გაჭირვებაშია და შიმშილს ებრძვის თავგამოდებით: მაგრამ არაფერი გამოსდის – რატომ?!- მარტოხელა და მარტო ოსული, ვერ ახერხებს მასავით გაჭირვებულ ხალხთან შეერთებას, რომლის გარეშე მას ბრძოლა არ შეუძლია და იძულებულია, დაემორჩილოს სხვის ნებას. იმიტომ, რომ ძალა უმრავლესობის პრეროგატივაა. ეს კარგად იცის მდიდარმა უმცირესობამ, რომელიც მუდამ იმაზე ზრუნავს, რომ უმრავლესობა მორჩილებაში ჰყავდეს და მის ძალაზე დაყრდნობით მართოს ქვეყანა თავის ინტერესების სასარგებლოდ: ჭკვიანიცა და უჭკუოც, სწავლულიც და უსწავლელიც, მდიდარიც და ღარიბიც, გმირიც და ვირიც, ზარმაციც და მამაციც. უნდა ითქვას, რომ ხალხების დამორჩილების და მართვის ტაქტიკას ამუშავებენ საშუალო და არა დიდი ნიჭის ადამიანები. ისინი ვერ უტოლდებიან და არც შეიძლება გაუტოლდნენ იმ გიგანტებს, რომლებიც ახლოს არიან ღმერთთან: ჰომეროსებს და ვირგილიუსებს, ლუკრეციუსებს და ფირდოუსებს, დანტეებს და გოეთეებს, ჰიუგოებს და ბალზაკებს, შექსპირებს და ბაირონებს, პლატონებს და ნიუტონებს, რადგან მათთან გატოლება და მათზე დამსგავსება მათ საშუალებას არ მისცემს, სიცრუისა და უზნეობის გზით მართონ ხალხის ცხოვრება, მათ გაკეთილშობილებას სატანა ცოცხალი თავით ვერ დაუშვებს. მათი ღვანლით მან შესძლო, რომ უფლის მიერ შექმნილი პლანეტა თოფის წამლის საწყობად და ტანკადრომებად ექცია, ხოლო ცაზე მძიმე ბომბებით დატვირთული საჰაერო მძიმე ხომალდები ეტრიალებია. სატანასთან ტყვეობაში ჩავარდნილ კაცთა მრავალრიცხოვანი არმია სტომაქის ამოყორვის მიზნით ერთგულად და მაქსიმალური მონდომებით ემსახურება დამპყრობელს, თანაც კეთილმონწყობილ ეკლესიებში „ხატებას ღვთისას ევედრებიან, ბოროტებაში მოგვიწყვე ხელი“-ო.

უფალო! შენთვის შეუძლებელი არაფერია, მოიღე სიკეთე კაცთა ზედა და დაუბრუნე შენს სამწყმოსო კაცთა ღვთებრივ გზას აცდენილი ადამიანების უზარმაზარი არმია: „რამეთუ არ იცინა, რას იქმან!“.

ზელომ ჩაკვეტაძე 20-X/2020 წ.

ქართველი კაცის ბენეფიცი

„ქართველები არიან მამაცნი, მაგრამ მოქმედებაში ნაკლებ ერთიანნი! ცდილობენ შიგნით შუღლის ჩამოგდებათ ერთმანეთი დაღუპონ“

პროფესორი ტაბალუა.

„ქართველები უძველესი კულტურის ხალხია, მისი წარმოშობის ფესვი უხსოვარ წარსულში იკარგება. დანამდვილებით არავინ იცის ვის ენათესავებიან ისინი“.

შარლ ჰუმელი.

„ჰკითხეთ კავკასიის ხალხთა უმრავლესობას, ვისი შთამომავლები არიან და დარწმუნდებით, რომ ... წარმოდგენა არა აქვთ, რა დროიდან დასახლდნენ მათი წინაპრები ამ ველებსა და მთებში“.

ალ. დიუმა

კაინოზოური ერის ბოლო პერიოდში (ანთროპოგენში) აფრიკიდან წამოსული „ჰომო საბილისი“ მცირე აზიის გამოვლით შემოვიდა კავკასიაში. დმანისში იგი გამოჩნდა 1,8 მლნ. წლის წინათ. საკაცის გამოქვაბულში ნაპოვნ თავის ქალაზე დაკვირვებით აღმოჩნდა, რომ იგი უახლოვდება თანამედროვე ადამიანის წინაპრის „ჰომო საპიენსის ტიპს, რომლის ჩამოყალიბების პროცესი დამთავრდა 40-30 ათასი წლის წინათ. ასე რომ კავკასია არის ის ზონა, სადაც მაიმუნისმაგვარი ადამიანის გაადამიანების პროცესის მიმდინარეობა დაიწყო. მასწავლებელს მართებს ლოგიკური მახვილი დაუსვას მაიმუნისმაგვარი ადამიანის გაადამიანებას. თორემ ბავშვებს ადამიანი მაიმუნისაგან გაჩენილი ჰგონიათ. რა შეიძლება იყოს იმაზე მეტი სიბრძნე, რომ კაცმა გაიაზროს: ამდენ ლამაზ ქალს თბილისში რომ ვხედავთ, რაიმე ნათესაური კავშირი ჰქონდეს მაიმუნებთან: კონსტანტინე ლორთქიფანიძის დახუნდარა ასე არიგებს თავის შეგირდს: „ადამიანი, ბიჭო, მაიმუნისაგან გაჩნდა იმიტომაც ეს ცხოვრება მაიმუნობა“-ო (იხ. მისი „კოლხეთის ცისკარი“)

ბრინჯაოს ხანის ადრეულ საუკუნეებში გამოკვეთილია ქართველური ტომების: სვანების, მეგრულ – ქანების ანუ კოლხებისა და ქართველების ეთნიკური სახე.

d. წ.-ის XII საუკუნეში იწყება სახელმწიფოებრივ გზაზე შემდგარ ქართველურ ტომთა გაერთიანებები, რომლის შემდეგ, როგორც ცხონებული ილია ამბობს: „...შენს შვილსა არ ჩაუგია ქარქაშში ხმალი“.

„ძველი წ. აღ-ის VI საუკუნემდე ქართლში ლაპარაკობდნენ ექვს – ქართულ, სომხურ, ხაზარულ, ასირიულ, ებრაულ და ბერძნულ ენებზე. რის მატერიალურ კვალად შემორჩენილი გვაქვს 5 ქართული ანტროპოლოგიური ტიპის არსებობა“ (იხ. ალქოჩარის „ქართველთა კაზუსი... გვ. 29, აბზაცი IV).

ქრისტიანობამდე საქართველოში არსებული ოცამდე ეთნიკური ჯგუფი ქართული ეროვნული ხის ფესვებს წარმოადგენს ქართველ ერს გააჩნია არა ერთი ანტროპოლოგიური ტიპი არამედ 5. 1. შავი ზღვისპირა. 2. იმერულ – რაჭული. 3. აღმოსავლეთ ქართლურ – კახური. 4. მესხურ – ჯავახური 5. მთიულური.

ქართველებს გააჩნიათ მსგავსება: პოლონელებთან – 20. რუსებთან, ებრაელებთან და მონღოლებთან – 17, ყუმიყებთან – 6, და სომხებთან – 15, სპარსელებთან – 10, აზერბაიჯანელებთან – 4 დასახელებული მონაცემები წარმოადგენს იმის მტკიცებას, რომ ქართველ კაცში გადმოსულია სხვადასხვა ერის სისხლი და გენი.

ქართველი კაცი ევროპელი კი არა უბრალოდ ევროპეიდია რასის მიხედვით და შედის იბერიულ – კავკასიურ ენათა ოჯახში და მისი სამშობლო საქართველო წარმოადგენს კონდომინიუმურ ქვეყანას (კონდომინიუმური ლათინური სიტყვაა და ქართულად ნიშნავს ერთი და იმავე ტერიტორიის მართვას ორი ან რამდენიმე სახელმწიფოს მიერ რელიგიურად წარმოადგენს მართლმადიდებლურ ქვეყანას ეკონომიკის განვითარების ისტორიაში იგი იმყოფება პოსტისტორიულ ეპოქაში.

ქართველ კაცს ოდითგან უჭირდა პოლიტიკურ ორიენტაციაში გარკვევა. გზაჯვარედინზე მცხოვრები მცირერიცხოვანი ერი ოთხივე მხარეზე ექებდა ისეთ მოკავშირეს, რომელიც მას დიდი იმპერიების შემოსევებისას დახმარებას გაუწევდა, მაგრამ „ერთგული მეზობლები“ მას უფრო სარგებლობდნენ, ვიდრე ესარგებლებდნენ. XVIII საუკუნის ბოლოს სისხლისაგან დაცლილნი, განწირულნი და დიღემის წინაშე მდგარმა სიკვდილს და გათართებას რუსებთან თანამშრომლობა და მოკავშირეობა არჩია.

მართლია, რუსებთან თანაცხოვრება 2 საუკუნის განმავლობაში დაზღვეული არ იყო წინააღმდეგობებისაგან, მაგრამ ეს წი-

ნააღმდეგობები სხვა ერებთან თანამშრომლობისას უფრო მწვავე იქნებოდა და ამისთვის რუსებთან თანამშრომლობის ხელშეკრულება პროგრესულ გადაწყვეტილებად უნდა ჩაითალოს.

ქართველი კაცი არ არის ქსენოფობი. იგი წარმოადგენს გზავჯვარედინზე მცხოვრებ კაცს, რომელსაც უამრავ ერებთან ჰქონდა საქმე და ხშირად მათ მფარველობდა კიდევაც და თავისი მოსახლეობის კონტიგენტს სხვა ერებით ავსებდა, რომლებიც საბოლოოდ ქართულ კულტურაში ითქვიფებოდნენ, დავითის მიერ შემოყვანილი 40 000 ყივჩაღის ოჯახი ისე გაითქვიფა ქართულ კულტურაში და ტრადიციებში, რომ დღეს რომ ვინმეს დასჭირდეს მათი გამოცნობა, ათასნაირი მეცნიერული კვლევა დასჭირდება. ერეკლე მეფემ რომ დმანისში სომხები ჩამოასახლა, ამას ჰქონდა დიდი რელიგიური და პატრიოტული მნიშვნელობა, რადგან ქართლში მოსახლეობა მრავალომიანობის გამო ისე გაჩანაგდა, რომ მთელი რიგი მინები უადამიანოდ დარჩა. იქ რომ არაქრისტიანული ხალხი არ დასახლებულიყო, რომლებითაც გარშემორტყმული იყო საქართველო, მართლმადიდებელმა მეფემ სომხები ჩამოიყვანა და დაასახლა. თუმცა ქართველი კაცი სხვა ერებთანაც ტოლერანტული იყო, მაგრამ უცხო ტომს მეზობელი სომეხი არჩია.

ქართველი კაცი თავისი ბუნებით სხვა ხალხების მიმართ ტოლერანტულია, რაც იმის მაჩვენებელია, რომ მას ადამიანებზე დაკვირვების მაღალი უნარი აქვს. მას რომ არ სცოდნოდა, რომ ცუდი ერი არ არსებობს, რომ ხალხებს ის გაუმადლი ბოროტმოქმედები მართავენ, რომლებსაც მათი ბედი აბარია, იგი შუა საუკუნეების წყვდიადში ვერავითარ შემთხვევაში ვერ იტყოდა "...თათარიც ჩვენი ძმა არის"-ო, ხოლო ხალხურ ლექსში შვილმკვდარი დედა ასე მსჯელობს მისი შვილი მკვლელის დედაზე: ...იქნება ვეფხის დედაი ჩემზე მწარედა ტირისა, წავიდე მეც იქ მივიდე, სამძიმარ ვუთხრა ჭირისა"-ო.

ქართველი კაცისთვის უცხო იყო შოვინიზმი და ქსენოფობია ეს უარყოფითი გრძნობები მას ბურჟუაზიულმა ცხოვრებამ განუვითარა (იგი ჩანასახის მდგომარეობით შეიძლება იყო ხალხში, მაგრამ განვითარების გზებს ვერ პოულობდა). ქართველი კაცი თავისი ბუნებით პატრიოტიცაა და ინტერნაციონალისტიც) (ეს გრძნობები ერთმანეთის მიმართ ტოლერანტული არიან – ვინც ცდილობს, რომ ქართველი კაცი შოვინისტად და ქსენოფობად აქ-

ზელომ წაყვიცაძე

ციოს, მინდა ვურჩიოთ, თავი გაანებოს რომ ქართველ კაცს თავს მოახვიოს ის გრძნობები, რომლებიც მისი ბუნებისთვის მიუღებელია, თორემ აუცილებლად დამარცხდება და თუ მაიაკოვსკისეულ სიტყვებს გამოვიყენებთ, საბოლოოდ „в море шлѣннет головой“.

ზელომ ჩაკვეტაძე

17-XI-2021 წელი.

სიონისტური მისტიფიკაცია და ქართული პაცი

«все несчастье человека

это горе от ума»

Грибоедов

„ღმერთო, შეიცოდე, რამეთუ არ იციან რას იქმან“

ბიბლია

„საქმე არც ოპტიმიზმის მაგვარია და არც პესიმიზმის,
საქმე ის არის, რომ ჭკუა 100 კაციდან 99 არა აქვს“

ანტონ ჩეხოვი

პასუხი 2021 წლის 12 ივნისს ტელევიზორზე დასმულ კითხვაზე:
„რამ მოგვიყვანა ამ დღემდე?“

ჩემს წიგნში მოთხრობილია, რომ ერების განადგურების 7 ძირითადი ფაქტორი არსებობს: 1. მშობლიური ენისა და კულტურის უარყოფა. 2. სანარმოო ძალების ჩამორჩენა და მოშლა. 3. მეზობლებთან არანორმალური და შეურეგებელი ურთიერთობა. 4. ხალხის მიერ პატრიოტული გრძნობის უარყოფა. 5. შინაგანი მტრობა და რეგიონების სწრაფვა პარტიკულაციისაკენ. 6. ადამიანში პირადი და ეროვნული ინტერესების დაპირისპირება 7. რწმენის დაკარგვა (იხ. ჩემი კომენტარები გვ. 107 აბზ.1) ეს ფაქტორები ძირითადია, რომლებითაც სატანა უხვად ამარაგებს საქართველოს. ამ ძირითად ფაქტორებთან ერთად ყოველთვის არსებობენ დამატებითი, მაგრამ არა მეორე ხარისხის ფაქტორები. ისინი ზედაპირული შეხედულებით უმნიშვნელოა, მაგრამ გარკვეული პირობების შექმნის შედეგად გარკვეულ დროში დიდ წინააღმდეგობებზე გადაიქცევიან, პატარა მუწუკი ადამიანის სხეულზე, თითქმის უმნიშვნელოა, მაგრამ კაცმა თუ მას დროულად არ მიხედა და ორგანიზმმაც ხელი შეუწყო, ძირმაგარად გადაიქცევა და თუ ავადმყოფმა დროულად ვერ მიიღო სათანადო ღონისძიება, შეიძლება მთელი ორგანიზმი დალუპოს. 1834 წელს ევროპაში იაკობ ვენედიმ და ტეოდორ შუსტერმა დაარსეს „განდევნილთა კავშირი“, რომელიც საფუძვლად დაედო ვეიტლინგისა და მარქსის შემოქმედებას. იმ შემოქმედებას, რომელიც ჯერ ევროპას და შემდეგ მთელი კაცობრიობას ჩაყლაპვით დაემუქრა. აბსტრაქტულიდან გადავიდეთ კონკრეტულში და მივხედოთ XX საუკუნის მეოთხე მეოთხედის ქართულ ცხოვრებას. 80-იან წლების დასაწყისში თბილისის ტელევიზიაზე ილაპარაკეს რომ

არსებობს ზვიად გამსახურდიას ჯგუფი, რომელიც ჩვენს პოლიტიკას ეწინააღმდეგება და საჭიროა ლონისძიების მიღებაო. ირაკლი აბაშიძემ იკითხა რამოდენაა ეს ჯგუფიო“ – 50 კაციანი. იყო პასუხი... ჩვენ 17 მილიონი ვართ, რას გვიზამენ, იარონ და ილაყბონ-ო, საქმე ის არის, რომ იმ პატარა ჯგუფის ზურგს უკან იდგა ის ქიმერა, რომლმაც ევროპის რევოლუციებიც მოაწყო, რუსეთისაც და სსრკ-იც შექმნა. ახლა იმ ქიმერას სსრკ-ის დაშლა მოუხდა და ტაქტიკად ერებს შორის დაპირისპირება გამოიყენა. სწორედ ამ მდგომარეობამ წამოსწია ზვიად გამსახურდიას კულტი თავისი შოვინისტური მისწრაფებებით. ვფიქრობ, ზედმეტი არ იქნება მკითხველს რამდენიმე სიტყვით შევახსენო ჩემი შეხედულება სსრკ-ზე. ჯერ კიდევ ჩემმა ახალგაზრდულმა გონებამ უარყო ცხოვრების კომუნისტური წესი, მაგრამ რაც შეეხება ერთა შორის იდეოლოგიურ, პოლიტიკურ და ეკონომიკურ ურთიერთობებს, ჩემთვის ესენი ახალგაზრდობაშიც მისაღები იყო, სიბერეშიც არის, და იმ ქვეყანაშიც იქნება, კაცმა და ერმაც რომ იარსებოს და თავის ფუნქციები შეასრულოს, აუცილებელია სხვა კაცები და სხვა ერები.

ურიებმა დიდძალ ფულთან და ოქროსთან ერთად გამოცდილებაც და ცოდნაც დიდძალი დააგროვეს. ხალხებმა თუ კარგად იციან, რომ ძალა ერთობაშია, ურიებმაც კარგად იციან, რომ ერებზე გამარჯვება შემოიფარგლება ორი ზმნით და ერთი კავშირით „გათიშე და იბატონე“. ეს დევიზი არის მათი ბრძოლის ძირითადი ტაქტიკა. ამ ტაქტიკური მუსიკის ხმაზე აყოლილმა ჯეელებმა იმის მაგივრად რომ ხელი შეუწყოთ დიდი საფრთხის წინაშე მდგარი ერების მონოლითურობისთვის, მორთეს ღრიალი „გაუმარჯოს დამოუკიდებელ საქართველოსო“. ამით მათ დიდი სამსახური გაუწიეს სატანას. „გმირულად“ შესწირეს ახალგაზრდები „სამშობლოს გათავისუფლების საქმეს“ და საზოგადოება მოიყვანეს იმ დღესთან, რომელთანაც ახლა გვაქვს საქმე. სსრკ-ი არც შეცდილა წინაარმდეგობა გაენია სიონისტების მიერ შემოთავაზებულ პერესტროიკისათვის. პირიქით, მას მთელ იმპერიაში მწვანე შუქით შეხვდნენ ედვარდ შევარდნაძე უპრეტენზიოდ აწერდა ხელს მასონების ყველა მოთხოვნაზე და 1992 წლიდან დიდი დამსახურების გამო მასონებმა იგი თავიანთ რიგებში მიიღეს.

ქართულ სიმღერაშია ნათქვამი „კაცი ვერსაით წაუვა თავის ბედისა წერასა“ რუსეთის იმპერიის დანგრევა ბედისწერა იყო მა-

გრამ საქართველო რომ ყველაზე მეტად დაზარალდა, ამის მიზეზის ძებნა აუცილებლად ჩვენი ჯეელების ცუნდრუკთან მიგვიყვანს. შევარდნაძემ თავის დროზე თქვა: „პერესტროიკა“ პარტიამ იკისრა და იგი მოახდენს მის განხორციელებას“-ო. რაღა საჭირო იყო 9 აპრილის მსხვერპლად პატრიოტული სულის მატარებელი ადამიანების შეწირვა?! ტვინი არსთა განმრიგემ იმისთვის მისცა ადამიანს, რომ იაზროვნოს და მოქმედებაში გამოიყენოს, ახლა არ ვიცი, როგორ არის და ჩემს დროში კარგად იყო შედგენილი გეომეტრიის სახელმძღვანელოები: მოცემულობაში ჩამონერილი იყო, თუ რა გეომეტრიულ ნაკვეთებთან გვეკონდა საქმე, როცა ბავშვი გაეცნობოდა მოცემულობას, შემდეგ ლეზულობდა დავალებას, თუ რა უნდა დამტკიცებულყო. თუ გადავხსურდავებთ სუსტნერვებიანი ჯეელების პოლიტიკურ აზროვნებას გეომეტრიულ მსჯელობებზე, მივიღებთ ასეთ მოცემულობას: მოცემულია ტოტალიტარული სახელმწიფო მთელი თავისი ატრიბუტებით. მის ცხოვრებაში შემოიჭრა რაღაც „პერესტროიკა“, რომელმაც ააფორიაქა მისი მყუდროება და მის იმპერიას დანგრევით ემუქრება. ამ დროს აქამდე მისი მოკავშირე, მასზე ყველა სასიცოცხლო ძარღვით დამოუკიდებელი პატარა ქვეყანა ხარობს მისი დანგრევით და მუშტებითაც ემუქრება . რით გაუმასპინძლდება განწირული მის მოძულე მოკავშირეს? პასუხი მხოლოდ ასეთი შეიძლება იყოს: ცეცხლით და რკინით, ლანძღვით და გინებით.

ქართველ კაცს ნაკლი ესირცხვილება და ცდილობს მის დამალვას. ნაკლს დამალვა კი არა გამომზეურება უნდა და გამოსწორება, რუსთველი გვასწავლის: „კაცმა რა გინდ ბევრი მალოს, ჭირი თავსა არ დამალავს“-ო. 9 აპრილის ტრაგედია მასონების მიერ მოწყობილი მისტიფიკაცია იყო, სხა არაფერი. რისთვისაც მოსკოვმა მკაცრად დასაჯა ქართველი ხალხი როგორც 9 აპრილს ისე 2008 წლის აგვისტოში. 1992 წელს კი ამბოხებულმა ჯეელებმა საქართველოს ისტორიის ფესვებიც გაანადგურეს. ისტორია ჩვენგან იწყება აქამდე იგი არ არსებობდაო. არქივების გადანვა ჯეელების მიერ უდიდესი და მიუტეველი ცოდვა არის ერის წინაშე. ლავრენტი ბერია წერდა: „ჩანაწერების გარეშე არ არსებობს სტატისტიკა, სტატისტიკის გარეშე არ არსებობს არქივი და არქივის გარეშე არ არსებობს ისტორია“. ჯეელებმა არქივების დანვით დანვეს ჩვენი ისტორია. მივარდნილ რაიონში ხანდაზმულმა კაცმა რაიონის სამხედრო წარმომადგენელს

ცნობა სთხოვა ომში დაღუპული მამის შესახებ და ასეთი პასუხი მიიღო: ვერ მოგცემთ, რადგან არხივები დანვეს მემამბოხეებმა და ჩვენთან არაფერი აღარ იყო დარჩენილიო. აი ჩვენი ჯეელების მოღვაწეობა. ამ ჯეელებს დიდი პატივით მოიხსენიებენ და მალე თუ ეს მთავრობა არ შეიცვალა, ალბათ, ძეგლებსაც აუგებენ, როგორც პატრიოტებს და სასახელო მამულიშვილებს.

ჩვენი ხალხის უბედურებას რამდენიმე დამატებითი ფაქტორი კვებავს ზემოთ დასახელებული 7-ი ფაქტორთან ერთად. 1. ჩვენი ხალხის აჩქარებული ტემპერამენტი და ჯეელების ცუნდრუკი 2. უპატრონობა, რომელსაც საქართველო დიდი ხანია განიცდის. 3. შინაური პოლიტიკური ანენილობა და პარტიათა შორის დაპირისპირებანი 4. ილუზოლურ იმედებზე დაყრდნობით ქართველი კაცის მონყვეტა რეალური ცხოვრებიდან. 5. თაღლითობის და მამაძაღლობის სოციალური საფუძვლების განმტკიცება. 6. ქართველი კაცის ყოყლოჩინობა და კუდაბზიკობა. 7. ახალგაზრდობის ინტელექტუალური სისუსტე. 8. ძველი პროგრესული ჩვევებისა და ტრადიციების უარყოფა, 9. სანარმოო ძალების განადგურება და ახლის დამკვიდრებაში პასიურობა. ზემოთ ჩამოთვლილ 7 ფაქტორს დავუმატებთ 9 დამატებითს და მიგნებული იქნება ჩვენი ამ დღემდე მოყვანის თითქმის ყველა მიზეზი, რომელშიდაც ამჟამად ვცხოვრობთ.

P. S. თუ მკითხველი დაინტერესდება, თუ რით ცხოვრობს ამდენ უპატრონობაში, ურწმუნობაში, უიმედობაში და აპოლიტიკურობაში ჩავარდნილი ერი, ვუპასუხებ: რომ მხოლოდ „ბინძური კაპიტალისტური ექსპანსიით“ რომელიც ჯერ კიდევ საბჭოთა ეპოქაში დაიწყო იმ დღიდან, როცა საქართველოში კაცობის კრიტერიუმის დაფასება იმით დაიწყეს, თუ როგორ ყველფდა იგი სახელმწიფოს მატერიალურ დოვლათს და დაიწყეს იმ კაცზე დაცინვა, ვინც ჯამაგირზე ცხოვრობდა. „მაგი რა კაცია, ჯამაგირზე ცხოვრობსო“ ჩემზე დიდი ხნით ადრე ეს ფაქტი ბატონ ახუამვილს შეუძინევია და დასკვნაც გამოუტანია ქართველი კაცის ირგვლივ შექმნილი მდგომარეობის შესახებ: „რომ ბინძური კაპიტალისტური ექმანსიის გარეშე საქართველოს არსებობა აღარ შეუძლია“

სიონისტური უმჯობესობა და ოსკურანტიზმი

„რა მნიშვნელობა გააჩნია სინას მთას?
ეს ნიშნავს მთას, რომელიც ასხივებს სინა-ს
ე. ი. სიძულვილს მსოფლიოს ხალხებისადმი“

(„თორი II“ რჯულის კანონი 5)

„არა ისრაელი ხალხის სული მომდინარეობს
ემპატიისაგან და აქვთ ისეთივე სულები
როგორც რქიან პირუტყვებს და ცხოველებს“

(„თალმუდი 10“)

მიზანტროპია და ოსკურანტიზმი ადამიანთა დიდ ნაწილში უხსოვარი დროიდან მომდინარეობს, რომლებიც საუბედუროდ კაცობრიობამ დღემდე ვერ მოიცილა და არც ახლო მომავალში არსებობს მათი მოცილების იმედი.

მიზანტროპია სათავეს იღებს იმ პერიოდში, როცა რომაული შეხედულებით რომ ვთქვათ, კაცი კაცისთვის მგელი გახდა, ხოლო ამ მგლობამ სათავე დაუდო ოსკურანტიზმს, რაც ბნელეთის მოციქულობას ნიშნავს.

ისტორია იცნობს კალიგულას, ნერონებს, მურმან ყრუებს, ჯალალედინებს, თემურ ლენგებს და მრავალ სხვას, რომელთა ცხოვრების კრედი ძირითადად შემოიფარგლებოდა ორი გრძნობით: მიზანტროპიით და ოსკურანტიზმით. მიუხედავად იმ დიდი ბოროტებისა, რომელსაც ისინი სჩადიდებდნენ და მკაცრ დასჯასაც იმსახურებენ, მაინც მათდროინდელ ადამიანებს, თუ მათი მოქმედების დროის ინტელექტუალურ და ზნეობრივ დონეს გავითვალისწინებთ, ისე მკაცრად ვერ დავსჯით, როგორც თანამედროვე მიზანტროპებს და ოსკურანტებს.

ძველი ცხოვრება ბნელით იყო მოცული და ამ ბნელით მოცულ ქვეყანაში, მართალია, დამნაშავეს ვერაფერი გაამართლებს, მაგრამ მისი დასჯისას მსაჯულმა იმ მიზნით, რომ ჭეშმარიტებისაგან არ ამოვარდეს, აუცილებლად უნდა გაითვალისწინოს, რომ ადამიანის დანაშაულში ლომის წილი მას ეკუთვნის, ვინც მათ ცხოვრებას აბნელებს.

მიზანთროპიისა და ოსკურანტიზმის გამოსატყავში არცერთ ეპოქას თავი არ „შეურცხვენია“, მაგრამ განსაკუთრებით „სასახელოდ“ ეს გრძნობები ჩვენი წელთაღრიცხვის XX საუკუნემ გამოხატა. ამ საუკუნეში კაცობრიობას თავისმა პრეროგატივებმა თავს მოახვიეს ორი მსოფლიო ომი, რომლებმაც იმსხვერპლეს 54 მილიონი ადამიანი და დაასახიჩრეს 110 მილიონი.

„წითელი ტერორის“ სამმა ტალღამ სსრკ-ში იმსხვერპლა 51 270 000 კაცი. ხოლო გერმანიაში ფაშიზმი რომ თავის გაბატონებისათვის იმსხვერპლშენირვაში კომუნისტებს არ ჩამოუვარდებოდა, ეს საკითხი კომენტარებს არ საჭიროებს.

თუ გავითვალისწინებთ, რომ კომუნიზმი და ფაშიზმი ებრაული პოლიტიკის წარმონაქმნებია, შეგვიძლია ხალხს განვუცხადოთ, რომ მათ დანაშაულში მასონისტ – სიონისტებს ვერც კაცი, ვერც ღმერთი და ვერც ბუნება ვერ გაამართლებს.

გადავხედოთ ებრაელების „თორს“ ადა „თალმუდს“ – რომლებიც გაგვარკვევენ, თუ როგორ აიარალებდნენ ისინი ებრაელ ხალხს კაცობრიობის სიძულვილით“. როგორ გაეხადათ ებრაელებს კაცობრიობა მათდამი მორჩილ მონად.

რას უნდა მიენეროს ბიბლიური დარიგება: „წინ ნუ აღუდგები ბოროტებას, არამედ თუ ვინმემ მარჯვენა ლოყაზე გაგანწა, მეორეც მიუშვირე“ თუ არა ადამიანის დაჩივებას, დასაწყლებასა და უსიტყვო მორჩილების მცდელობას „ყველა ადამიანთან მშვიდობიანად იყავით“ (პავლე რომაელთა 2,16,20). ამ დარიგებაზე მის ავტორს დაგვიანებით, მაგრამ ჭკვიანური პასუხი გასცა გალაქტიონმა : „ავთან სასტიკად იყავი ავი, არ ჩამოაგდო უდროოდ ზავი, არც მწუხარებას არ მისცე თავი“. „დაემორჩილეთ, მონებო, თქვენს ხორციელ ბატონებს შიშითა და კანკალით...“ (პავლე ეფესელებს 6:5). ამ მოწოდებაში რა უნდა იპოვოს კაცმა თუ არა რჩევა ბატონების წინაშე ქედის მოხრისა და უსიტყვოდ სამსახურისა?!

„სატანას ახალ აღთქმაში“ ნათქვამია: „უპირველეს ყოვლისა ვებრძოლოთ ისეთ ცალკეულ ადამიანებს, რომლებიც ფლობენ შემოქმედებით და სულიერ ენერგიას. რამეთუ ასეთ ადამიანებს შეუძლიათ მეტის მიღწევა, ვიდრე მილიონობით ადამიანს“ აქ გადმოცემული აზრით მქადაგებელი მსმენელს მოუწოდებს, დააჩლუნგოს და გამოაშტეროს საზოგადოება. სხვა რა მოუვა შემოქმედებითი ძალების მქონე კაცების გარეშე კაცობრიობას?!

7. საზოგადოებრივი გახრწნილებით ხალხს უფრო მეტად დავაკარგვინოთ ღმერთისადმი რწმენა 9: დემაგოგიური ტესტური სწავლებით ხალხმა უნდა დაკარგოს დამოუკიდებლად აზროვნების უნარი“. ამას ყოველთვის ცდილობენ: კაცობრიობის ყოველი რჯულის მტრები. 20. ახალგაზრდობა დაყვანილი უნდა იქნეს სიმტერემდე, რათა ასცდნენ სწორ გზას და გაიხრწნენ“!. ამ პუნქტის შესრულებაზე დიდი ხანია ზრუნავს მრავალი მუქთხორა და გაიძვერა.

„თალმოდის“ მიხედვით 14 „მსოფლიოს სხვადასხვა კუთხეში უნდა ითესებოდეს შუღლი, არეულობა და მტრობა. აი რა ტაქტიკას მიმართავენ „ილუმინატორები“ კაცობრიობის „გასაკეთილშობილებლად“.

გადავხედოთ „სიონის ბრძენთა ოქმების“ ახლებურად გააზრებულ ამოცანებს: 3. „მიზანს თითქმის მივალნიეთ. ჩვენს მიერ გავლილი გზა შეკრავს იმ სიმბოლური გველის წრეს, როგორც გვაქვს წარმოდგენილი. როცა ეს წრე შეიკვრება, ევროპის ყველა სახელმწიფო ჩვენს ხელში იქნება“. კონსტიტუციაში შევიტანთ ფიქტიურ უფლებებს, რომლებსაც არანაირი ძალა არ ექნება. ყველა ეს ადამიანთა უფლებები მხოლოდ ფიქცია იქნება. სურვილია ყოველი მშრომელი იყოს ქრონიკული შიმშილისა და სისუსტის მდგომარეობაში, რადგან ამით ის საბოლოოდ დაგვემორჩილება: 4. მართვის ისეთ ფორმებს შეითვისებს საზოგადოება, რომ მექრთამეობა შეიჭრება ყველა სფეროში, ... ყველგან იმეფებს აღვირახსნილობა და უზნეობა“. 5. დღეს სახელმწიფო მექანიზმი მუშაობს ძრავით, რომელიც ჩვენს ხელთაა, ესაა ოქრო... 9. გოები მზად არიან მშვიდობისათვის გაიღონ ყველაფერი, მაგრამ არ მივსცემთ მშვიდობას, ვიდრე არ აღიარებენ ჩვენს ინტერნაციონალურ ზემთავრობას... ფული მთილანად ჩვენს ხელთაა“. 10. მმართველთა სისუსტით დატანჯული ხალხი იყვირებს: მოგვაშორეთ ესენი და მოგვეცით ერთი მეფე, რომელიც გაგვაერთიანებს და მოსპობს უთანხმოების მიზეზებს: საზღვარგარეთს, ეროვნულობას, რელიგიას და მოგვეცემს მშვიდობას“. აი რისთვის სჭირდებათ „გლობალისტებს“ პატრიოტიზმი და ნაციონალიზმი. იციან ამის შესახებ ჩვენმა ან სხვისმა ნაციონალისტებმა და პატრიოტებმა რამე? თუნდაც სხვა პოლიტიკურმა დაჯგუფებებმა? თუ იციან, რატომ არ მოქმედებენ გააზრებულად? თუ მოქმე-

დებენ სად არის შედეგი? 12. „ის სულელები, რომლებიც იფიქრებენ, რომ იმეორებენ თავიანთი ბანაკის აზრს, სინამდვილეში გაიმეორებენ ჩვენს შეხედულებებს... წარმოადგენენ, რომ მისდევენ თავიანთ პარტიას, სინამდვილეში კი გამოჰყვებიან ჩვენს დრომას. რომელსაც ავუფრიალებთ მოსატყუებლად“. ეს მოხდა პერესტროიკით, ვარდების, ნარინჯისფერი, ყაყაჩოების, ხავერდოვანი, ნაცრისფერი რევოლუციების სახით.. 13. „ჩვენს გოებს თავს მოვახვევთ პროგრესის იდეას, რასაც ვერ მიხვდებიან, რომ ჭეშმარიტებიდან ვუხვევთ. რადგან ჭეშმარიტება ერთია და მასში პროგრესს ადგილი არ აქვს. პროგრესი ყალბი იდეაა“ უცნაური მსჯელობაა, რომლის დაჯერება შეუძლებელი კი არა წარმოუდგენელიცაა. თანამედროვე ცივილიზაციის არსებობა ხომ უდავო ჭეშმარიტებაა. მასთან რომ პროგრესს კავშირი არ ჰქონებოდა, უდავოა, რომ ვერც თანამედროვე ცხოვრების დონემდე მოვიდოდა საზოგადოება, თუნდაც უთვალავი საუკუნეები რომ ეცოცხლა! აქ ებრაული გონება ჩიხში ხვდება. 16. „კოლექტიური ძალების განადგურების მიზნით ჩვენ გავანადგურებთ „კოლექტივიზმის პირველ საფეხურს – უნივერსიტეტებს და ახალი მიმართულებით წარმართავთ მათ“.

1952 წლის 12 იანვარს ბუდაპეშტში, ებრაელ რავინთა სხდომაზე რავინ რაბინოვიჩმა განაცხადა „ჩვენი რასსა დაიკავენს შესაფერის ადგილს თანამედროვე მსოფლიოში, სადაც ყველა ებრაელი გახდება მეფე, ხოლო ყველა არაებრაელი – მონა... ჩვენ განსაკუთრებული ინტელექტუალურობა ნამდვილად გვაქცევს მსოფლიოს და ბნელ რასსათა ბატონად“.

რავინის რასსა ნამდვილად იკავენს თავის შესაფერის ადგილს მიზანტროპებში, შოვინისტებში, ოსკურანტებში და სხვადასხვა რჯულის ავანტიურისტებში.

**ფაზისის ეროვნული სამეცნიერო აკადემიის
აკადემიკოსი ზვიადიშვილი**

25-XII-2021 წ.

სიონისტებისა და არმენისტების ანტაგონიზმი

„არსებობს ებრაელთა შეთქმულება ყველა ერის წინააღმდეგ, რომელიც თითქმის ყველგან იღებს ძალაუფლებას“
(რენ, გროსი პარიზი 1927 წ. 6. გვ.26).

ახლახან გამოვიდა აკადემიკოს ალქოჩარის წიგნი „შეთქმულთა გეოსტრატეგია და არმენია“ იგი დიდი შენაძენია იმ ადამიანებისათვის, რომლებიც დაინტერესებული არიან არა მარტო კავკასიის ხალხების, არამედ მთელი კაცობრიობის ბედით, იმ კაცობრიობისა, რომელმაც დღემდე მოიტანა მრავალნაირი ომებითა და შიმშილით განამებული სული..

მწერალი წიგნის შესავალ ნაწილში აცხადებს: რომ „ეს წიგნი დამანერინა ცხოვრების უკუღმა დინებამ. რამეთუ არ არსებობს მისი რომელიმე სფერო, რომელზეც უარყოფითად არ მოქმედებდეს გლობალიზმის პოლიტიკა მიმართული ყოველივე ღირებულის გაფეტიშებისა და განადგურებისაკენ“.

გაკვირვებას იწვევს ის ამბავი, რომ ებრაელებს კაცობრიობასთან დაპირისპირება დაუწყიათ 4 500 წლის წინათ, რომელიც დღემდე გრძელდება და როგორც წიგნის ავტორი ირწმუნება, ისინი მიმდებარე საუკუნეში ფიქრობენ შეთქმულებით დასახული მიზნის შესრულებას“, და აქვთ სათანადო მიღწევებიც ანტისიონისტური უწყებების უაქტიურობის გამო. ავტორი საჭიროდ თვლის ამ უწყებების გააქტიურებას. წინააღმდეგ შემთხვევაში შეთქმულებს საშუალება ეძლევათ იპარპაშონ ძველებურად, თავისუფლად და შეუზღუდავად.

მწერალი გვახედებს ისტორიის სიღრმეში და სათანადო მონაცემებით გვარწმუნებს, რომ... „ებრაელები და არმენები კაცობრიობის, როგორც ერთი მთლიანი გარსის ორი ძირითადი თვისების აღმშენებლობისა და მისი უარყოფის სიმბოლური გამოვლინებანი არიან“. ეს ორი სემიტური წარმომავლობის მქონე ერთი და იგივე ხალხი იყო. არმენებს დღიდან გაჩენისა ფეხი არ მოუცვლიათ არმენიიდან, ხოლო ურიების სამშობლო, ურმიის ტბის სანაპირო, სიმდიდრით ბევრად ჩამოუვარდებოდა არმენიას, რამაც ურიებში გამოიწვია შურის გრძნობა და დაიწყეს ქიშპობა; ჯერ კიდევ მაშინ, როცა ერთ ენაზე ლაპარაკობდნენ. კაცობრიობის წინააღმდეგ ბრძოლა ურიებმა არმენებთან დაპირისპირებით

დაინყეს, რაც გრძელდება დღემდე და გაგრძელდება მომავალშიც“. (გვ. 22)

რაც შეეხება არმენიის „კაცობრიობის აკვნობას“ აქ საჭიროა გაკეთდეს კომენტარი იმის შესახებ, რომ არმენია, როგორც არგუმენტაციით მტკიცდება, არის ცივილიზებული კაცობრიობის და არა საერთოდ კაცობრიობის აკვანი, რადგან კაცობრიობის წინაპარი ჰომოებად ნოდებული არსებების აკვანი არის აფრიკა. საჭიროა, რომ კაცობრიობის წინ დაინეროს მსაზღვრელი სიტყვა ცივილიზირებული და მკითხველისთვის ამ ერთი სიტყვის დამატება ნათელს გახდის, რომ არმენიაში იწყება ცივილიზირებული კაცობრიობის ისტორია კი არსებობს არგუმენტები იმის შესახებ, რომ კავკასია არის ის მხარე, სადაც მაიმუნისმაგვარი ადამიანების გაადამიანების პროცესი მიმდინარეობდა, მაგრამ მაიმუნისმაგვარი ადამიანები კავკასიაში აფრიკიდან შემოდოდნენ. ჰომონიდების, ჰომო რუდოლფენისების, ჰომო ჰაბილისების, ჰომო ერუქტუსების, ჰომო საპიენსების და სხ. სახით. დმანისში ნაპოვნი თავის ქალები, რომელნიც ჩვენი ჯველი პოლიტიკოსებივით აჩქარებულმა მკვლევარებმა მზიათ და ზეზვად მონათლეს იყვნენ ჰომო ერუქტუსები, რომელთა სახეობა 2 მილიონი წლის წინ განვითარდა და რალაც გარემო პირობების გამო ტრანზიტით მოხვდნენ კავკასიაში, აქედან კი როგორც წესი ევროპისკენ ან აღმოსავლეთისკენ უნდა წასულიყვნენ, მაგრამ აქ შეყოვნდნენ. და აქ აიყვანა თავის მფარველობაში მიქელ გაბრიელმა... „ვახ, სოფელო რა შიგან ხარ, რას გვარგუნებ რა ზნე გჭირსა... სადაურსა სად წაიყვან, სად აღუფხვრი სადით ძირსა“. მზია და ზეზვა აფრიკული ცხოვრების წინააღმდეგ ამბოხებული ჰომო ერუქტუსები არიან, წამოვიდნენ ევროპული ცხოვრების საძებნად და დმანისში დაასრულეს თავისი სიცოცხლე.

რადგან მეცნიერული მონაცემებით მტკიცდება, რომ არმენია ცივილიზირებული კაცობრიობის აკვანია, იგი არ შეიძლება იყოს ადამიანების დასაწყლების, დაჩიავების და დამონების გულგრილი მაცურებელი „ებრაელთა ბიბლიური შეთქმულების“ პრეროგატივები გრძნობენ რა თავისი მიღწევების შედეგებს, საქვეყნოდ აცხადებენ: „ფული ჩვენს ხელშია და ოქრო“ რალა უნდა ვეძიოთ უფრო მნიშვნელოვანი, რომ მსოფლიოზე გავბატონდეთ“. დასამალავი არაფერია იმაში, რომ ამ შეთქმულებას მხარში უდგანან მსოფლიო იმპერიალიზმის უდიდესი წარმომადგენლები, მათ რიცხვში მოიაზრებიან:

როტშილდები და როკფელერები, ფორდები და ვინდოზრები, ბუშები, ასტორები, თათები, სოროსი და სხ, რომელთა ხელში თავმოყრილია მსოფლიო ფინანსები და ქომების უდიდესი ნაწილი“. ეს ხალხი როგორც მწერალი ამბობს: „სიონისტურ – მასონური ძალებია, ებრაულ – იუდაური რასის და მასთან ერთად მსოფლიოს საიდუმლო მთავრობის, რომელიც მათსავე სამსახურშია.

ამოდენა საპირისპირო ძალის წინაშე მდგარმა კაცობრიობამ აუცილებლად უნდა მოახდინოს გაერთიანება თავის გადარჩენის მიზნით. არ შეიძლება ნორმალურად მოაზროვნე პატიოსან ადამიანს ეპატიოს მისგან განზე გადადგომა.

წიგნში მოცემული არგუმენტებით მტკიცდება, რომ უკანასკნელ საუკუნეებში და განსაკუთრებით XX-ში სიონისტების მოძრაობა აქტიურად უტევს და ანადგურებს ზოგადკაცობრიულ და ეროვნულ ფასეულობებს, როგორცაა – კაცთმოყვარეობა, ოჯახი, ხალხთა შორის მშვიდობიანი თანაარსებობა, მამულიშვილობა და განათლება, ზნეობა და სხვა..

არსებობენ ანტი-სიონისტური უწყებები, მაგრამ მათ არ ხელენიფებათ შეთქმულთა წინააღმდეგ აქტიური ბრძოლის წარმოება და მცირედით კმაყოფილდებიან. ერთ-ერთი შეთქმულთაგანი იქამდე მიდის. რომ საქვეყნოდ აცხადებს: „ფინია უყვეს სპილოს და აზრზე არ არის რა ძალასთან აქვს საქმე. მათი თავხედობა იქამდე მივიდა, რომ მათ მიერ შექმნილ რელიგიებსაც გაუქმებას უპირობენ ისრაელში აშენდება ახალი ტაძარი, რომელიც ყველა ხალხის სამლოცველო იქნება. დედამიწაზე დარჩება მხოლოდ იუდაიზმი. ასეთია მათი აზრი.

ავტორი ამტკიცებს, რომ ებრაელები მარტო არმენების კი არა მთელი კაცობრიობის ანტითეზას წარმოადგენენ, მაგრამ რადგან ებრაელებმა არმენებთან დაპირისპირებით პირველად გამოხატეს კაცობრიობისადმი სიძულვილი და დაუნდობლობა გამართლებულად მიაჩნია, რომ მათი შეთქმულების წინააღმდეგ მებრძოლ ძალებს სათავეში ჩაუდგნენ არმენები. იგი ამ ბრძოლას მარტო არმენების კი არა მთელი კაცობრიობის წმინდათა – წმინდა მოვალეობად მიიჩნევს და დარწმუნებულია, რომ ამ ბრძოლაში კაცთმოძულე სიონისტურ უწყებას ბედი არ უწერია.

ფილმში „ლიმილის ბიჭები“-ში არის ასეთი საუბარი. ერთი ჯარისკაცი ეუბნება მღვდელს:... მოდის მთელი ევროპა ტანკების

უთვალავი კოლონებით, მათ წინააღმდეგ ბრძოლა სიგიჟეა“-ო პასუხი ასეთი მიიღო: „მათ აქვთ დიდი უპირატესობა ყველაფერში, მაგრამ არ აქვთ ის, რაც მთავარია კაცთა ცხოვრებაში – სიმართლე“ ამიტომ ისინი ომს წააგებენ“-ო.

კაცობრიობაში მიდის შეურიგებელი ბრძოლა მის ორ შემადგენელ ნაწილებს შორის. პირველი შეიარაღებულია თითქმის უძლეველი იარაღით ფულით და ოქროთი, მაგრამ მეორეს აქვს სიმართლე, კაიკაცობა და კაცობრიობის პროგრესულად მოაზროვნე ნაწილის მხარდაჭერა, რადგან მისი გამარჯვება მთელი კაცობრიობის გამარჯვებაც არის და გადარჩენაც. სატანას გარდა ვის შეუძლია, გაამართლოს ჯორჯიის შტატში სტელაზე გაკეთებული მიზანთროპული შინაარსის წარწერა: რომ „კაცობრიობის რიცხვი უნდა დავიდეს 500 მილიონ კაცზე. პარადოქსული ფაქტია, რომ ურიები, რომლებიც აქამდე ჭკვიანებად ითვლებოდნენ, ისე გამოუმტერებია სატანას, რომ ღმერთის საქმეში ჩაურევია, მოქიშპედ გაუხდია და მისგან გაჩენილ არსებებს უდროოდ აგზავნის მოუსავლეთში რა ურიების საქმეა ღვთისაგან ჩემდამი ნაბოძებ სულს ან გადაბერებულს. როდი დაიბრუნებს ჩემგან უკან?! არის ასეთი გააზრება, ღმერთი რომ ხალხს გასწირავს ენას აურევსო, ენის როგორც აზრის გამოხატვის საშუალების არევა იგივე ტვინის არევაა, ამის ერთჯერადი გამოცდილება ურიებმა უკვე მიიღეს, ბაბილონის გოდოლთან დაკავშირებით, ხოლო მეორედ მოშიახოს ტაძრის ამშენებლით მიიღებენ, ხოლო მესამეს მშენებლობა იქ მოუწევთ: ადგილსა, ნათლისასა, ადგილსა განსასვენებელსა, ადგილსა მწვანელოვანსა“.

ავტორმა ჩემთან საუბარში განაცხადა: რომ“ებრაელები თუ კოსმოპოლიტური ხალხია არც არმენიაა „საკარმიდამოში“ ჩამწყვდეული სახელმწიფო. სიონისტ – მასონისტების „წყალობით“ ისინიც მათი მოქიშპე ურიებივით მთელ პლანეტაზე არიან გაბნეული. აქვთ ერთმანეთთან მჭიდრო კავშირი და საჭიროების შემთხვევაში კიდევ მეტად შეკავშირდებიან და კიდევ მეტად გაერთიანდებიან ერთიანი არმენიის ირგვლივ. გარდა ამისა როცა არმენიის ბრძოლის სამართლიან მოთხოვნებს გაითვალისწინებენ მსოფლიოს ხალხები, აუცილებლად მის გვერდში დადგებიან.

**ფაზისის სამეცნიერო აკადემიის
აკადემიკოსი ზელომ ჩაყვიყვაძე
10-1-2022 წელი.**

მალთუსისეული მისტიფიკაცია

„სინა არის მთა, რომელიც სიძულვილს
ასხივებს მსოფლიოს ხალხებისადმი“

ბიბლია

„კაცუნები სულ ვერ გრძნობენ ეშმაკის ძალას,
პირისპირაც რომ აღმოჩნდნენ მასთან მარტონი“

გოეთე

ნამუსახილი მათი კალამი გვიღრენს, ონავარ კბილებს გვაჩვენებს“.

სურიკოვი

მალთუსის მიზანთროპული თეორია იმ ადამიანების მსოფლ-მხედველობას გამოხატავს, რომლებსაც ყველაფერი აშინებთ და ყველასგან და ყველაფრისგან საფრთხეს მოელიან, ანტონ ჩეხოვის გონებას ეს ხალხი შეუმჩნევია და მათი ცხოვრების უიდეობის შესახებ შეუქმნია მოთხრობა „კაცი ფუტლიარში“, რომლის მთავარ პერსონაჟს ბელიკოვს ყველაფერი აშინებდა, ყველაფერზე ეჭვიანობდა და ყველაფერზე წუხდა: ვაი თუ ცუდად წავიდე საქმეო, მას, 40 წელს გადაცილებულ კაცს კოლეგებმა საცოლევ გამოურჩიეს და დაქორწინება შესთავაზეს, მაგრამ მისგან ასეთი პასუხი მიიღეს: ქორწინება ეს სერიოზული საქმეა, საჭიროა კარგად დაფიქრება, რომ საქმე ცუდად არ წავიდე“-ო. კაცთა ცხოვრებაში კარგად ჩახედული ადამიანები დამემონებებიან იმას, რომ 30-ს გადაცილებული ქალები და 40-ს გადაცილებული კაცები, მაღალპრეტენზიულობაზე (პრანჭვაზე) ხელს იღებენ და სრულიად ახალგაზრდებზე თანხმდებიან მაჭანკლებს და იჯერებენ მათ ტყუილებს, იმიტომ, რომ დაქორწინდნენ და შინაბერობის და ბერბიჭობის „ტიტული“ მოიცილონ, ხოლო ბელიკოვმა მანამდე იანგარიშა ყველაფერი, სანამ მისი მშობარა სული არ ჩაიბარა, იმან ვინც მიანიჭა, ხოლო სხეული კოლეგებმა თავის „ფუტლიარში“ არ ჩაასვენეს და მიწას არ მიაბარეს.

ბელიკოვი ზოგადი სახე ტიპია იმ ადამიანებისა, რომლებსაც ყველაფრის ეშინიათ, მათ შორის ხალხის გამრავლებისაც, ვაი თუ

დედამინამ ვერ გამოკვებოს ადამიანები და კაცობრიობა დაიღუპოსო. რა იციან საბრალოებმა, რომ დედამინას კაცთა სიმრავლე კი არა, კაცთა ცოდვები და მანკიერი მხარეები: არაკაცობა, ძარცვა – გლეჯა, სიზარმაცე, ლოთობა, მრუშობა, გაიძვერობა, მძარცველობა, სიცრუე და „სხვა ანალოგიური ფაქტორები, რომლებმაც კაცთა ცხოვრება „წენვა-გლეჯის ბაზრად და ბაზად აქციეს, სადაც ილიას სიტყვებით რომ ვთქვათ, ნაწყმედა და ღალატია, სადაც ძმა ჰხარბობს სისხლსა ძმისასა, სად შური ზაკვა ძულებადა და ჰხდის წმინდა სიყვარულს მოყვასისა“, ემუქრება დაღუპვით.

ზემოთ ჩამოთვლილი მანკიერი ფაქტორებით გამდიდრებული ოინბაზები სულ იმის შიშში არიან, რომ შიმშილით გაძვალტყავებულმა ხალხებმა მათი მყუდროება არ დაანგრიონ, სტომაქების ამოყორვაში ხელი არ შეუშალონ და ჰქმნიან მოსაზრებებს, რომლებითაც სტომაქების დაცვას ცდილობენ.

შეუძლებელია ამ ქვეყნად არსებობდეს ისეთი მესტომაქე რომ დასახელებულ ფაქტორზე ყურადღების კონცენტრაციას არ აკეთებდეს, თვითონ ლუარსაბ თათქარიძე, რომელიც არც ერთი საქმით და საზრუნავით თავს არასდროს შეინუხებდა, ბატონყმობის გაუქმებაზე მოსულმა ამბავმა დიდად ააგანგაშა და თავის სტიქიის შესაფერისი ღონისძიებაც მიიღო მოურავ დათოს დაავალა „ამ სიცრუის გამეორება არავინ გაბედოს, თორემ სასტიკად დავსჯი“-ო. არც ისე გაუნათლებელი ყოფილა ჩვენი ლუარსაბი „ჩვენ რომ გვეგონა, მასაც თავისი გათვლები ჰქონია, რომლებზედაც დაყრდნობით იგი ხვდება, რომ მისი და მისნაირი კაცების მარჩენალი და მასაზრდოვებელი ბატონყმობა იყო და მისი გაუქმების შემთხვევაში ეს ქვეყანა თავს არ შეინუხებდა მის სტომაქის ამოყორვით. კაცთა ცხოვრება სავსეა უამრავი გზებით, მაგრამ ჭეშმარიტებისაკენ მოდის მხოლოდ 1. ამ გზით მიდის მხოლოდ კაცური კაცი, გლეხი იქნება იგი თუ დიდგვაროვანი, სწავლული თუ უსწავლელი, სუსტი თუ ძლიერი. მხოლოდ ამ კატეგორიის ადამიანებისათვის არის ერთ-ერთი ძირითადი საზრუნავი ეროვნული და ზოგადკაცობრიული ინტერესები.

აბა რა კაცობრიულ ინტერესებზე შეიძლება ლაპარაკი იმ ადამიანებთან, რომლებიც მანეთად ღირებულ ნივთს 10 მანეთად ჰყიდიან. ასეთი ადამიანებისაგან ბრიყვის გარდა არავინ დაელოდება

სოფლის აშენებას. ისინი მდიდრდებიან, სუქდებიან, შენდებიან და დახედეთ წუთისოფლის უსამართლობას, ეს „განათლებული“ ხალხი მათ ატივტივებს ცხოვრების ზედაპირზე, მთელი საზოგადოების ბედის მართვას მასვე აბარებს და ეს უკანასკნელი დაიმედებული იმით, რომ მის კეთილდღეობას და სურვილებს ვერავინ შებლაღავს და უარყოფს, ჯღაბნის ისეთ რალაცეებს, რომლითაც ადამიანებს სიკეთის მაგივრად სინამხდრისკენ მოუწოდებს. ასეთ კაცებს დიდად აფასებენ ყოველი რჯულის ბოროტმოქმედი და მათთან ერთად ბრბოებიც, რომლებსთვისაც, როგორც გოეთე ამბობდა: „უნიჭო მჯღაბნელის ნაჯღაბნი არის ნიმუში უმაღლესი ხელოვნებისა“ აქ უნდა გავიხსენოთ მალთუსი, რომლის ისტორიამ დღემდე მოაღწია და ჩვენი ცხოვრების სავალალოდ მარტოოდენ ბრბოებს კი არა საშუალო ფენას მოსწვდა (რომელიც ჩვენში ეროვნულ – გამანადგურებელი მოძრაობის წყალობით თითქმის აღარ არის, მაგრამ სხვაგან ხომ იქნება აუცილებლად).

საშუალო კაცთან პოლიტიკაზე ძნელია საუბარი – იგი ერთგვარად სასწორის ისარს წააგავს, რომელიც ორ საპირისპირო მხარეზე თანაბრად იხრება (ქანაობს) არა და იგი არის პოლიტიკაშიც, ეკონომიკაშიც, სწავლაშიც, ათვლის წერტილი. რეგვენს რა თქმა უნდა, ყურადღების მიქცევა უნდა, შრომას და ყურადღებიანობას ყველასთან, ყველაფერთან დადებითი ნაყოფი გამოაქვს და არც რეგვენი არის ამ მხრივ გამონაკლისი ვისაც ხალხთან მუშაობის გამოცდილება აქვს დამერწმუნება იმაში, რომ რამდენად ძნელია რეგვენთან მუშაობა, იმდენად იოლია – ბრძენთან, გონიერთან, მასთან მუშაობა ყოველთვის ყველგან და ყველაფერში მალაღნაყოფიერია. ეს ჯერ კიდევ ძველ რომაელებს შეუმჩნევიათ და უთქვამთ: „გონიერისთვის ორიოდე სიტყვა საკმარისია“-ო. რასაც ბრძენს ორი სიტყვით გააგებინებ, იმის გაგებინებაზე, რეგვენთან 200 მაინც დაგჭირდება, მაგრამ თუ მუშაობა გინდა ყველასთან უნდა იმუშაო. აბა ვის უგზავნი შენს რეგვენს, ყველას თავსაყარად ჰყავს თავისი.

ძნელია შეუგუხვედ საზოგადოების იმ ნაწილს, რომელსაც დღემდე სჯერა მალთუსის შეხედულება, რომ „კაცობრიობა მრავლდება გეომეტრიული პროგრესიით, ხოლო საწარმოო საშუალებები – არითმეტიკულითაც ვერა. ასეთ შემთხვევაში ცხოვრებამ რომ საარსებო რიტმი შეინარჩუნოს, საჭიროა ადამიანების რაოდენ-

ნობის შემცირება ომებით, ეპიდემიით და სხვა საშუალებებით. მათი აზრით ადამიანებს ისე სჭირდება გამოსშირვა (გამოჩალვა), როგორც სიმინდის ყანას.

უფალო, შენი მოქმედების გააქტიურებაა საჭირო, რომ შენს საქმეში სატანასთან სულმოყიდული კაცები არ ჩაერიონ. აბა რა მალთუხების საქმეა ადამიანების გამოჩალვა ამქვეყნად ადამიანის მოსვლა და წასვლა შენი ფუნქციაა და შენს ფუნქციაში ჩარევის-თვის უბრალო მოკვდავი უნდა დაისაჯოს როგორც ზნეობრივად ისე იურიდიულად, რადგან იგი მარტო შენ კი არა შენგან რჩეულ კაცებსაც წინ უსწრებს, ფეხებში ეხლართება და საზოგადოებას ჰუმანიზმის მაგივრად მიზანთროპიას თავაზობს: გამოჩალეთ ერთმანეთი და ვინც გადარჩება, მათთვის საკმარისი იქნება ეს დედამინაო.

პარადოქსულია ის ამბავი, რომ მიზანთროპი ადამიანების გარკვეულ ნაწილს ისეთივე საშუალებებით ეღებათ ბოლო, რომლითაც ისინი სხვის დაჩაგვრას და განადგურებას ცდილობდნენ. მალთუხს ორი შვილი ჰყავდა. ერთი ბავშვობაში მოუკვდა, მეორე უნაყოფო შეიქმნა.

იმათ საყურადღებოდ, რომლებსაც დედამინის შესაძლებლობებში ეჭვი ეპარებათ, უნდა ითქვას, რომ დიდი ხანია დაიწყეს მათმა წინამორბედებმა ანგარიში თუ რამდენ კაცს დაირჩენს დედამინა თავისი სასურსათო რეზერვებით. ადრე ამბობდნენ რომ დედამინა გამოკვებავდა 5 მილიარდ კაცს, შემდეგ – 10 მილიარდზე გადაინაცვლეს 90-იანი წლების ბოლოს ითქვა რომ XXI – XXII საუკუნეებში დედამინაზე კაცობრიობა მიაღწევს 12-15 მილიარდ კაცამდე.

ისმის კითხვა: შეიძლება უზრუნველყოს თავისი თავი სურსათით კაცობრიობამ? გადავხედოთ პლანეტის რეზერვებს: კაცობრიობის განკარგულებაში 3 მილიარდი ჰექტარზე მეტი მიწაა. აქედან ჯერ – ჯერობით მხოლოდ ნახევარია გამოყენებული. მოსახლეობის ზრდის თანამედროვე ტემპის პირობებში ეს რესურსები დიდხანს არ გვეყოფა, მაგრამ კაცობრიობას აქვს მინათმოქმედების უზარმაზარი რეზერვი უდაბნოებისა და ნახევარუდაბნოების სახით, რომელიც 3 ტრილიონ ჰექტარს შეიცავს. უნდა მოხერხდეს რომ მივცეთ ნყალი ამ უდაბნოებს ზოგს არსების და ზოგს ჭაბურღილების საშუალებით გაანგარიშებულია რომ მარტოდენ

ყაზახეთის უდაბნოების ქვეშ არსებული წყლის მარაგი 25-ჯერ აღემატება აზოვის ზღვას. რაც შეეხება ზღვებსა და ოკეანეებს მათში წყალმცენარეების, თევზების და ზღვის ცხოველების სახით ტრილიონობით ტონა საკვებია, რომლის გამოყენების საქმეში დიდი პრობლემა არ არსებობს.

ისიც უნდა იცოდეს ხალხმა რომ დედამიწაზე არაფერი არ იკარგება არამედ ხდება სახეობათა გარდაქმნა (გადაახლება) ან ნაწილობრივი ან მთლიანი. მკვდარ ძალს რომ მოისვრის ქართველი კაცი და მდინარეში გადააგდებს. (აბა სად სცალია მას იმისთვის, რომ ხის ძირში ორმო ამოჭრას და მკვდარი ძალით ნიადაგი გაანოყიეროს და ამით ხესაც სიკეთე უყოს და ქვეყანას ეკოლოგიური სამსახურიც გაუწიოს, ამნაირ რამეს ევროპელი „უსაქმური“ თუ გასწევს, თორემ ქართველი კაცი ამისთვის მათუსალასავით 960 წელი რომ იცოცხლოს, მაინც ვერ მოიციდის. ის მკვდარი ძალი პატრონმა ნარგავს ვერ არგო, მაგრამ ბუნებას იგი არ დაუკარგავს თევზები საკვების მიმართ უპერეტენზიო არიან საკვები იპოვეს მიირთვეს და მძორი ენერგიათ გადავიდა თევზის სხეულში.

ჭიუგომ დავიციოვა ცნობა იმის შესახებ, რომ მისდროინდელი პარიზი მკვდარი ცხოველების და კეფალიების სახით, რომლებითაც მდინარეები და ზღვები ნაგვიანდება. ყოველწლიურად კარგავს 25 მილიონ ეკიუს, ამ ნარჩენების გამოუყენლობის გამო (იხ. მისი „საბრალონი“).

მოგზაურმა კუკმა რუხუნისგან შეშინებული მოანგარიშების სავალალოდ დაამტკიცა და კიდევაც იქადაგა, რომ დედამიწა დაარჩენს იმდენ კაცს, რამდენსაც გააჩენს.

სანამ კაცობრიობა ასე გამრავლდებოდა, რომ დედამიწამ მისი გამოკვება ვერ შესძლოს, მანამდე კაცობრიობა თუ მის მუშაობას მის მიერ არჩეული და დაკანონებული მთავრობები არ დააბრკოლებენ, მიაღწევენ ტექნიკური აზროვნების იმ დონეს, რომ ადამიანები ისე გადასახლდებიან უცხო პლანეტებზე, როგორც ერთ დროს ამერიკასა და ავსტრალიაში გადასახლდნენ. ვინც კარგად დაუკვირდება ტექნიკური აზროვნების მიღწევებს იგი ჩემს შეხედულებებს ილუზიად კი არა რეალურ შესაძლებლობად ჩათვლის. მეცნიერება ჯერ კიდევ გასულ საუკუნეში შეუდგა კოსმოსურ ხომალდში სიცოცხლის უზრუნველყოფის საშუალებების ძიებას და აქვთ კიდევაც საკმაოდ მაღალი შედეგები.

ჯორჯიის შტატში აღმართულ სტელაზე გაკეთებული წარწერის: რომ „დედამინაზე უნდა ცხოვრობდეს მხოლოდ 500 მილიონი კაცი“ ავტორები გულუხვი მემკვიდრეებივით სავსე პეშვებით უყრიან ხალხებს სიძულვილს. უიმედობას, დასაწყლებას, უნდობლობას, სულიერ დაბეჩრალებას, ურწმუნოებას და სხ. მრავალ მანკიერ თვისებებს.

ვინც „თორსა“ და „თალმულს“ გადახედავს და სიონის ბრძენთა ოქმებს გაეცნობა, არ გაუჭირდება იმის დადგენა, რომ ჯორჯიის სტელაზე გაკეთებული წარწერის ავტორები ან სიონისტები იქნებიან, ან მათი მსახურები, რადგან მსახური (თუ იგი მოაზროვნე სულის მატარებელი არაა) მბრძანებლის უპრეტენზიო აღმასრულებელია, საქმის კარგად შესწავლა სიონისტებთან მიგვიყვანს. აქ ისიც დაგვეხმარება, რომ ჯორჯიის შტატის სტელა არის ის ობიექტი, რომელსაც სინა-ს მთა კაცობრიობისადმი სიძულვილით ამარაგებს. მისი ანტითეზა, ქუთაისის ახლოს მდებარე ხვამლის მთაა, რომელზედაც კოლხეთის ლეგენდარული მეფის აიეტის განძთსაცავი ყოფილა, იგი იმედს და სიყვარულს აფრქევს კაცობრიობის მიმართ. ამ მთისადმი თაყვანისცემა ანიმიზმიდან შეეზარდა ქრისტიანობას მას ლეჩხუმლები და იმერლები დღესაც თაყვანს სცემენ როგორც ღვთებას. მისგან იმდენ სიკეთეს ელოდა და ახლაც ელის ხალხი, რომ ლეჩხუმში ხშირად გაიგონებ უძველესი დროიდან მომდინარე შეხედულებას (დაიმედებას), „ქვეყანა თუ დაიმშეს, ხვამლის მთამ არჩინოს“-ო ხვამლის მთას შეუძლია თუ არა ქვეყნის დარჩენა, ეს მედლის მეორე მხარეა (თუმცა იმასაც ამბობენ, რომ ხვამლის განძთსაცავი ერთ-ერთი უდიდესია მსოფლიოში) II მსოფლიო ომის დროს სტალინის განკარგულებით ხვამლზე ამოსულა მთასვლელთა ექსპედიცია, რომლის გამოკვლევები დღემდე გასაიდუმლოებულია – ხოლო ჩვენს წინა მხარეზე უნდა წამოვსწიოთ ქართული ოპტიმიზმი, რომ ჩვენი ხალხის გადარჩენის ერთ-ერთი ძირითადი ფაქტორი (რა თქმა უნდა სხვა ფაქტორებთან ერთად) მათი იმედიანი განწყობილებაც იყო, რაც მას უამრავ გასაჭირში ჩავარდნილს „დაჩრავებისა და დასაწყლების მაგივრად იმედის გზაზე აყენებდა.

23-1-2022 წ.

ზელომ ჩაკვეტაძე

ՅԱՅԻՆՆ ՆԱՅԻՆԵՐԻՐԻ ԱԿԱԴԵՄԻՆ

ԱԿԱԴԵՄԻՍՏԻ ՉԵԼՈՒՅ ԲԱԿԵՑԱՅԻ